JEANE RICHARDS

Rațiunile inimii

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Clay Kencade păşea repede în lungul şi în latul biroului său privat din luxosul apartament de la ultimul etaj al clădirii Kencade. Se opri o clipă să privească panorama pe care Tifth Avenue, faimosul bulevard al New York-ului, o oferea cu şaizeci şi patru de etaje mai jos. Apoi, îşi reluă mersul, enervat. Cranston îl ţinea pe loc! Nu fusese de-ajuns că trebuise să verifice ore întregi atâtea pagini cu cifre – procedură asupra căreia meticulosul său contabil insista înainte de începerea fiecărui audit, acum îl bloca şi acest Philip Cranston. Îl aşteptase deja o jumătate de oră în cursul dimineţii.

Apăsă pe butonul interfonului, aruncând o privire rapidă spre numărul chiar din acea zi a ziarului Time, unde sub fotografia lui stătea scris: „Clay Kencade, milionarul de treizeci şi şase de ani – Şansa unei vieţi". Nu citise articolul, dar vroia să spună autorului că şansa n-avea nimic comun cu succesul lui. Era vorba doar de a şti să faci lucrul potrivit la momentul potrivit, adică de-a nu rata o ocazie preţioasă.

– Maggie, sună și află ce naiba s-a întâmplat cu Cranston.

– Am sunat deja, domnule K; domnul Cranston e bolnav și vor trimite o oarecare doamnă Rogers în locul lui. Urmează să sosească imediat.

Aflând că în locul lui Cranston va veni o individă, Clay Kencade se domoli considerabil. Îi plăceau femeile. Chiar și în lumea aridă a afacerilor, acestea aduceau o adiere de prospețime. Constatase că, aproape fără excepție, femeile de afaceri pe care le întâlnise dădeau dovadă de multă pasiune, de o bogată experiență și de competență, fiecare în domeniul ei. Și apoi, îi plăcea și cum arătau: atât de șic și de feminine, întotdeauna învăluite în mireasma unui parfum delicat și scump.

Prefera însă ca întâlnirile cu partenerele sale de afaceri să aibă loc la orele mai târzii ale după-amiezii și să se prelungească toată seara, mai ales dacă interlocutoarea se dovedea inteligentă și plină de farmec. Rogers cam întârzia; probabil își făcea ultimele retușuri la machiaj sau coafură.

***

Știa că întârziase, dar nu-i păsa. Cynthia Rogers stătea la biroul ei, cu privirea ațintită spre telefon. N-avea de gând să plece până n-o suna medicul pediatru.

– Cindy, iar îți strici manichiura! strigă Jane de la biroul alăturat, din sediul Carruthers & Cranston.

– Ah, fir-ar să fie! Într-adevăr, își rosese din nou unghia de la degetul mare. Jamey a făcut temperatură azi-noapte; de dimineață îi trecuse, dar tot sunt puțin îngrijorată.

– Nu faci altceva decât să fii îngrijorată de când ți-au venit pe cap copiii surorii tale; e de-ajuns ca unul din ei să se lovească la un deget ca să intri în panică.

– Temperatura nu e chiar ca o lovitură la un deget. M-am gândit să-l țin acasă astăzi și să chem doctorul. Nici n-aș fi venit la serviciu decât ca să iau dosarul Alston, și-acum, iată, trebuie să merg la acel interviu în locul lui Cranston.

– De ce nu programezi întâlnirea pentru mâine? Dacă te invită la dejun?

– Cine?

– Cum, cine? Cum poți sta aici, rozându-ți unghiile, în loc să fii în culmea fericirii? Și de ce nu-ți dai cu ruj? Doar ai o întâlnire cu Clay Kencade.

Cindy râse. Jane Bowers era o bună contabilă, dar mai puțin interesată de șirurile de cifre decât de clienții ei în persoană – mai ales cei de gen masculin și cu venituri substanțiale.

– Ești o norocoasă. Mi-aș dori și eu s-ajung măcar la o distanță de câțiva pași de el.

– Pentru Dumnezeu, de ce? Toată atenția îi era concentrată în încercarea de a îndesa în mapă dosarul Kencade.

– Mai e nevoie să spun? Toată lumea e la curent cu aventurile lui amoroase. Și cred că ai citit asta... arătă spre un exemplar din „Time“.

– Da, am citit articolul și știu totul despre contul lui de profit și pierderi. Șansa a jucat, într-adevăr, un rol important,

numai că, într-o bună zi, poate să dispară. Clay Kencade a riscat mult prea mult. Îi făcea auditul de patru ani și de multe ori avusese impresia că imperiul creat de el se cam clătina. Dar nu discuta despre clienți nici măcar cu colegii. Știu că ți-ar prinde bine milioanele acelea ale lui, dar nu e genul care să se căsătorească. În „Time“ scrie că e un burlac convins.

– M-aș mulțumi cu o brățară de diamante sau cu o vacanță în Hawaii, ba chiar cu invitația la masă pe care ți-o va face ție. Este cu mult deasupra celor mai bogați clienți ai noștri, este frumos, tânăr...

– Iar tu, Jane, ești cea mai... Se întrerupse în mijlocul frazei, pentru a răspunde la telefon. Da, domnule doctor Scofield...

Medicul îl putea vedea pe Jamey la ora două și jumătate. Cindy calculă repede: era zece și un sfert. Dacă termina cu Kencade cel târziu la unsprezece și jumătate putea prinde trenul de douăsprezece treizeci spre Connecticut.

Abia când își luă în grabă mapa, își dădu seama că pantofii și pantalonii sport nu prea erau potriviți pentru o întâlnire de afaceri, dar poate că bluza de mătase va salva aparențele. Nici nu se mai gândi la acest aspect și fugi să oprească un taxi.

Deși Cynthia mai fusese în clădirea Kencade de câteva ori, nu urcase niciodată mai sus de etajul al șaizeci și treilea, unde se aflau birourile de contabilitate. Și nici nu-l văzuse personal pe Clay Kencade. Conform revistei „Lumea financiară“, era un vrăjitor în domeniul finanțelor; conform ziarelor de scandal, era un playboy; în fotografii, arăta înalt și frumos. Pentru ea, nu însemna decât un șir de cifre pe o declarație de profituri și pierderi – cifre într-un echilibru destul de precar, după părerea ei.

„Încerc mereu să-l fac să înțeleagă“, îi spunea Cranston, „dar nu acceptă sfaturi cu ușurință“.

Ei bine, eu nu sunt aici ca să-i dau sfaturi, ci doar ca să lămurim câteva lucruri înainte de a începe auditul, se gândi Cindy în timp ce liftul o ducea spre apartamentul lui.

– Sunteți așteptată; intrați, spuse femeia atrăgătoare de la biroul de recepție, zâmbindu-i prietenos.

Cindy era obișnuită cu birourile luxoase și cu întâlniri de afaceri cu directori de companii puternice și importante, așa că intră pregătită să-și deschidă servieta și să-și scoată documentele, în mintea ei prinzând deja contur datele pertinente pentru argumentare.

Kencade veni zâmbind în întâmpinarea ei și Cindy ridică privirea să-l salute, numai că... Nu știuse... nu fusese pregătită pentru acel neobișnuit magnetism, pentru acea energie, acea forță pe care întreaga lui făptură le emana. Nu, nu e vorba de șansă! se gândi ea. Este vorba de o siguranță și de o încredere în sine absolut impresionante cu care provoca, sfidător, întregul univers. O învăluia o senzație atât de senzuală și de îmbătătoare, încât pur și simplu se sperie.

Zâmbetul lui Kencade i se șterse treptat de pe figură, văzând-o: mică, păr răvășit, pantofi sport – părea mai degrabă descinsă direct dintr-un campus universitar. Ce naiba era cu Carruthers de-i trimiteau o novice?

Cindy își dădu seama imediat de gândurile lui, ceea ce o ajută să depășească starea de moment și să-și recapete controlul.

– Bună dimineața, domnule Kencade. Sunt Cynthia Rogers, spuse ea preluând inițiativa, așa cum proceda

întotdeauna cu noii clienți care o cotau drept o începătoare. Mă tem că am întârziat puțin.

– Treizeci și cinci de minute! Și nici măcar nu folosise acest timp ca să-și acopere pistruii de pe nas cu puțină pudră, completă el în sinea lui. Nu-mi place să pierd timp.

– Vă rog să mă scuzați, dar a trebuit să dau un telefon urgent. Vocea ei avea o ușoară urmă de insolență, iar ochii transmiteau cât se poate de limpede mesajul: „Nu mă intimidezi, Clay Kencade!“ Sper că nu v-am încurcat.

– Ei bine, am o agendă de lucru foarte încărcată. Îl irita maniera ei neprotocolară și simțea lipsa lui Cranston. Deși individul îl reținea întotdeauna ore în șir, discutând argumentele pro și contra ale celei mai mici mișcări pe plan financiar, cel puțin știa perfect despre ce era vorba, pe când copila asta... Oftă, apoi își dădu seama că se poartă totuși nepoliticos. Luați loc, doamnă Rogers. Apreciez foarte mult faptul că ați venit... Ezită puțin, gândindu-se cum să nu pară foarte dur. Nu am nimic cu dumneavoastră personal, continuă el, privindu-i mirat părul, o combinație ciudată de castaniu și auriu, cu bucle care-i încadrau totuși perfect ovalul feței. Dar Compania Kencade Enterprises este o afacere destul de complicată; avem holdinguri în diferite țări din lume. O privi cum încuviințează din cap, apoi continuă. Toate aceste țări au propriile lor reglementări privind comerțul și taxele. Așadar, doar un bun cunoscător al dreptului internațional poate avea o privire de ansamblu.

– Desigur.

– Cranston cunoaște foarte bine afacerile mele și îmi pare foarte rău că nu este disponibil tocmai în acest moment, aș spune crucial.

– Virușii aceștia nu au nici un fel de respect... Îmi dau seama perfect de ceea ce simțiți. Domnul Cranston trebuie să se întoarcă la lucru într-o săptămână, cel mult două. Dacă preferați să-l așteptați pe dumnealui, putem înainta o cerere de prelungire.

– Cred că ar fi o idee bună, răsuflă el ușurat. Deși îi plăcea să-și respecte programuul și această întârziere ar fi însemnat să-și amâne călătoria la Londra, totuși, fără Cranston... Mai privi o dată amalgamul de nuanțe din părul ei decolorat de soare – un indiciu al faptului că-și petrecea mai mult timp afară decât studiind registrele contabile. Cred că aș prefera să-l aștept pe domnul Cranston. Îmi pare rău că ați făcut drumul degeaba.

– Nici o problemă; riscurile meseriei. Se ridică, ezită puțin, apoi îl privi cu o expresie foarte serioasă în ochii larg deschiși. Ar trebui totuși să luați imediat unele decizii, domnule Kencade. Intenționați să renunțați la opțiunile pentru concesionările legate de petrolul din Peru? Și... mai sunt apoi Liniile Maritime Scandinave... Unele contracte ar trebui încheiate înainte de sfârșitul semestrului, ca să nu vă afecteze la impozite.

O privi mirat, apoi îi făcu semn să se așeze din nou.

– Spuneți-mi un singur lucru, domnișoară, și renunțați la aerul acesta inocent! De ce m-ați indus în eroare?

– Nu sunt răspunzătoare pentru presupunerile pe care le faceți în ceea ce privește calificarea mea, domnule Kencade.

– Ar fi trebuit să aveți amabilitatea de a mă informa.

– Dacă ați avea încredere în Carruthers și Cranston, nu ar fi necesar să vă informez că, timp de patru ani, am avut

responsabilitatea de a ține în ordine dosarele dumneavoastră și a redacta documentele finale pentru acest audit și declarațiile de impozit. De fapt, înainte de a se întâlni cu dumneavoastră, domnul Cranston și-a făcut un obicei de a veni la mine pentru o instruire de o oră.

– Înțeleg... O privi nedumerit, mai degrabă înduioșat de zâmbetul acela care o făcea să arate ca o adolescentă, mai mult amuzat decât furios de greșeala făcută. Ei bine, din moment ce v-a luat treizeci de minute ca să ajungeți aici și încă zece pentru prezentarea scrisorilor de acreditare, continuă el, aruncând o privire spre ceasul de pe perete, nu ne-a rămas prea mult timp la dispoziție; n-ați fi de acord să mă așteptați până când termin cu următoarea întâlnire și apoi am putea discuta în timpul prânzului?

– Îmi pare rău, dar nu pot; și eu am o altă întâlnire. Oricum, nu ne va lua mult timp. Nu sunt decât câteva chestiuni de amănunt pe care doresc să le supun atenției dumneavoastră. De exemplu, priviți aici, spuse ea, scoțând, pe măsură ce vorbea, câteva documente din servietă.

Se așeză și el la birou, fără nici un chef. Ura acea procedură – ura să se concentreze asupra unor cifre care reprezentau pentru el concepte abstracte ca „profit“ și „pierderi“. Pentru el, importante erau faptele, acțiunea: falimentul lanțului de fabricație de hardware, sau prăbușirea unei fabrici de automobile, care cereau măsuri imediate. Să cumpere, să vândă, să modifice sau să extindă – acestea erau punctele lui de interes.

Trebuia să recunoască însă că era bine pregătită; tot atât de meticuloasă ca și Cranston, dar cu ea se lucra mai relaxat.

Cranston avea tendința să ezite în ceea ce privește opțiunile de viitor și se angaja în discuții lungi pentru fiecare speculație financiară. Cynthia Rogers nu dădea sfaturi, dar analiza ei precisă a faptelor importante și a cifrelor de cost îi lăsa lui libertatea de-a lua decizii – lucrul acesta îi plăcea.

– Ei, cred că, deocamdată, asta e totul, spuse ea după câtva timp.

– Da, ați avut materialul foarte bine organizat. O privi speculativ, dându-și seama că era chiar atrăgătoare în stilul acela nesofisticat și plin de prospețime pe care-l aborda. Sigur nu puteți rămâne la prânz?

– Nu, îmi pare rău.

Nici măcar nu se uită la el cât își strânse documentele de pe masă. Kencade simți un parfum delicat de... pudră pentru copii?! Aruncă o privire spre degetele ei – subțiri, pătate de cerneală, fără verighetă; unghia de la un deget mare era roasă până în carne. Indiferent cât de capabilă părea, avea totuși un aer de nesiguranță și de vulnerabilitate.

– N-ați întârzia prea mult; putem lua masa aici, în sufragerie!

– Nu, mulțumesc. Trebuie să plec. Își închise hotărâtă servieta și-i zâmbi. Cred că toul este în ordine și nu va trebui să vă mai deranjez decât când aduc documentele la semnat. La revedere, domnule Kencade. Vă urez o zi bună.

Cyunthia merse normal până când trecu de secretară și ieși din hol, apoi pur și simplu alergă până la lift. De cine fugea? se-ntrebă ea, apăsând pe buton. De fapt, știa.

De Clay Kencade.

Fusese luată prin surprindere de impactul prezenței lui fizice, ca și de propria ei reacție; nu mai simțise așa de la Dan.

Ei, fii sinceră, Cindy. Dar nu reușise să provoace niciodată o emoție atât de ciudată. Când privise în ochii întunecați ai lui Clay Kencade, se simțise tulburată într-un mod straniu și dezorientată. Din fericire, reușise să-și ascundă reacția. De fapt, era obișnuită cu clienții care, văzând-o pentru prima dată, asociau în mod invariabil înfățișarea ei tinerească, adolescentină, cu lipsa de competență. Atunci își lua un aer serios, încântată să le demonstreze contrariul! Aceeași strategie o salvase și acum: bilanțurile contabile îi limpeziseră gândurile și-i potoliseră tremurul mâinilor și al vocii.

Și invitată la masă... Dorea atât de mult să fie cu el, să-l cunoască – o dorință care o contraria și contrazicea hotărârea ei fermă de a nu mai începe o relație cu vreun bărbat. Relație cu un bărbat? Doar luase masa adesea cu o mulțime de clienți sau asociați, așa că, de ce un dejun cu Kencade ar fi diferit?

Și totuși, știa că ar fi. Simțea clar o teamă, dar încercă să se liniștească spunându-și că, în curând, Cranston se va întoarce și va prelua dosarul, așa că era foarte probabil că nu va mai avea ocazia să-l întâlnească pe Kencade, ceea ce era o ușurare pentru ea.

Puse capăt acestor gânduri și se concentră asupra problemelor mai urgente. Poate că Jane avea dreptate; poate că-și făcea griji inutile în privința celor trei copii de care răspundea de la moartea surorii ei Claire, cu mai bine de un an în urmă. Teri, fetița, era doar un bebeluș; acum, avea

aproape trei ani, iar frații ei, Johnny și Jamey, aveau nouă și respectiv cinci ani. Creșteau repede, iar ea făcea față din ce în ce mai greu.

Era conștientă că-și făcea prea multe griji, dar nu putea altfel. Și-ar fi dorit să fie o mamă minunată și total relaxată, așa cum fusese Claire, cel puțin până în cele câteva luni îngrozitoare dinaintea morții.

În timpul călătoriei cu taxiul, Cindy se gândi din nou la Claire. Oare boala ei fusese cauzată de stres? Este posibil să fi existat unele tulburări de ordin emoțional și înainte, dar nu a existat un indiciu clar al bolii decât la trei luni de la accidentul fatal de mașină al soțului ei. Moartea acestuia fusese un șoc dublu pentru ea: accidentul nu se petrecuse în California, unde îi spusese că merge în călătorie de afaceri, ci în Pennsylvania, unde era însoțit de frumoasa lui secretară.

Chiar și pentru Cindy fusese un șoc; considerase întotdeauna căsătoria surorii ei cu John Atwood ca fiind fericită și trainică, deși îi vizitase destul de rar. Pe-atunci, era complet absorbită de propria ei existență împlinită: fericită în micul ei apartament din Manhattan, fericită pentru cariera ei în plină ascensiune, îndrăgostită și fericită alături de Dan, logodnicul ei.

– Doar n-ai de gând să iei copiii! exclamase acesta, ajutând-o să îndeplinească toate formalitățile legale.

– Ba da, normal. Cine altcineva?

În nici un caz părinții ei, care-și vânduseră în urmă cu cinci ani casa din Bronx și se mutaseră într-un centru pentru pensionari din Phoenix, Arizona, unde clima era mai bună pentru artrita mamei ei.

În nici un caz Jerry, fratele ei mai mic, aflat în ultimul an de studii în California.

În nici un caz socrii lui Claire, care nu manifestaseră prea mare interes nici pentru fiul lor, cu atât mai puțin pentru cei trei nepoți.

„Vrem să ajutăm“, spuse mama lui John; „am putea lua eventual fetița dar, la vârsta noastră... în nici un caz n-aș mai face față să cresc un băiat...“

– Vezi și tu că trebuie să-i iau eu, îi spusese lui Dan.

– Da... fusese el de acord. Și chiar o ajutase mult, recunoștea Cindy, coborând din taxi și fugind spre gara aglomerată. O ajutase să se mute din apartamentul ei în casa lui Claire din Greenwich, Connecticut, astfel încât copiii să nu fie dislocați din mediul lor; petrecuse chiar multe weekenduri împreună cu ei, luând băieții la plimbări cu barca sau jucându-se împreună în curte – o făcuse bucuros, timp de șase luni. Apoi, renunțase.

„Copiii aceștia mi te-au luat de tot“, îi spusese el, și avea dreptate! își continuă ea gândul, urcându-se în tren. Nu-și mai petrecea serile mergând cu el la teatru, la restaurant, sau dansând în diferite localuri până dimineața, nu mai aveau aceeași intimitate ca în micul ei apartament... Poate că, dacă n-ar fi amânat căsătoria... sau, dacă n-ar fi fost atât de ocupată la serviciu...

Poate, însă, era mai bine așa; deși fusese convinsă că-l iubise pe Dan, acum nici măcar nu-i mai simțea lipsa. Mai mult le lipsea băieților, care resimțiseră plecarea lui ca pe o a doua părăsire.

Cindy oftă din nou. Viața nu însemna numai joc și citit de povești și răsfăț; simțea acut răspunderea pe care și-o asumase pentru cei trei copii. Încerca să le organizeze existența cu maximum de grijă și disciplină, numai că nu era atât de simplu ca în cazul registrelor ei contabile în care se descurca fără nici un efort cu milioanele de dolari din bilanțurile contabile, având convingerea că fiecare cifră este corectă. În relația cu copiii, îi lipsea această încredere în sine: nu-l lăsase pe Johnny să joace fotbal, considerând că e prea periculos; acum își dăduse acordul în scris pentru antrenamente de baseball și băiatul era entuziasmat, dar ea nu știa dacă nu cumva ar fi trebuit s-aștepte până când își mai îmbunătățea nota la matematică; de asemenea, se simțea vinovată că-l lăsase singur acasă pe Jamey și acum venea mai devreme de la serviciu, dar, pe de altă parte, nu era sigură că nu exagerase cu aceste măsuri de precauție.

Cum nu-i plăcea să piardă timpul cât dura călătoria cu trenul, Cindy scoase din servietă câteva documente. Citind notele făcute pe marginea paginilor, simți din nou acea inexplicabilă emoție.

Capitolul 2

– Băiețelul acesta e cât se poate de sănătos, spuse doctorul Scofield. Jamey, ești sigur că n-a fost o tentativă de chiul?

– Cindy nu m-a lăsat să merg; eu aș fi vrut, fiindcă azi era programată o plimbare în parc. Ai văzut, n-am plâns!

– Dar nici nu ți-am făcut injecție!

– Totuși, voi primi un balon?

– Jamey! protestă Cindy, încercând zadarnic să-i aranjeze părul blond rebel.

Doctorul Scofield râse și-l trimise pe Jamey la asistentă, pentru a-și lua balonul, apoi se-ntoarse binevoitor spre Cindy.

– Diagnosticul este: mătușă exagerată.

Cindy zâmbi oarecum jenată și-i mulțumi. Se săturase să i se tot repete că-și face prea multe griji; nu vroia decât să procedeze așa cum ar fi procedat Claire...

– Cindy, ne oprim să mâncăm un hamburger? întrebă Jamey, în drum spre casă, în vechea furgonetă a lui Claire.

– În nici un caz! Ai uitat că diseară mergem să mâncăm pizza? Acum trebuie s-ajungem repede acasă, ca să poată pleca doamna Stewart.

Doamna Stewart, menajera internă, își petrecea întotdeauna sfârșitul de săptămână cu sora ei, în oraș.

„Dar weekendurile tale?“ o întrebase Jane. „Nu-nțeleg cum suporți să stai atât de retrasă“.

Retrasă? Mergea cu copiii la tot felul de activități și o făcea mereu cu plăcere. Și de fiecare dată când intra în casă, torentul de dragoste pe care copiii îl revărsau zgomotos asupra ei compensa toată oboseala pe care inevitabil o simțea uneori. Ca și acum, de altfel: nici nu intră bine și Johnny alergă spre ea, arătându-i cu mândrie lucrarea la matematică pentru care primise o notă mult mai mare decât de obicei, iar micuța Teri, făcându-și loc între ei, se cățără în brațele lui Cindy, punându-i în pericol îmbrăcămintea cu acadeaua lipicioasă pe care o agita în toate direcțiile.

O conduseră toți patru pe doamna Stewart la gară cu mașina, apoi se-ntoarseră să termine de făcut curățenie. Doamna Stewart reușea să mențină parterul casei în perfectă ordine, dar era prea mult pentru o singură persoană să se ocupe și de cele cinci dormitoare, cu băile respective. Întotdeauna Cindy considerase că locuința aceea era prea mare. Din fericire, existase asigurarea ipotecară a cumnatului ei, astfel încât casa putuse fi păstrată.

Dar, chiar așa, nu era ușor. Trebuia plătite taxe, cheltuieli de întreținere, salariul menajerei, școala copiilor, fără a mai pune la socoteală banii necesari pentru mâncare și

îmbrăcăminte. Bunicii din ambele părți se oferiseră să ajute, dar Cindy îi convinsese că se va descurca numai cu asigurarea pe viață a lui John și cu pensia socială. Totuși, o mare parte din banii proveniți din asigurarea lui John fuseseră cheltuiți cu boala lui Claire, iar Cindy depusese restul pentru anii de colegiu ai copiilor. Salariul și pensia socială nu erau de-ajuns, așa că apelă la economiile ei. Tot nu vroia să recurgă la ajutor; trebuia să se bazeze pe propriile ei resurse – dar era îngrijorată. Hotărâse că era bine ca băieții să nu schimbe, deocamdată, profesorii și colegii, dar era foarte posibil ca, începând cu anul următor, să fie nevoită să-i mute de la școala particulară la care învățau, se gândi ea în timp ce curăța băile cu „ajutorul" lui Teri, îl supraveghea pe Johnny care dădea cu aspiratorul în dormitoare și insista pe lângă Jamey să strângă toate jucăriile împrăștiate.

***

Cindy adora primăvara în Greenwich: explozia de verde cu care pomii se trezeau la viață; zilele însorite în care speranța părea că plutește în aer, parfumul florilor. Trase cu putere în piept mirosul de iarbă reavănă pe terenul de baseball unde venise pentru antrenamentele lui Johnny în cadrul Ligii Juniorilor.

Se părea că era singurul părinte ce-și însoțea copilul. Antrenorul, un bărbat înalt și frumos căruia toată lumea îi

spunea Steve avea destulă bătaie de cap ca să alinieze băieții, țipând în același timp la propriul lui fiu care se juca în apropiere cu alți băieți.

– Se pare că-i lipsește Lem, se adresă soția lui Steve lui Cindy.

– Cine e Lem?

– Asistent de antrenor, dar și-a rupt piciorul și e indisponibil pe toată durata sezonului. Dar nu m-am prezentat: sunt Marcy Prescott.

– Cindy Rogers. Pot ajuta în vreun fel?

Oferta lui Cindy se dovedi o adevărată ușurare pentru Marcy care, însărcinată fiind, obosise deja să măsoare băieții. La fel de mult prețuise și Steve ajutorul ei la antrenamentul propriu-zis. Încet-încet, Cindy, care avusese de multe ori ocazia să joace baseball cu fratele ei, devenise asistenta antrenorului. Nici ea nu știa bine cum se întâmplase – probabil, pentru că Steve era prea tracasat și Marcy prea însărcinată – dar, nici nu mai avea importanță și-i prindea chiar bine, din moment ce astfel putea fi lângă Johnny.

***

Concediul medical al lui Philip Cranston se prelungise mai mult decât era de așteptat, astfel încât, într-o luni dimineață, Cindy merse împreună cu echipa ei de audit în clădirea Kencade, unde începură lucrul în aripa care le fusese rezervată temporar.

În următoarea zi după-amiază târziu, Cindy stătea în picioare în spatele lui Ted Barister, privind pe deasupra umărului acestuia cifrele de pe ecranul calculatorului. În ultimul trimestru acțiunile crescuseră cu mai mult de zece la sută și mintea ei ordonată de contabil era cam speriată în fața multitudinii de opțiuni de afaceri care puteau fi preluate – de la nave la căzi de baie.

„Time" îl numise pe Kencade „întreprinzător strălucit", pe când publicația „Lumea afacerilor" îl etichetase drept un „gunoier care trăia din eșecurile altora".

Cindy vedea o oarecare lăcomie în toată acea grabă de a înșfăca orice afacere care dădea semne că se clatină. Se aplecă să noteze ceva pe o foaie, când deveni conștientă de o clipă de liniște nefirească, urmată de o ușoară rumoare și, ridicându-și privirea, înțelese motivul: Clay Kencade în persoană se afla acolo!

Era probabil prima dată când președintele coorporației se afla în departamentul contabilitate pentru că, de patru ani de când făcea ea parte din echipa lui Cranston și lucrase aici în etape de câteva săptămâni, nu-l văzuse niciodată.

Directoarea biroului veni spre el, dar Kencade o opri cu un semn al mâinii și merse drept la Cindy. Aceasta simți că nu mai poate să respire și ametește, dar se strădui să păstreze o aparență de calm.

– Bună ziua, domnule Kencade.

– Bună ziua, doamnă Rogers. Cum merg lucrurile?

Zâmbetul lui era plin de căldură și amabilitate. Cum putea fi atât de relaxat? O enerva calmul lui, comparativ cu propria

ei stare de cumplită agitație pe care încerca zadarnic s-o înăbușe. Ce naiba era cu ea? Îl văzu salutându-l pe Ted cu o ușoară înclinare a capului, iar acesta bâlbâi o scuză și plecă, lăsându-i singuri – atât cât puteau fi singuri în acel birou în care lucrau atât de multe persoane.

– Sper că nu au apărut probleme?

– Oh, nu, spuse ea repede dându-și seama că nu răspunsese la prima lui întrebare. Totul merge bine, până acum.

– Bun! E aproape ora de terminare a programului și vroiam să vă invit să luăm cina împreună.

– Ăă... Era ultimul lucru la care se așteptase și, pe lângă faptul că se simțea foarte încurcată, constată cu surprindere că-i părea extrem de rău că trebuia să refuze. Îmi pare rău, am o întâlnire pe linie de serviciu.

– Atunci, poate mâine la prânz

– Mă scuzați, dar... Se opri, dându-și seama că era unul din cei mai importanți clienți ai lor. Doreați să discutăm ceva?

– Nu, era o rugăminte, nu un ordin.

– Nu m-am gândit... adică, n-am fost... La naiba! Parcă era o școlăriță care roșea. Vreau să spun că mâine avem ședința obișnuită cu personalul... Deoarece domnul Cranston încă lipsește, am promis să revăd unele materiale.

– Înțeleg. Ei, nu vreau să-ți încurc programul atât de încărcat; lăsăm pe altă dată. Se-ntoarse brusc și plecă.

Cindy îl privi, cuprinsă de dezamăgire. Poate ar fi putut, în seara aceasta... Fir-ar să fie, era asistentă de antrenor acum – trebuia să fie acolo. Și dacă n-ar fi mers, cum ajungea Johnny

la antrenament? Hotărâse că va respecta întotdeauna programul copiilor. Parcă și-ar fi dorit... nu, nu să nu aibă copiii, pentru că-i iubea enorm, dar... măcar puțin din libertatea de altădată, când n-avea nici o grabă s-ajungă acasă, sau putea rămâne oricât la un cocteil, explora un nou sentiment, să cunoască bine pe cineva...

– Cindy, uită-te puțin aici!

Vocea lui Ted, pe care nici nu-l observase când se întorsese la biroul lui, o făcu să tresară. Privi pe ecranul calculatorului, dar gândul ei mai zăbovea încă la bărbatul care tocmai plecase. O invitase de două ori! Pe de altă parte, Jane, care citea ziarele de scandal, prevăzuse această invitație și o prevenise că aventurile lui amoroase concurau în număr și diversitate cu afacerile, abilitatea lui în ambele domenii fiind remarcabilă. Era știut, de asemenea, că relațiile lui cu femeile erau de scurtă durată.

***

Clay Kencade ridică din umeri și urcă în liftul privat, spre apartamentul său. Ei, asta era! Cert este că nu și-o mai putuse scoate din minte de când plecase din biroul lui, în acea vineri dimineață, deși nu-și explica de ce. Nu-și explica nici de ce, când o văzuse acum, simțise o timiditate pe care n-o mai avusese în relațiile cu femeile de când avea, probabil, paisprezece ani.

Zâmbi, amintindu-și de vara în care-și cunoscuse cele trei surori vitrege în compania cărora, cele câteva luni de vacanță petrecute în mod obligatoriu cu mama lui și cel de-al treilea soț al acesteia, deveniseră suportabile. Dacă tatălui său vitreg, un bărbat mereu nemulțumit și îmbufnat, îi displăcea prezența lui tot atât de mult ca aceea a propriilor fiice, acestea, în schimb, pur și simplu îl adorau, ceea ce și pentru el constituia o mare schimbare față de existența spartană din casa tatălui său, în timpul școlii. Clay le spunea fără ocolișuri dacă le venea bine sau nu cu o anumită îmbrăcăminte, le dădea sfaturi în privința altor băieți, le însoțea în diverse locuri și le repara uscătoarele de păr sau orice altceva ce se defecta, iar ele îl învățau primii pași în dans, ca și în universul complicat al femeilor, începând cu primele întâlniri. Chiar și acum, după mai mult de douăzeci de ani și după încă doi tați vitregi, Clay rămăsese la fel de apropiat de ele și nu uitase niciodată afecțiunea lor. De asemenea, niciodată de-atunci nu se mai simțise intimidat în prezența unei femei. Exceptând... Ce avea Cynthia Rogers împotriva lui?

Privirea aceea, oarecum sfidătoare...

În definitiv, de ce i-ar fi păsat?

Pentru că avea ceva deosebit.

– Domnule K, spuse Maggie, intrând cu un teanc de hârtii, de ce nu mi-ați spus c-ați venit?

– Abia am intrat.

– Sper că rămâneți câteva minute; ar trebui clarificate unele probleme.

Maggie, o femeie înaltă și foarte cochetă care, în ciuda coafurii perfecte și a taiorului Dior purtat cu eleganță, era o bunică de cincizeci de ani care făcea prăjituri și citea povești, scoase câteva dosare și se așeză la birou, pregătită să facă câteva însemnări.

– La dispoziția ta, doamnă. Clay se așeză resemnat în fața ei privind-o atent, dar gândindu-se încă la femeia cu părul cam ciufulit și în două nuanțe și care manifesta o predispoziție spre întâlniri de afaceri.

– Lanțul! Landover a respins oferta dumneavoastră.

– Mă-ntreb de ce... „Oare chiar avea o întâlnire sau a fost doar un pretext?"

– Vreți să oferiți mai mult?

– La naiba, ce rost are? „Dacă nu mă place și nu mă consideră atrăgător, de ce să-mi pese?"

– Foarte bine. Ar putea lua în considerație totuși oferta dumneavoastră dacă nu mai primesc o alta.

– O altă ofertă? Crezi că e implicată în vreo relație? De ce nu-i dădea liniște acest gând?

– Cine?

– Cynthia Rogers.

– Cynthia... îl privi cu ochi mirați. Despre ce vorbești?

– Despre acea contabilă pe care Caruthers mi-a trimis-o... Este o persoană foarte ocupată...

– Da?

– Întotdeauna are câte o întâlnire de serviciu.

– Vorbești despre doamna aceea care a avut nerușinarea – mai degrabă curajul – să refuze una din acele invitații pe care le faci sub impulsul momentului?

– Impulsul... Oh, Maggie.

– Exact, domnule K. Nu neg că există o listă lungă de persoane care abia așteaptă cel mai mic semn din partea ta.

– Ah, încetează!

– Dar este posibil să fie câteva, continuă ea netulburată, care preferă să fie anunțate din timp... să se pregătească pentru marele eveniment, sau poate să-și replanifice agenda.

– Bine, bine, am înțeles. Recunoscu faptul că era o persoană impulsivă și că rareori făcea planuri.

– Să trecem acum la uzina din Denver.

– Simple rapoarte; poți scrie orice pe hârtie. Trebuie să văd uzina; programează-mi o întâlnire. Ba nu, prefer să-i iau prin surprindere.

– Ah, mai e ceva; au sunat de la revista „Fortune“ și vor un interviu.

– Doar știi că nu dau interviuri.

– Cred că e timpul să începi să dai, altfel vor scrie toți ce-și închipuie. De exemplu, „Lumea afacerilor“ te consideră un vultur care profită de cei în pericol de a rămâne fără slujbă.

– Prostii!

– Nu e chiar așa! Nu se scrie niciodată nici un cuvânt despre cum îi salvezi luându-i ca parteneri, sau numindu-i în posturi de manager, sau dându-le prime – asta, pe lângă faptul că le salvezi afacerea pe care n-au știut s-o conducă.

– Maggie, îți crește tensiunea!

– Am să dau eu însămi un interviu. Dacă tu nu te aperi...

– Calmează-te. Se aplecă și o sărută pe obraz. Fără interviuri. Treaba noastră este să avem grijă de afacerea noastră. Ceilalți, n-au decât să vorbească!

– Apropo de vorbe! Se vede că nu citești ce se scrie despre tine. Revista de scandal „Personalități“ pretinde că umbli după femei și că apoi le părăsești. I-aș spune eu acelui redactor cine urmărește pe cine! Dumnezeule! Toate acele femei care nu mai știu ce să facă pentru a te prinde în plasă...

Soneria interfonului de pe biroul lui o întrerupse. Ca răspuns la privirea ei întrebătoare, Clay apăsă pe butonul care făcea posibil ca vocea interlocutorului său să se audă tare. Era o voce de femeie, cu inflexiuni pasionale.

– Iubitule, Maggie nu e în anticameră, așa că am apăsat pe butonul ăsta să văd dacă nu cumva ești în biroul tău. Ești singur?

– Ăă... da... cu Maggie.

– Te rog, lăsă-mă să intru. Nu-mi place să vorbesc în mașinăria asta.

Maggie deschise ușa și o individă îmbrăcată în mătase și gabardină și emanând o aromă puternică de „Obsesie“ trecu pe lângă ea, salutând-o cu o ușoară înclinare a capului, repezindu-se pur și simplu spre Clay.

– Clay, iubitule, să nu-mi spui că ești ocupat! Am un plan fantastic: cina – mă gândeam la același loc unde m-ai dus cu o lună în urmă, apoi, dacă ești foarte, foarte bun...

Maggie îl privi cu înțeles, apoi ieși din birou.

***

La ora patru și jumătate, Cindy se strecură într-un taxi, încercând să-ncapă și ceilalți trei colegi care aveau drum

comun până la gară. Dacă prindea trenul de cinci fără un sfert, reușea s-ajungă la șase cu copiii la antrenamentul lui Johnny. Numai că era o oră de maximă aglomerație și taxiul abia putea înainta.

Încercă totuși să se relaxeze, privind involuntar spre masa de oameni care ieșea din clădirea Kencade; printre ei – însuși Clay Kencade, la braț cu o femeie extrem de frumoasă.

Femeia mergea încet, legănându-și șoldurile și vorbea – spunea probabil ceva ce-l interesa pe Clay, deoarece acesta părea complet absorbit de ceea ce asculta.

Îi trebuise mai puțin de-o oră ca s-o înlocuiască la cină. Îi părea bine că-l refuzase; îi părea bine, de asemenea, când taxiul îi depăși. Îndată, își dădu seama că imaginea lor îi persista în minte: un bărbat și o femeie fericiți că se află unul lângă celălalt.

Pentru ea, asta nu însemna nimic. Absolut nimic!

Capitolul 3

După câteva zile, când coborî dintr-un taxi, Clay o văzu pe Cynthia care tocmai ieșea din clădirea companiei lui. Rămase câteva clipe pe trotuar, privind-o cum pășește hotărât, cu capul semeț și umerii drepți, unduindu-și trupul pe picioarele zvelte, fără a părea deloc conștientă de privirile admiratoare îndreptate spre ea. Se mișca repede și ușor, cu o grație naturală, nestudiată, iar fiecare gest al ei trăda energie și dragoste de viață.

Când dispăru din raza lui vizuală, Clay intră în clădire, ușor stânjenit. Se surprindea mereu privind-o sau căutând-o din priviri pe stradă, pe culoarele dintre birouri, când venea la lucru, în pauza de masă, la terminarea programului. N-o mai invitase de-atunci și nu știa de ce. N-avea nici o legătură cu ceea ce insinuase Maggie – că era singura femeie care-l refuzase. Nici nu era adevărat.

Sau era? se-ntrebă el, urcând în lift. La naiba, nu-și amintea. Se pare că nici nu contase vreodată.

De ce ar conta acum?

O văzuse o dată la cafeneaua de la parter cu un alt angajat de la contabilitate; când își ridicase privirea spre acel individ, ochii îi străluceau puternic și discutau și râdeau, părând amândoi că se simt atât de bine! Simțise o invidie irațională. Ce nebunie! N-o cunoștea aproape deloc, tot așa cum nici ea nu-l cunoștea. Totuși, de ce-l refuzase? De ambele dăți la fel de categoric și de politicos. „Ei bine, voi reglementa această situație!“ își spuse el hotărât, intrând în birou.

– Maggie, scrie te rog o scrisoare.

Din ce în ce mai amuzată, Maggie scrise invitația cu caracter semioficial:

„Domnul Clay Kencade are plăcerea de a invita pe doamna Cynthia Rogers în ziua și la ora pe care aceasta le va decide. Vă rog sa bifați varianta care vă convine:

Cina, sâmbătă 14 aprilie, ora 19.00

Mic dejun, duminică 15 aprilie, ora 10.00

Prânz, luni 16 aprilie, ora 12.00....“

Lista nu se oprea aici.

***

Cindy intră în magazin cu un pas hotărât, dar gândurile îi fugeau de la un subiect la altul: ziua de naștere a lui Teri, dinții lui Johnny, bugetul ei și... un bărbat numit Sam Alexander.

Alese pentru Teri o trusă de jucărie de machiaj, un puzzle și două cărți de colorat – două, ca să-i dea una și lui Jamey.

Pentru că era cea mai mică și băieții cedau în fața ei, Teri devenise cam egoistă; poate c-ar trebui integrată într-un grup de copii de vârsta ei, dar deocamdată, costul unei grădinițe era inaccesibil

Lui Johnny îi trebuia aparat dentar – trei mii de dolari, din care doar jumătate era suportat de asigurări.

Sam Alexander – bărbatul care intră în lift când ea ieși. Îl mai văzuse mai demult și-l cunoștea oarecum. Era principalul proprietar și directorul financiar al unei companii de hârtie și declarase faliment cu aproximativ o lună în urmă. Era unul din clienții Companiei Carruthers și Cranston și Philip Cranston o trimisese pe ea să întocmească actele. Lui Cindy nu-i plăcuse deloc ceea ce văzuse.

– Se pare că s-a umblat la cifre, îi spusese ea lui Cranston. E ca și cum cineva ar deturna profiturile; probabil le îngroapă undeva în vreun cont la o bancă elvețiană.

– Fii atentă, draga mea! o prevenise Cranston. Nu suntem detectivi; treaba noastră este doar să lucrăm cu cifrele pe care clienții noștri ni le furnizează.

Făcuse așa cum fusese sfătuită, dar oarecum împotriva voinței ei. Și n-avea deloc încredere în Sam Alexander. Dar poate că nici nu s-ar fi gândit la el, dacă nu l-ar fi întâlnit din nou, de data aceasta chiar în Compania Kencade.

„Fac pariu că-ncearcă să-și plaseze fabrica de hârtie care nu mai face doi bani, Companiei Kencade“, gândi ea din ce în ce mai convinsă, înapoindu-se la serviciu. Și avea șanse să reușească, având în vedere stilul de lucru al lui

Clay. Hotărât lucru, acest om era o enigmă pentru ea; nu numai că prelua firme aflate în pragul dezastrului, dar câteodată forma parteneriate chiar cu aceia care le aduseseră în stare de faliment. Până acum, fusese incredibil de norocos, dar, cu un om ca Sam Alexander... Ar trebui să-l avertizeze.

Și cum s-o facă? Să-i spună așa, din senin. „Știți, l-am văzut pe acest individ urcând cu liftul și m-am gândit că veți încheia o afacere cu el și... tipul nu e de încredere?“ S-ar face pur și simplu de râs. Și, în definitiv, ce conta un măr stricat în coșul cu firme deținute de Kancade? Cât despre acesta, era convinsă că știe să-și poarte singur de grijă. Cu toate că... dincolo de toată puterea lui, acea încredere nemăsurată pe care o avea în oameni îl făcea vulnerabil.

Încă o mai preocupa acest gând când ajunse la biroul ei și văzu plicul care-i era adresat.

Invitația era cu totul diferită: inteligentă și nostimă, îi dădea posibilitatea să aleagă dintre... zece variante. O astfel de invitație din partea unui bărbat cum era Clay Kencade! O făcea să se simtă deosebită!

„Fii atentă, Cindy!“ De fapt, nici nu avea timp pentru o relație sentimentală și... ce importanță avea o cină?

Începu să scrie răspunsul:

„Doamna Cynthia Rogers acceptă cu plăcere amabila invitație a domnului Kencade...“ și, când Clay o sună să-ntrebe de unde s-o ia, propuse să se întâlnească la șase și jumătate chiar în holul clădirii.

***

Plăcerea pe care Clay o simți văzând-o pe Cindy așteptând îl surprinse; se temuse să nu se răzgândească.

O privi, înainte ca ea să-l observe: rochia maro, fără mâneci, îi punea în evidență silueta, iar șlițul ce lăsa să se vadă o parte din piciorul subțire, frumos, era o provocare la visare.

Rezervase o masă la Ritz, dar când ea îl privi, zâmbindu-i, se răzgândi; brusc, nu mai vroia s-o împartă cu nimeni.

Așadar, Cindy constată mirată că taxiul în care se aflau se-ndrepta spre o zonă de locuințe și opri în fața uneia din acestea: un bloc vechi, bine întreținut, cu aspect sobru și simplu.

– Am înțeles că mergem să cinăm, spuse ea după ce coborâră din mașină.

– Asta și facem.

– Aici?

– Mâncarea e foarte bună, e liniște și o atmosferă plăcută, maestrul bucătar e excelent...

– Cine este?

Clay bătu din călcâie și se înclină, zâmbind.

– Dumneavoastră? Nu se poate... nu... Mai privi o dată locuința – în nici un caz în casa în care și-ar fi închipuit că locuiește un om ca el. Nu cred că... Totuși, aș prefera să mergem... la un restaurant.

– De ce nu spuneți exact ce gândiți?

– Tocmai am spus!

– Din privire, s-a înțeles cu totul altceva, ceva de genul „Uite ce e, n-am nici un chef să fiu singură cu tine într-un apartament – mai ales când am citit ce se scrie despre tine în ziarele de scandal: departe de a fi cea mai bună recomandare".

– Vă rog, șopti ea, nevrând să dea trecătorilor impresia că se certau.

– Îmi pare rău. Uite, dacă mergem sus, dumneavoastră stabiliți regula. Nu mă apropii la mai puțin de o lungime de băț, dacă așa vreți, sau pot sta tot timpul la capătul celălalt al camerei. Ca să fiu cinstit, am făcut o rezervare la Ritz, așa că putem merge oricând. Dar, când am coborât în hol și m-ați privit zâmbind, mi-am dorit, deodată să vă am numai pentru mine în seara aceasta. Acum, îmi dați voie să pregătesc eu cina? întinse mâna spre ea. Promit să fiu un gentleman".

O privea atât de deschis și-i vorbise atât de sincer, încât îi câștigă încrederea. Îi dădu mâna și intrară.

Apartamentul lui Clay se afla la ultimul etaj. Livingul era o încăpere spațioasă, decorată în tonuri calde, curată și ordonată și totuși lăsând clar să se vadă că e un spațiu viu, locuit: pe masa de lângă fereastră erau o ceașcă de cafea și un ziar deschis, iar în fața canapelei, o pereche de pantofi sport pentru jogging. Cindy și-l imagină imediat făcându-și turul de alergare, apoi întorcându-se să-și bea cafeaua de dimineață și să citească ziarul – ca orice om obișnuit, având foarte puțin în

comun cu zeul din biroul de la ultimul etaj al clădirii companiei sale.

– Faceți-vă comodă, o invită el, ridicând adidașii și dispărând în dormitor.

Rămasă singură, Cindy merse să privească de aproape pictura de deasupra căminului – un peisaj stilizat, de bun-gust, ca de altfel tot ce se afla acolo, în nota predominantă de lipsă de lux și ostentație:

– Beți ceva înainte de cină? întrebă el, reapărând. Își scoase haina și cravata și-și ridică mânecile. Ce preferați?

– Indiferent ce se oferă din partea casei.

Așteptându-se la un Martini clasic, Cindy primi cu surprindere un Daiguiri cu gheață.

– Delicios! Așezată într-un fotoliu mare din piele, Cindy savura gustul minunat de piersică. Îl privea pe Clay care stătea în fața ei, pe canapea, dar nu se simți amenințată, ci mai degrabă învăluită de o liniște ciudată și de bucurie. E frumos aici și confortabil, deși cu totul diferit...

– ... de ceea ce vă așteptați să fie?

– Ei, recunosc; îmi închipuiam că măcar băutura vă este servită.

– M-ar enerva cumplit să-mi stea cineva permanent prin preajmă.

– De aceea nu v-ați căsătorit? La naiba, nu intenționase să fie indiscretă.

– Ah, nu m-ar deranja un astfel de „cineva“. Dar căsătoria... ei bine, asta presupune în mod obișnuit copii.

– Nu vă plac copiii?

– Cred doar că, uneori, aceștia au mult de suferit.

– Asta este o prostie. Se gândi totuși că, în cazul copiilor lui Claire, așa se întâmplase. Pe de altă parte, dacă n-ar fi existat căsătoria dintre Claire și John, n-ar fi existat nici copiii.

– Bine, bine; mă refeream la faptul că, în cazul unui divorț, copiii sunt cei care au de suferit. Spun asta în cunoștință de cauză – am avut patru tați vitregi.

– Patru! I se părea ceva cu totul nemaipomenit să te îndrăgostești și să te căsătorești de cinci ori. Mama dumneavoastră trebuie să fi fost foarte frumoasă.

– Încă mai este. Locuiește la Paris cu cel de-al șasea soț... probabil cel mai bun, în afară de tata, desigur. Ei, e timpul să merg să văd ce face bucătarul.

Cindy își scoase pantofii și-l urmă în bucătăria echipată modern, cu tot ceea ce trebuia într-o gospodărie.

– Îmi place aici, spuse ea. De cât timp locuiți?

– De aproximativ douăzeci și cinci de ani.

– Nu se poate!

– Ba da. Tata s-a mutat după divorț aici, împreună cu mine. După moartea lui, am rămas în continuare în apartament.

– Dar totul arată foarte modern. Probabil ați renovat.

– Am cumpărat clădirea acum cinci ani. Am vrut să modernizez instalația de încălzire, să montez aer condiționat...

În timp ce vorbea, Cindy pusese friptura și cartofii în cuptorul cu microunde, iar acum tăia sparanghelul în bucăți mici, așezându-l pentru un sote.

– Gătiți cu mare dexteritate; privindu-vă totul pare atât de ușor.

Îi spuse că-ncepuse să gătească de când avea doisprezece ani, pentru că tatăl lui nu se pricepea, iar ea mărturisi că nu gătise niciodată, pentru că mai întâi se ocupase mama ei de aceasta, apoi sora ei mai mare, Claire. Îi povesti despre Claire și despre fratele ei, Jerry, dar nu și despre copii.

La rândul ei, în timp ce vorbea, așeza masa în sufragerie: argintăria, paharele de vin... Se gândi la Jane; ce-ar zice de această întâlnire total atipică – un restaurant luxos, un apartament luxos, nici măcar o tentativă din partea lui Clay de a-i face curte; nu încă...

– Pentru atmosferă, comentă ea, așezând un sfeșnic pe masă.

– Perfect. Muzică?

– Nu; îmi place să fie liniște. De fapt, îi plăcea enorm să discute cu el.

– Atunci, povestiți-mi despre dumneavoastră.

– V-am spus deja.

– Mi-ați spus despre părinți, sora care a murit, fratele...

– Nu e mult de spus despre mine: facultatea în New York, apoi Carruthers și Cranston – cam la asta se reduce totul.

– Dar viața sentimentală?

– Nimic serios. Am avut o legătură, dar acum totul s-a terminat.

– Regret.

Cindy scutură din cap. Simțea nevoia să-i povestească despre Dan, despre cât de mult i-au simțit lipsa băieții, despre

problemele ei cu copiii, dar se abținu. „Hei, Cindy, nu ești singură; nu mai ai nevoie de un bărbat care să aducă o nouă dezamăgire copiilor“. Cel mai sigur era să schimbe subiectul – da, afacerile erau salvarea.

– Compania Kencade s-a extins mult, chiar în ultimele trei luni.

– Cu cât mai mare, cu atât mai bine.

– Poate, dar, vedeți... Își mușcă buza; nu era nici locul, nici momentul potrivit să-i spună că poate risca investind atât de mult capital în proiecte nesigure. Poate era mai bine să-l lase pe Cranston să-i sugereze. Totuși, trebuia să continue cumva, din moment ce Clay aștepta să-și termine fraza. Unele proiecte, de exemplu Linia Navală Scandinavă, au o evoluție frumoasă; acesta aduce un profit de patruzeci la sută și a fost o investiție bună.

– Altele însă... de exemplu Compania de Vopseele Allen, nu, continuă el gândul ei.

– Ei bine, ezită ea, zâmbind, evidențele contabile prevedeau aceasta. Sunteți alergic la cifre, se pare, din moment ce nu luați în considerație...

– Să spunem că-mi plac mai mult oamenii decât cifrele. Les Allen a lucrat cândva pentru tatăl meu.

– Ah, un prieten... Asta explică lucrurile. „Dar alții“... de exemplu, Sam Alexander... încă nu știa ce să facă, să-l prevină sau nu. Ați avut dreptate, spuse ea, ridicând paharul: în sănătatea unui excelent maestru bucătar. Mâncarea este delicioasă.

– Mulțumesc. Speram să vă placă. Regretați că ați venit?

– Ah, nu!

Aici, Clay părea diferit; cu cămașa puțin șifonată și o șuviță de păr rebelă care-i cădea pe frunte, părea atât de vulnerabil, încât simți nevoia să-l protejeze.

– M-am întâlnit deunăzi în lift cu un individ, un oarecare domn Alexander.

– Da, are o fabrică de hârtie în pragul falimentului.

– Și vrea ca dumneavoastră să investiți în ea.

– Ceva de genul ăsta.

– N-o faceți.

Tonul ei categoric îl făcu să-și ridice imediat capul.

– Știți ceva împotriva lui?

– Nu... Atâta doar că... nu-mi plac ochii lui.

– Ochii lui? Când îl mai văd, am să mă uit mai bine, râse el. Cafea?

– Da, vă rog. Își dădu seama că nu luase în serios ceea ce-i spusese, dar nu mai era treaba ei, de-acum.

După cină, discutară despre o mulțime de lucruri: cărți, filme, politică, afaceri internaționale, își împărtășiră idei. De mult timp Cindy nu se mai simțise atât de relaxată. Se îngrozi când văzu, întâmplător, cât e ceasul.

– Vă rog să-mi chemați un taxi, spuse ea deodată, în mijlocul unei fraze. Trebuie s-ajung la ultimul tren.

– Tren?

– Locuiesc în Greenwich, Connecticut.

– N-am știut. Trimit imediat să mi se aducă mașina.

– Nu, nu vă deranjați. Îmi las mașina în gara Greenwich, așa că nu ar fi nici o problemă să ajung acasă.

– Când invit o doamnă la cină, întotdeauna o conduc acasă. Se înclină și-i atinse ușor bărbia cu degetul.

Jaguarul strălucea în lumina lunii, iar Clay conducea mașina cu aceeași siguranță de sine cu care făcea totul. Tăceau amândoi, ca și cum fiecare savura în liniște compania celuilalt. O dată, Clay îi luă mâna și liniștea și încrederea pe care Cindy le simțise tot timpul alături de el căpătară sensul adânc al unei tandre intimități. Ar fi vrut ca acea călătorie să nu se sfârșească.

Când ajunseră la gară, era din nou stăpână pe sine. Clay insistă s-o urmeze cu mașina lui până acasă. Ajungând în fața garajului, Cindy coborî din mașină și-l așteptă să vină.

– A fost o seară minunată, spuse ea întinzându-i mâna. Mulțumesc.

– Eu îți mulțumesc. A fost într-adevăr minunat.

O sărută ușor, făcând-o să vibreze de o dorință pe care cu greu și-o putea stăpâni. Cindy păstră o aparență de calm și se urcă din nou în mașină pentru a o duce la garaj, în timp ce el pornea înapoi spre locuința lui.

Capitolul 4

Clay văzuse casa și curtea și apoi, tot drumul spre casă se gândise. Acolo locuia ea? Singură? Imposibil, sau în orice caz, puțin probabil. Recapitulă ce-i spusese despre ea – nu mare lucru. Spusese însă că relația anterioară se terminase definitiv și păruse convinsă de acest fapt. Și dacă totuși... acel bărbat era doar plecat temporar undeva? Nu, era totuși prea sinceră și directă ca să procedeze așa. Dar, în definitiv, ce conta?

Știa însă că Cynthia Rogers conta. Și vroia să știe totul despre ea. Putea să-l întrebe pe Cranston, dar n-avea nici un rost. Va afla tot ce va dori chiar de la ea – pentru că intenționa să se întâlnească din nou cu ea, încă și încă o dată.

***

Nu, nu se va mai întâlni cu el – niciodată. Cindy rămase încă mult timp în mașină, cu palmele lipite de obrajii care-i ardeau, încercând să-nțeleagă ce se petrecea. Abia o atinsese cu buzele și fusese gata să-i cadă în brațe. Asta, poate pentru că-i lipsea dragostea unui bărbaat. Era atât de mult timp de când nu mai fusese sărutată! Râse, dar râsul ei semăna mai mult a hohot de plâns. De ce trebuia să fie tocmai Clay Kencade – renumit pentru numeroasele lui aventuri amoroase, bogat, puternic, făcând parte dintr-o altă lume?

Și totuși, în seara aceasta, în apartamentul lui, o făcuse să se simtă ca în compania unui vechi prieten. Poate că avusese dreptate când, instinctiv, simțise nevoia să fugă de el. Și până la urmă, de ce să fugă? reuși ea să ajungă la un acord cu sine însăși când coborî în sfârșit din mașină. Putea dansa cu Clay, râde, merge braț la braț cu el, trăi cu intensitate maximă, fie chiar numai pentru o clipă; putea fi minunat.

Intră în casă într-o stare euforică, apoi, urcând scările, starea ei de spirit se schimbă brusc. Copiii – aceștia ar fi fost implicați în mod obligatoriu în orice relație a ei cu un bărbat, așa cum se întâmplase și în relația cu Dan și nu mai putea să riște ca aceștia să primească o mare lovitură.

De ce făcea atât de mult caz pentru o cină? Poate că nici nu va mai fi invitată a doua oară; și chiar dacă va fi, va refuza.

Intră pe rând în camera fiecărui copil, învelindu-l, sărutându-l, strângând câte o jucărie, apoi merse și se culcă, fără să-l viseze pe Clay.

***

Două săptămâni mai târziu, Clay discuta la birou cu arhitectul pe care îl angajase pentru a se ocupa de centrul comercial pe care intenționa să-l construiască. Avea o oarecare nostalgie la gândul că va demola blocul de patru etaje moștenit de la tatăl lui... cel mai mare din zona respectivă! De fapt, vroia să schimbe puțin aerul întregului cartier cu locuințe cam învechite, dar ocupate de familii burgheze, cu tradiție, în majoritate profesori și studenți de la universitatea din apropiere, să-l modernizeze. Și, ca de fiecare dată când începea un nou proiect, era entuziasmat.

Merse la fereastră și privi mulțimea de mașini și de oameni, fiecare din ei grăbindu-se spre o destinație. Printre ei, probabil și Cynthia.

N-o înțelegea deloc și faptul acesta îl deranja. De ce naiba continua să-l refuze? Petrecuseră amândoi o seară deosebită... sau poate pentru ea nu fusese așa, poate-ar fi preferat restaurantul Ritz.

La naiba, dacă asta vroia, asta va primi... numai că nu-i dădea niciodată șansa. De câte ori încerca s-o invite, spunea același lucru: „Îmi pare rău, dar sunt extrem de ocupată zilele acestea... nu am timp".

De ce n-avea timp? Ce, sau mai bine spus cine îi ocupa tot timpul în casa aceea enormă din Greenwich?

– Să verificăm agenda, domnule K, spuse Maggie zâmbind și așezându-se deja la birou. Vineri după-amiaza e complet ocupată. Mâine seară, cocteil la Sanderses și apoi spectacol la teatru.

– Anulează.

– Duminică dimineața, partida obișnuită de golf. Acolo se-ntrerupse pentru a răspunde la telefon. Bună ziua, doamnă Daniels... Ah, îmi pare rău, dar nu este aici și nu știu când revine, minți ea, ascultând de semnele pe care Clay i le făcea.

– Știi ceva, Maggie, începu el, fără să mai asculte la ceea ce aceasta încerca să-i spună. Cred c-am făcut o greșeală.

– Da?

– Am dus-o pe această doamnă acasă la mine.

– Bine, dar niciodată... Abia atunci ridică privirea spre el, surprinsă. Adică, întotdeauna spui că-ți ajunge cât ești de hărțuit de femei la serviciu și că nu ai duce pentru nimic în lume pe vreuna din ele acasă la tine. De fapt, mi-ai spus să nu dau nimănui nici numărul tău de telefon, nici adresa.

– Știu, știu, dar aceasta nu este una care să mă urmărească, mai degrabă una care mă evită...

– Te evită?

– Da, reușește de fiecare dată să mă refuze.

– Ha, ha! Asta este o adevărată provocare pentru atât de mult căutatul Clay Kencade!

– Încetează, Maggie! Mai bine, spune-mi programul de luni.

Provocare? Dar de ce avea senzația că totul se prăbușește când își amintea că, în curând, auditul se va termina, Cranston revenise la serviciu și nu o va mai vedea pe Cynthia măcar pe culoarele companiei sale?

– Luni... da... Sam Alexander a sunat de două ori și vrea să discute cu tine. La ora patru după-amiază, încă nu ai nimic aranjat. Vrei să-l programez atunci?

Sam Alexander. Clay zâmbi, amintindu-și cum încercase Cynthia să-i spună, fără ca totuși să precizeze, că individul era un escroc.

– Domnule K, aștept un răspuns.

– Nu. Spune-i că m-am răzgândit. Nu mă interesează. Am făcut multe investigații, dar nu e necesar să știe el asta.

Se ridică brusc. Sam Alexander! Era un pretext foarte bun.

***

Cynthia, încruntată, stătea la capătul aleii, ținând cu toată puterea bicicleta.

– Nu pleci nicăieri până nu cureți toate buruienile!

Oricum, nu putea dura mult, pentru că stratul de flori era mic.

– Ba mă duc! strigă Johnny. Nu mă poți opri. Smuci ghidonul, încât Cynthia abia reuși să-și mențină echilibrul. Merg la Todd, pentru că tatăl lui exersează cu noi pase la baseball. Pot să curăț grădina și când mă întorc.

– Așa ai spus și săptămâna trecută și ți-am datt voie să pleci, dar n-ai făcut nimic când te-ai întors. Mai mult, ai avut toată săptămâna la dispoziție și tot n-ai făcut nimic! Îi venea foarte greu, dar trebuia să nu cedeze, deși știa cât de mult își dorea Johnny să meargă. Nu contau buruienile rămase nesmulse, dar era necesar ca băiatul să învețe să fie responsabil. Prinse din nou bicicleta, aproape trăgând-o din mâna lui. Începi imediat să smulgi buruienile dacă vrei să mai pleci undeva, inclusiv la antrenament în această după-amiază.

– Ești meschină, Cindy, meschină! Mama m-ar fi lăsat să merg. Ea nu m-a pus niciodată să smulg buruienile astea nenorocite sau altceva. Și nici nu ești mama mea! Oricum, plec! După care, dădu drumul bicicletei atât de brutal, încât se dădu peste cap, trântind-o și pe Cindy.

Durând-o mai mult cuvintele lui decât căzătura, Cindy privi deznădăjduită cum Johnny fuge afară din curte, ieșind pe stradă. Dumnezeule, dacă i se-ntâmpla ceva? Apoi, îl văzu ciocnindu-se de un individ care-l prinse de umeri.

– Stai puțin, amice! Clay Kenecade îl întoarse pe Johnny spre casă, împingându-l cu o mână fermă. Nu așa se vorbește cu o doamnă. Cred c-ar fi cazul să-ți ceri scuze!

Cindy se ridică, scuturându-și șortul de praf, îngrozitor de stânjenită, furioasă deopotrivă pe Johnny și pe Kencade, care fusese martor la acea scenă penibilă; furioasă și neajutorată.

– Încă n-am auzit nici un cuvânt de scuză.

– Scuză-mă.

– Așa e mai bine. Neluând în seamă faptul că Johnny nu arăta deloc că i-ar fi părut rău, întinse mâna. Sunt Clay Kencade. Cum te cheamă?

– Johnny Atwood. Dădu mâna, fierbând însă de mânie împotriva acelui străin care preluase controlul.

– Buruienile te așteaptă, spuse Cindy, neștiind sigur cum să procedeze; desigur, simțea o mare ușurare, pentru că fusese desperată văzându-l pe Johnny fugind de acasă în semn de sfidare și protest.

Johnny se încruntă, dar Clay nu-i dădu timp.

– Știi ceva? Întotdeauna îți ia mai puțin timp să faci o treabă neplăcută decât să negociezi ca să scapi de ea. Vrei să facem un pariu?

– Ce pariu?

Clay merse deja la stratul de flori, în timp ce Johnny încă îl privea neîncrezător.

– Fac pariu că putem curăța buruienile în douăzeci... nu, într-o jumătate de oră. Dacă am dreptate, mai rămâne încă timp și Cynthia te va lăsa să mergi la prietenul tău. Dacă durează mai mult, înseamnă că pierd pariul și-atunci va trebui să fac eu câteva pase de mingi cu tine. Ce spui?

Pentru o clipă, Cindy se temu că Johnny va refuza, doar era la fel de încăpățânat cum fusese și tatăl lui.

– De acord, spuse Johnny alăturându-i-se lui Clay.

Cindy îi privi, încă bulversată de incredibilul întregii scene: Clay tocmai venise, neinvitat, văzuse acea scenă penibilă și preluase imediat controlul pentru a o remedia; și-acum, smulgea buruienile cu Johnny, fără să-i pese deloc de blugii săi, creație a unui renumit desinger, tot așa cum nu-i păsase nici de cămașa de mătase ale cărei mâneci le răsucise cu un gest cât se poate de firesc când începuase să gătească atunci, la el acasă. Individul acesta...

Ah! uitase de Teri și de Jamey! Intră repede în casă, deși n-ar fi trebuit să-și facă griji; încă în pijama, stăteau amândoi pe jos, fascinați de ecranul televizorului.

– Stai prea aproape, dovlecel! Cum se termină desenele animate, mergem sus să vă spălați și să vă îmbrăcați pentru că, după prânz, îl însoțim pe Johnny la antrenament.

Era sus cu copiii pe care tocmai îi îmbrăcase, când Johnny veni în fugă.

– Am terminat, anunță el cu o mândrie care distona puternic cu repulsia cu care se apucase de treabă. În douăzeci și nouă de minute. Acum pot să merg la Todd?

– Da, poți să stai o oră. Așteaptă puțin! Unde e domnul Kencade?

– Îl cheamă Clay. E jos, în living, și te așteaptă.

Cindy coborî încet, cu Teri în brațe, în timp ce Jamey alergă înaintea ei. Când îi văzu, Kencade se ridică imediat, vădit surprins.

– Bună! spuse Jamey oprindu-se chiar în fața lui Clay.

– Bună! Cine ești?

– Jamey. O să te căsătorești cu Cindy?

– Păi... aruncă o privire rapidă spre aceasta.

– Dan așa vroia, dar s-a răzgândit. Dan are o barcă și ne lua la plimbare. Tu ai barcă?

– Jamey! Nu-i frumos să bombardezi un musafir cu tot felul de întrebări, încercă Cindy să-l oprească, îngrozitor de jenată.

– Și cine este această domnișoară? întrebă Clay, ridicând o buclă de pe obrazul fetiței care continua să rămână tăcută, cu brațele strâns lipite de gâtul lui Cindy.

– Ea e Teri, începu Jamey; e încă un bebeluș și...

– Teri, salută-l pe domnul Kencade, interveni Cindy punând capăt oricăror alte comentarii nedorite din partea lui Jamey, după care trimise amândoi copiii afară, să se joace. Pot să-ți ofer ceva de băut, se adresă ea din nou lui Clay, apă minerală, ceai cu gheață, sau ceva mai tare?

– Ceai cu gheață, mulțumesc.

O urmă în bucătărie și se așeză pe un scaun de la bar, cu același calm de invidiat.

– De ce mă privești așa?

– Nu-mi vine să cred; arăți chiar mai tânără decât când ne-am văzut ultima dată. Mai degrabă pari sora mai mare a acestor copiii. Ce le ești, mătușă?

Cindy încuviință cu o mișcare a capului și aduse pahare.

– Ei sunt toți?

– Toți?

– Toți copiii.

– Ah, da, sigur.

– Ai lui Claire?

– Da.

– N-ai spus nimic despre ei.

– Nu? Stai, să aduc puțină mentă. Hai să mergem afară ca să-i pot supraveghea.

– De ce? întrebă el din nou, după ce se așezară la masă în curte.

– Ce anume?

– De ce nu mi-ai spus nimic despre copii?

– Ah! Cred că nu m-am gândit la ei. Roși, văzându-i privirea plină de neîncredere. Hei, Teri! Nu te duce la nisip. Jamey, jucați-vă cu mingea, nu vreau să se murdărească până plecăm.

– Nu știe s-arunce mingea.

– Atunci, dă-o în leagăn, te rog. Merse și o așeză pe Teri în leagăn. Ai grijă, nu foarte tare! mai spuse ea, înainte de a se întoarse lângă Clay.

– Viața e uneori dură, comentă acesta, surprinzând-o cu înțelegerea de care dădea dovadă. Îi luă mâna mângâind-o încet cu degetul mare, zăbovind îndelung cu privirea asupra unghiei roase.

Stânjenită, Cindy își retrase mâna.

– Trebuie să-ți mulțumesc, și nu numai pentru curățarea grădinii. Îți mulțumesc pentru modul în care l-ai abordat pe Johnny. Oh, câteodată... nu știu...

– Ce-l de-al doilea tată vitreg al meu avea un puști obraznic de nouă ani. Eram doar cu puțin mai mare decât el, dar a trebuit să învăț să mă comport cu el în autoapărare.

– Trebuie să fi avut o mulțime de experiențe, extrem de diverse. Eu, mărturisesc, n-am știu ce să fac. Dacă n-ai fi venit...

Întrebare nerostită – din privirea ei își aminti că trebuia să explice cumva venirea lui neanunțată.

– Vroiam să te întreb ceva. Ai amintit despre un anume Sam Alexander.

– Da... roși ușor, alertată.

– Aș dori unele date care nu sunt accesibile celor din afară despre compania lui, „Aloha Paper“.

– Date cu circuit interior...

Reținerea ei era evidentă și Clay se simți vinovat: nu trebuia s-a pună într-o situație stânjenitoare, din moment ce făcuse

deja unele cercetări și luase o hotărâre. Totuși, nu se putu abține să nu adauge că firma Carrunthers și Cranston se ocupase de întocmirea dosarului contabil.

– Acum, dosarul este la tribunal și poate fi consultat de oricine.

– Cynthia, știm amândoi că, de multe ori, cifrele pot minți. Când fac afaceri cu un om, vreau să știu mai mult despre el decât culoarea ochilor. Iar tu ai spus...

– Că nu-mi place expresia ochilor lui. Asta este tot ce vei afla de la mine. Mai dorești un pahar cu ceai?

Clay încuviință și o privi cum îi umple paharul. Chiar dacă părea tânără, era o adevărată profesionistă. Indiferent ce credea și cât știa despre o persoană, nu trăda caracterul confidențial al informațiilor. Îi plăcea mult aceasta și-i plăcuse chiar și modul în care i-o spusese.

La rândul ei, Cynthia se-ntreba dacă avea de gând să continue cercetările pe cont propriu, pentru că era un individ corect și nu i-ar fi plăcut să-l știe combinat cu acel escroc.

– Am venit, Cindy, așa cum am promis, se auzi vocea lui Johnny.

– Foarte bine. Acum, rămâi aici, afară, lângă Teri, până pregătesc ceva de mâncare. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă grăbesc, se adresă ea lui Clay.

– Spuneai că nu știi să gătești.

– Nu știu, dar sunt expertă în tartine cu unt de arahide și jeleu.

Clay nu plecă, iar lui Cindy aproape că nu-i venea să creadă văzându-l așezat la masa de bucătărie, mâncând tartine,

ajutând-o pe Teri să-și bea laptele, discutând cu Jamey despre zâne; Jamey credea în tot – în zâne, în Moș Crăciun, în iepurașul de Paște, iar Clay părea să-l înțeleagă perfect.

Pentru Cindy însăși era ca un basm și trebuia să-și repete mereu că tot ceea ce trăia era real și că, dacă nu se grăbea, întârziau la antrenament. Când, după ce terminară prânzul, apăru îmbrăcat în uniforma pe care Steve i-o comandase, se simți îngrozitor de jenată, dar spre surprinderea ei, Clay o privi admirativ.

– Pur și simplu mă uimewști; mereu mai scoți la iveală câte o fațetă nouă. Ce talent urmează să descopăr la tine? Johnny, te duc eu în mașina mea. Aș vrea să te văd și pe tine, și pe antrenor în acțiune.

„Chiar n-are altundeva unde să meargă?“ se gândi Cindy, încercând să nu se mai gândească la bărbatul care conducea în spatele ei. Ar fi trebuit să meargă la cine știe ce întrunire, sau să fie în drum spre aeroport, ca toți ceilalți mari oameni de afaceri pe care-i cunoscuse sau de care auzise, pe când el avea timp să curețe grădina și să discute cu copiii.

Cum ajunseră la terenul de baseball, fetița lui Steve îi luă în primire pe Teri și pe Jamey, Cindy și Johnny intrară pe teren, iar Clay luă loc întribună.

După doar două servicii, meciul se transformă într-un adevărat dezastru. Cindy observă la un moment dat cum Johnny aruncă bâta și fuge, plângând, apoi cum Clay coboară din tribună și discută cu el, dar trebuia să se ocupe de ceilalți jucători și nu-i mai putu urmări pe cei doi. Când, mai târziu, aruncă din nou o privire spre tribună, Clay nu mai era acolo.

Nici pe drum, nici când ajunseră acasă, nu-l întrebă pe Johnny când plecase Clay – nu mai vroia să se gândească la el. Abia mult mai târziu, când merse la culcare, starea emotivă pe care și-o reprimase întreaga zi, izbucni într-o multitudine de sentimente și senzații; încă îi mai simțea atingerea ușoară pe mâna ei și prezența lui, în general, îi adusese o nesperată alinare.

– Cindy? era o șoaptă însoțită de o bătaie ușoară în ușa dormitorului ei.

– Johnny? Împinse ușa și merse lângă pat, în pijama și ciufulit, cu ochii umezi de lacrimi. Te rog să mă ierți, Cindy.

– Nu face nimic, dragul meu; ai mai spus-o deja.

– Faptul c-am spus că nu ești mama mea... Știu că nu ești, dar... cuvintele se înecară în plâns.

Cindy îl trase lângă ea, ținându-l strâns la piept.

– Te-nțeleg. Johnny; îți lipsește mama ta, așa e? Știu ce simți, pentru că și mie mi-e dor de ea. Nici nu poate fi altfel când cineva pe care l-ai iubit nu mai e.

– Da... și mi-e dor și de tata, și de Dan. De ce nu l-ai mai lăsat să vină?

– El... se opri brusc. Oare l-ar fi durut și mai mult să afle că Dan o părăsise? El e foarte ocupat... fiind avocat, o mulțime de oameni au nevoie de el. Și eu sunt ocupată cu serviciul și nu avem timp unul pentru celălalt. Pe când noi, vom avea mereu timp pe care să-l petrecem împreună.

– Te rog să mă ierți și pentru c-am țipat la tine.

– Te-nțeleg. Încercă să râdă. Sunt sigură că vom mai avea discuții de acest gen, pentru că țin la tine și-ți voi spune

întotdeauna ce să faci. Nu trebuie să ne supărăm și să țipăm unul la celălalt... dar, dacă totuși se întâmplă, întotdeauna vom ști să ieșim din impas, pentru că ne iubim.

– Să știi că te iubesc mult, Cindy.

– Și eu te iubesc. De aceea, vom încerca să nu mai țipăm unul la celălalt; ne-am înțeles? Apoi, încet-încet, schimbă subiectul: baseball.

– N-am fost foarte bun astăzi...

– Nu te poți aștepta să fii perfect dintr-o dată; trebuie mult antrenament.

– Așa mi-a spus și Clay; mi-a dat ca exemplu pe cel mai bun jucător din Liga Națională. Spunea că și lui i-a trebuit un antrenament îndelungat. Și a mai spus ceva: că va veni și va exersa cu mine.

– Da... asta e bine, dar el este o persoană foarte ocupată și s-ar putea să nu aibă totuși timp...

– Mi-a promis, spuse Johnny încrezător, cu fața luminată de o speranță pe care Cindy nu avu inima să i-o năruie.

În sufletul ei, însă, neîncrederea stăruia. Copiii nu înțelegeau și așteptau mai mult decât unii oameni erau dispuși sau capabili să ofere. Și-i durea îngrozitor când promisiunile nu erau respectate.

Cel mai sigur era ca bărbatul acesta să nu se apropie prea mult de ei.

Capitolul 5

– Ghici ce s-a întâmplat azi, Cindy! o întâmpină Johnny cum sosi acasă, luni seara. Clay a venit în această după-amiază și am exersat câteva aruncări de minge.

– Și le-am prins eu! strigă Jamey.

– Nu-i adevărat! Ne tot încurca și Clay îi spunea să stea deoparte.

– Doar când mingile s-au rostogolit pe jos, atunnci le-am prins.

– Și eu, interveni Teri, alergând spre Cindy cu brațele deschise.

– Înțeleg că v-ați distrat bine în această după-masă, spuse Cindy, încercând să se obișnuiască oarecum cu ideea: Clay pierzându-și atâta timp cu un băiat de nouă ani.

– A fost aici un oarecare domn Kencade, confirmă și doamna Stewart. A spus că avea drum pe aici și au aranjat să exerseze împreună. Sper că nu te deranjează, nu?

– Sigur că nu.

Oare o deranja? Într-un fel, îi părea bine că nu-l degamăgise pe Johnny, dar spera totuși ca vizitele să nu

devină foarte dese, pentru ca acesta să nu înceapă să se aștepte la prea mult. Doar și Dan se jucase cu ei...

Era cazul să nu se mai gândească la Clay! Dar, nu era prea ușor de făcut. Nu se putu concentra nici măcar când trebui să facă socotelile lunare, lucru pe care oricum îl ura, pentru că însemna completarea unei mulțimi de cecuri și, implicit, reducerea substanțială a contului ei bancar. Ca și acum, de exemplu: luă plicul cu nota de plată pentru gaze, ezitând să-l deschidă. Luna trecută fusese o sumă enormă. Acum însă... nu... era rezonabil; mai îngrijorătoare era înștiințarea de la școală în legătură cu mărirea taxelor, pentru că-i displăcea profund gândul de a trebui să se mute de acolo. Aproape că țârâitul telefonului veni ca o ușurare pentru ea, întrerupându-i, fie și pentru puțin timp, șirul socotelilor sumbre. Era Marcy Prescott, care vroia programarea meciurilor și lista adreselor părinților și propuse să vină să le ia ea însăși și să ia masa cu Cindy la restaurant.

Așadar, când în dimineața următoare Clay o invită și el la dejun, Cindy se văzu nevoită să-l refuze.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea – și chiar îi părea; ar fi vrut să-l facă să înțeleagă cât de mult însemnase gestul lui pentru Johnny. Mulțumesc mult c-ai venit să exersezi cu Johnny; a fost extrem de fericit.

– Mi-a făcut plăcere. Îmi pare rău că nu poți veni; poate altă dată.

– Sigur că da; sună-mă oricând.

Și în ciuda hotărârii de a nu se lăsa implicată într-o relație cu Clay, nu-și putu reprima o adâncă dezamăgire pentru acea întâlnire ratată.

Din fericire, Marcy se dovedi o persoană foarte agreabilă, care promitea să devină o adevărată prietenă.

***

Când Clay ajunse acasă în seara aceea, suna telefonul – lucru ce se întâmpla destul de rar, având în vedere că numai foarte puțini îi știau numărul. Era Clarice, cea mai mică dintre surorile lui vitrege.

– Clay, credeam că-ți place Julie!

– Julie? Clay se așeză pe pat, desfăcându-și nodul de la cravată și încercând să-și aducă aminte ce era cu acel nume.

– Prietena mea, Julie Compton. Ai cunoscut-o la una din petrecerile date de George și apoi am adus-o cu mine când am luat masa împreună la Classic. Îți amintești?

– Ah, da. Era profesoara aceea brunetă.

– Mi-a spus că nu te-a mai văzut de când ai dus-o la acea piesă. Credeam că-ți place.

Acum își amintea: spusese că-i plac mult piesele de teatru și, cum Clarice amintise de abonamentul lui la mai multe teatre, o invitase o dată la o piesă, după care luaseră cina împreună. Piesa fusese amuzantă, iar Julie... drăguță și plăcută, dar destul de plictisitoare.

– Da, îmi place; e drăguță.

– Asta e tot ce poți spune despre ea? Știi care e problema ta? Ai atâtea femei lingușitoare lângă tine, încât când întâlnești pe cineva cu adevărat valoros, nu-ți mai dai seama. Julie este încântătoare și dac-ai cunoaște-o mai bine...

– Clarice, doar știi cât de ocupat sunt.

– Voi, bărbații! Exact așa spune și George când vrea să se eschiveze. De fapt, te-am sunat să te invit la o petrecere în aer liber cu grătar; e abia peste o lună, așa că ai timp să-i faci loc în programul tău.

Clay îi promise să vină. Sigur c-o va găsi și pe Julie acolo, doar Clarice era cea mai posesivă dintre surori și hotărâtă s-aranjeze viețile altora. Păcat că ea locuia cel mai aproape de el, în Long Island; sau, poate că nu. Soțul ei, George Edwards, era cel mai bun manager local al lui și fusese cea care îl convinsese să-l angajeze.

„Numai că nu vei reuși să mă convingi și să mă însor surioară, și în nici un caz cu o femeie ca Julie".

Își turnă un pahar cu coniac și bău puțin, cu mintea preocupată de același subiect: sigur, Cynthia era foarte ocupată; nici nu se putea altfel, cu serviciul și cu cei trei copii. În plus, mai avea și antrenamentele acelea... arăta foarte bine până și în costum de baseball. Totuși, să nu aibă timp nici măcar pentru prânz? În curând, auditul se va termina și atunci nu va mai veni în clădirea companiei lui.

Dar dac-ar lucra pentru el...

***

Venirea lui Clay în departamentul de contabilitate două zile consecutive o surprinse pe Cynthia. Venise la biroul ei, privise pe ecranul calculatorului și în registrele contabile și

pusese numeroase întrebări, dintre care multe nerelevante pentru auditul respectiv. Joi, nu mai veni, ci doar îi telefonă.

– Este o problemă pe care vreau s-o discutăm, Cynthia. Ești liberă la prânz? Să spunem, la douăsprezece și jumătate, la Conway.

– Da, sigur.

Ce problemă? Din câte știa, totul mergea bine și, chiar dacă apăruse ceva, trebuia discutat cu Cranston. Se așteptă de altfel, să-l întâlnească și pe șeful ei acolo, dar nu știa dacă să-l sune totuși sau nu. În cele din urmă, presupuse că fusese chemată și ea pentru că se ocupase de audit în acel trimestru.

– Masa domnului Kencade? Pe aici, vă rog.

Kencade se ridică pentru a o întâmpina la o masă de două persoane, dar Cynthia ezită să se așeze pe scaunul pe care el îl trase pentru ea.

– Unde e Cranston?

– Cranston?

– Am fost sigură că-l voi găsi aici. Ai spus că e vorba de o problemă legată de audit.

– Nu. Ia loc, Cynthia. După ce aceasta se așeză, merse și el la scaunul lui. Nu e nici o problemă în legătură cu auditul.

– Dar ai spus că...

– Am spus că aș vrea să discut cu tine despre o problemă. Văd că ești nedumerită, așa că voi trece direct la subiect. Ai vrea să lucrezi pentru mine?

– Să lucrez pentru tine? Propunerea o nedumerise și mai mult – dar în compania lui birourile de contabilitate se întindeau pe un etaj întreg. Și ce anume ar trebui să fac?

– Să fii analist de achiziții: să verifici acele cifre care-ți plac atât de mult și la care eu sunt alergic și să mă sfătuiești.

– Bine, dar... fusese luată complet prin surprindere. Credeam că domnul Morrison...

– Tom e supraîncărcat. Și ca să-ți spun adevărul, cred că este tot atât de alergic la proiecte noi cum sunt eu la cifre.

– Crede, probabil, că sunt prea multe. De altfel, și eu sunt de aceeași părere. Acum, se afla pe un teren mai sigur; de mult timp vroia să-i spună că se extinde prea rapid. Într-un singur an, achizițiile tale au înregistrat un salt de... Se opri, când chelnerul le aduse băuturile și luă comanda.

Apoi, conversația continuă pe tema mâncărurilor și restaurantelor preferate, spre ușurarea lui Cindy. Ce naiba! ți se face o propunere de serviciu și-ncepi să-i spui individului respectiv cum să-și conducă afacerea, asta chiar înainte să-i spui că nici nu accepți postul.

– Spuneai ceva despre achizițiile mele, reluă el, după ce le-au fost aduse și salatele.

– Era complet deplasat.

– Hai, Cindy, spune ce gândești! De asta vreau să te angajez. Ăsta e genul de informații de care am nevoie. Sincer, m-ai impresionat. În primul rând, ești foarte rapidă. În prima zi când ai venit la mine în birou, ai analizat în zece minute date pentru care unor alți contabili le-ar fi fost necesar două ore.

– Mă faci să mă simt o fișă ambulantă pentru conturi de profit și pierderi.

– În plus, îmi explici totul astfel încât să înțeleg. Ai acea viziune de ansamblu de care am nevoie.

Acum înțelegea ea de ce-i pusese toate acele întrebări aparent fără legătură cu sarcina ei de moment. Nu putea să nu fie mândră, dar era exclus să accepte.

– Îți mulțumesc pentru încrederea în mine și pentru ofertă. Apreciez foarte mult această ofertă, dar trebuie să refuz. Sunt satisfăcută cu postul pe care îl am.

– Vrei să spui că am făcut o greșeală?

– Greșeală?

– În evaluare. Dacă obișnuiești să iei o decizie înainte de a lua în considerație toate detaliile, atunci nu ești omul potrivit pentru organizația mea.

– Nu văd de ce nu. Se pare că exact acesta e stilul tău de lucru.

– Punct câștigat! râse el. Dar tocmai asta încerc să corectez. Dacă vii să lucrezi pentru mine... Tăcu, de parcă, brusc, s-ar fi gândit la ceva. Ai contract pe termen lung cu Carruthers și Cranston, sau ai semnat o convenție să nu le preiei clienții?

Cindy negă, scuturând capul.

– Atunci, de ce nu vrei să lucrezi pentru mine? O privi cu un aer cât se poate de serios.

„Pentru că, atunci când mă privești așa, simt că se topește ceva înăuntrul meu și ametesc și nu vreau să mă mai atașez de un bărbat... și nu vreau să-i fac pe copii să sufere din nou".

Încercă, totuși, să-i spună o parte de adevăr.

– Am acum o responsabilitate foarte mare. Îmi este destul de greu cu copiii și, cel puțin slujba pe care o am presupune o parte de rutină. Nu sunt pregătită pentru schimbări.

– Înțeleg foarte bine. Și totuși, nu văd cum un loc de muncă la doar câteva străzi de cel actual ar aduce o mare

schimbare. În plus, programul de lucru s-ar putea să fie mai convenabil și vei putea face o parte din lucru acasă, fără să mai fie nevoie să vii chiar în fiecare zi la serviciu, așa cum faci acum. Iar salariul... desigur, nu știu care e cel pe care-l ai, dar la mine ai avea responsabilitate foarte mare și....

Se gândi o clipă, apoi spuse o cifră care reprezenta dublu a ceea ce câștiga ea.

Aparat dentar; taxele școlare, lecții de dans pentru Teri. Cum ar dispărea tot stresul! Ar fi posibil chiar să plece în vacanțe.

– Dacă aș lucra pentru tine, cred că primul lucru pe care ți l-aș sugera ar fi să reduci salariile, nu se putu ea abține să nu spună, zâmbind.

– Primești atât cât plătești, râse el. Am un personal excelent. Fii sigură că ți-ai merita acești bani. Acum, ascultă-mă. Și continuă să-i arate avantajele reciproce ale angajării la compania lui.

Cindy era tentată. Munca ar fi fost cu adevărat interesantă și ar fi fost capabilă s-o facă; în plus, știa că putea fi de folos firmei Kencade. Cât despre salariu...

Pe de altă parte, însemna să lucreze cu el – să simtă în fiecare zi forța aceea fantastică pe care Clay o emana, făcând ca totul în jurul ei să vibreze; să simtă entuziasmul unei continue provocări la autodepășire; să simtă că trăiește din plin.

Își amintea însă cum fusese când se lăsase atrasă de un alt val: Dan. E-adevărat, își dădea seama că nu-l iubise chiar atât de mult cum crezuse, dar oricum, plecarea lui lăsase un gol în viața ei. Știa sigur că un gol lăsat de Clay în sufletul ei ar fi insuportabil; nu putea risca.

– Nu. Apreciez foarte mult oferta, dar prefer să nu fac nici o schimbare acum.

– Înțeleg, dar nu încuia ușa. Evident, nu era încântat – nu era obișnuit să fie refuzat. Mai gândește-te în weekend și vino luni la terminarea programului în biroul meu să mai discutăm. Nu va fi vorba de o schimbare radicală, să știi...

– Dacă insiști...

Dar hotărârea ei era deja luată, nu mai avea de ce să se gândească.

Și totuși, se gândi în zilele ce urmară; indiferent ce făcea, acel gând nu-i ieșea din minte. În primul rând, munca în sine era foarte interesantă; apoi, banii care ar scuti-o de toate grijile ei actuale. Și, în definitiv, ce-o făcea să creadă că se va ajunge la o relație personală? Dacă ziarele de scandal aveau dreptate, cât timp avea să fie ea un punct de interes? Nu trebuia decât să mențină totul la nivel profesional. Da, de ce nu? Totul trebuia redus la o relație strict profesională.

Toată ziua de luni abia se putuse concentra asupra a ceea ce avea de făcut, iar la sfârșitul programului, când urca în lift pentru a merge în biroul lui, nerăbdarea ei ajunsese la punctul de incandescență.

– A plecat, spuse Maggie, privind-o surprinsă. Știa că veniți?

– Da. Nu. Adică, nu chiar. Oricum, nu e ceva important.

Ieși împreună cu secretara, care se pregătea și ea de plecare. Indiferent de ceea ce-și spunea, nu putea depăși dezamăgirea. Poate că oferta lui fusese doar un capriciu; se gândise mai bine și se răzgândise, sau poate că uitase complet.

***

Clay uitase într-adevăr pentru moment. Stătea în fața Camerei de gardă a spitalului, încercând să consoleze femeia care plângea în hohote în brațele lui. Parcă-i spusese c-o cheamă Denise, dar nu era sigur; nu știa decât că e fiica lui Daniel Salter, bărbatul care tocmai murise.

– Infarct, spuseseră medicii. Acesta a fost motivul căderii de pe schelă.

Salter nu era unul din angajații lui permanenți, dar apela de multe ori la firma lui specializată în demolări pentru lucrările de anvergură mai mică. Accidentul se-ntâmplase în timpul executării unei lucrări pentru Compania Kencade și, anunțat imediat, Clay venise în cea mai mare grabă la spital unde o găsise pe fiica lui Salter singură și desperată.

– Ar fi trebuit să fiu acolo, lângă el, continuă ea să repete.

– N-aveai cum să știi. O-nțelegea foarte bine, pentru că și el simțise același lucru la moartea tatălui său. Se-ntâmplă astfel de lucruri; nu puteai face absolut nimic.

Făcu tot posibilul s-o liniștească și rămase alături de ea până la venirea câtorva prieteni.

– Ah, domnule Kencade, ați făcut un gest minunat că ați stat cu mine.

– E un moment greu pentru noi toți. Vom ține legătura în continuare. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, indiferent ce, spuse el, dându-i cartea lui de vizită.

Capitolul 6

Clay îi telefonă imediat cum ajunse la birou, a doua zi dimineață.

– Îmi pare rău că nu m-ai găsit la birou, Cynthia. Am avut o urgență.

Așadar, nu uitase.

– Nu-ți face griji; nu e nici o grabă.

– Ba da! Vreau să discut cu tine. Din păcate, sunt foarte ocupat astăzi, dar dacă ai câteva minute libere în dimineața aceasta... Ai putea veni acum?

– Da, sigur. Încerca să-și stăpânească entuziasmul și să-și mențină vocea calmă.

Își tot repeta că bucuria pe care abia putea să și-o stăpânească era datorată noii munci – o activitate oferind deopotrivă provocări și stimulente și că tensiunea și agitația în care se afla erau stări normale înainte de orice schimbare a serviciului. Ceea ce era curios era că, intrând în birou, îl găsi și pe el aproape în aceeași stare de tensiune.

– Îți mulțumesc c-ai venit. Ei, te-ai mai gândit?

– Da. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât le vârî în buzunarele fustei.

– Și?

– Pare să fie o ocazie foarte interesantă; răspunse ea simplu. Cred că aș vrea să încerc.

– Foarte bine! Pe fața lui se citeau ușurare, încântare și... ceva în plus. Păru că e gata s-o îmbrățișeze, dar se mulțumi doar să zâmbească. Mă bucur mult. Vei completa grozav echipa noastră, pe toate planurile.

– Sper.

– Ia loc, să discutăm condițiile.

După o discuție scurtă și directă, conveniră condițiile, urmând să i se redacteze contractul pentru ca avocatul ei să-l citească înainte de a fi înștiințat și Cranston. Ridicându-se să plece, Cindy se simți extrem de mulțumită, gândindu-se că-și făcuse griji inutile. Nu se implicase niciodată în relații sentimentale cu colegii sau șefii și n-avea de ce să fie altfel nici de data aceasta. Va fi foarte distantă și, în afară de două sau trei eventuale vizite ocazionale pe care Clay le va mai face la Greenwich, în rest nici el nu va avea timp de pierdut cu niște copii.

– Să-mi spui când pleci astăzi. Te duc acasă. I-am promis lui Johnny că mai exersăm.

***

Philip Cranston îi spusese că mutarea aceea însemna un pas înainte în cariera ei și-i urase succes, asigurând-o că oricând se va putea reîntoarce la ei.

Timp de două săptămâni lucrase serile la vechiul ei birou, pentru a lăsa dosarele în ordine, secondată mereu de sfaturile pe care Jane i le dădea, citând din presa de scandal și din revistele pentru femei care avertizau împotriva începerii unei relații amoroase cu persoana de care depind salariul și promovarea.

– Ascultă-mă cu atenție; faptul că un bărbat și o femeie împărtășesc aceleași lucruri și probleme în cadrul serviciului și că au mereu un subiect comun de discutat, poate acționa ca un afrodisiac puternic.

– Nu pari să fii aceeași care mă sfătuia cu câtva timp în urmă să-mi dau cu ruj înainte de întâlnirea cu Kencade!

– Atunci, era altceva! Nu lucrai pentru el. De fapt, nu-ncerc decât să te avertizez că ești într-o postură foarte vulnerabilă. Pe de altă parte, Cindy, te rog să-mi faci o favoare. Spune-i, te rog, lui Philip Cranston să mă numească pe mine să efectuez creditul pentru Kencade... Știi, râse ea, eu nu am nimic împotriva aventurilor amoroase. Faci asta pentru mine, Cindy?

– Am să fac ce pot. În sufletul ei se insinuase deja teama... sau gelozia. Apoi, își reveni; de ce să-i pese din moment ce nu intenționa să se implice într-o relație intimă cu el? Și asta, pentru că, în nici un caz copiii...

Își mușcă buza. Kencade fusese acasă la ea de trei ori în ultimele două săptămâni, ca să exerseze cu Johnny. De două

ori, venise atât de târziu de la serviciu, încât nu-l mai găsise. A treia oară, consideră că trebuie să-l invite, din politețe, să rămână la cina pe care doamna Stewart o pregătise și văzu ce relație firească stabilise deja cu toți trei și cât de ușor și de bucuroși îl acceptaseră aceștia. Cu toate acestea, nu putea deveni tot atât de apropiat de ei cum fusese Dan, care petrecuse acolo weekend, după weekend timp de șase luni. Nu, așa ceva nu se va mai repeta.

Cindy se așteptase să lucreze în departamentul de contabilitate, la etajul al șaizeci și treilea, dar i se dăduse propriul ei birou la etajul destinat personalului de conducere. Era decorat în nuanțe de maro și bej, la fel ca celelalte birouri de directori, dar pe un perete era o pictură impresionantă, cu tușe de culoarea coralului. Aceeași culoare cu a scaunului de piele de la birou. Tonurile calde dădeau încăperii o notă feminină distinctivă exact pe gustul ei.

Îi plăcu enorm cum îl văzu, deși i se părea oarecum stresant să se afle în imediata apropiere a biroului lui Clay. De când lucra la Carruthers și Cranston, avusese contact cu un număr destul de mare de companii, dar nicăieri nu văzuse o afluență atât de mare de femei – consiliere, avocate, asociate de afaceri și, bineînțeles, secretarele și directoarele chiar de la compania sa – și toate, extrem de bine îmbrăcate, frumoase, rafinate, căutând orice pretext pentru a fi în compania lui Clay, ceea ce pe acesta părea să nu-l deranjeze deloc. Cel puțin, de câte ori îl surprindea conducând una din aceste

doamne, sau plecând împreună la dejun sau la cină sau cine știe unde, Clay era mereu cu un zâmbet fermecător pe buze.

Cindy era din ce în ce mai hotărâtă să nu intre și ea în nesfârșitul șir al invidiilor dornice de favoruri din partea lui Clay. Încerca să-l evite cât mai mult posibil, adresându-se lui Tom Morrison, mâna lui dreaptă, al cărui birou era despărțit de-al ei doar de cel al secretarei lor, Ann Eagle.

Totuși, Morrison ținea întotdeauna cont de părerea lui Clay și, când trebuia luate hotărâri importante, se întruneau adesea toți trei, de obicei la prânz, chiar în sediul companiei, în sala special amenajată. Și, cum de obicei discuțiile deveneau foarte aprinse, era destul de ușor ca imaginația lui Cindy să nu rătăcească pe cine știe ce căi obscure frizând compromisul.

Cindy cunoștea bine afacerea Kencade încă înainte de a fi angajată acolo și venise dornică să remedieze ceea ce considera că nu e bine. Stilul ei ordonat și prudent – verifică-ți capitalul și uită-te bine înainte de a sări – era de cele mai multe ori în contradicție cu stilul incisiv-agresiv al lui Clay: Hei, asta e o ocazie fantastică! Să nu o ratăm! În decurs de două săptămâni, discuțiile de afaceri deveniseră adevărate bătălii verbale. Câteodată putea să-l convingă să se retragă, câteodată, nu. Dar, indiferent cât de crâncenă era încleștarea și indiferent de rezultatul acesteia, Clay revenea imediat la buna sa dispoziție, ceea ce nu se-ntâmpla și cu Cindy. Venise hotărâtă să realizeze o bază financiară solidă și se vedea acum în situația de a fi nevoită să lupte cu tot atâta înverșunare

pentru a menține echilibrul financiar al companiei, ca și pentru a-și menține emoțiile sub control.

Tom Morrison, un bărbat mai în vârstă, era tot atât de conservator în privința problemelor financiare ca și Cindy, dar, spre uimirea acesteia, reușea să rămână neperturbat de riscurile pe care Clay insista să și le asume.

– Știu că uneori se aruncă în gol, remarcase cu admirație Morrison, dar de obicei cade în picioare.

– Până acum, adăugă Cindy. Să nu uităm că există un început pentru toate.

Clay urma să plece la Londra pentru câteva zile, ceea ce pentru Cindy era o mare ușurare; simțea nevoia unei pauze; prezența lui era câteodată stresantă și copleșitoare.

După una din acele discuții aprinse, Clay se oferise s-o conducă acasă cu mașina, pentru că-i promisese lui Johnny că vine.

Asta era încă o problemă, se gândi Cindy, rozându-și unghia. Copiii erau pe punctul de a deveni tot atât de apropiați de Clay cum fuseseră de Dan. Ea îl mai invitase încă de două ori la cină, iar el îi luase o dată pe toți în oraș. Cu Clay, totul părea nostim. Copiii se simțeau în largul lor împreună cu el, iar ei îi făcea plăcere compania lui.

„Recunoaște, Cindy, că și ție a-nceput să-ți placă mult prea mult să te afli în compania lui". Și, dacă ea, care era atât de circumspectă și de prudentă, era pe punctul de a ceda farmecului lui, ce se va întâmpla cu copiii, atât de vulnerabili? Trebuia să existe o modalitate de a pune capăt, încet-încet, acelei relații.

– Cred că n-ar trebui să-l răsfeți atât de mult pe Johnny, se aventură ea să abordeze acel subiect delicat, în timpul călătoriei spre Greenwich, cu mașina.

– Să-l răsfăț? Cum?

– E minunat că-l ajuți și, într-adevăr, a devenit un jucător mult mai bun. Dar... știi cum sunt copiii: le acorzi puțin din timpul tău și ei îl vor pe tot! Știu cât ești de ocupat, mai ales că trebuie să pleci la Londra... Vreau doar să spun că... Johnny poate nu va înțelege când nu vei mai avea timp pentru el.

– Ți-ai schimbat tactica? îi aruncă o privire severă.

– Nu-nțeleg.

– Întotdeauna mă sfătuiești nu mă grăbesc și să verific înainte de a face o mișcare; să citesc bine înainte de a semna un contract pe termen lung. Tonul lui de tachinare viza ceva ce nu avea nici o legătură cu Johnny.

– Știi bine că nu-i totuna! O relație nu e o afacere.

– Exact. Și atunci, de ce insiști să menții relația noastră la nivel strict profesional? Ce ai împotriva... împotriva ideii de a mă cunoaște mai bine?

– Nu fi ridicol. N-am nimic personal împotriva ta, minți ea. Atâta doar că sunt ocupată și știi foarte bine acest lucru.

– Știu că ai o menajeră internă, așa că nu există nici un motiv pentru care să nu poți petrece o seară împreună cu mine: am putea merge la teatru, lua cina împreună, sau orice altceva vrei. De ce mă refuzi mereu?

– Pentru că trebuie să fiu acasă. Am o mulțime de lucruri de făcut: să-l ajut pe Johnny la matematică, să-l duc pe Jamey

la înot, pe Teri la orele de dans. Dar nu vorbeam despre mine, ci despre copii.

– Bun. Ai ceva împotriva faptului că exersez cu Johnny?

– Nu. Doar că...

– Doar că vrei să-ți promit că nu voi veni la el mereu.

– Sigur că nu mă pot aștepta la așa ceva.

– Foarte bine, pentru că viața nu e chiar așa. Astăzi exersez câteva aruncări de minge cu Johnny, mâine pot fi în Timbucktu, sau mort ca tatăl lui.

– Sau poți pur și simplu să nu mai vii!

– Așa este! Unele relații nu funcționează. O privi din nou tăios. Este posibil să nu mai vin într-o bună zi, dar Johnny va fi devenit un jucător mai bun pentru c-am exersat împreună și își va aminti cum ne-am amuzat; cel puțin așa sper. Nu poți feri acești copii de viață, așa cum e ea, Cindy, adăugă el, iar trăsăturile i se înăspriră vizibil. Oamenii se schimbă, lucrurile se schimbă... Johnny trebuie să învețe să se bucure de clipa trăită. De altfel, și tu, Cindy. Timpul zboară și s-ar putea să pierzi această bucurie.

Trăiește clipa. Așadar, o spusese el însuși. Era genul de om care intră în viața cuiva, se distrează, apoi pleacă.

„Bine, dar el își poate permite să fie așa, pe când eu, nu. Știu că nu pot feri la nesfârșit copiii de necazurile vieții, dar o voi face atât cât am să pot".

Cindy nu mai spuse nimic, pentru că, oricum, el nu ar fi înțeles-o.

A fost chiar bucuroasă când Clay plecă la Londra, iar în timpul celor zece zile cât lipsi, făcu tot posibilul să-i apere interesele – doar asta îi era meseria.

Numai că el nu aprecie deloc politica ei protectoare. Nici nu trecură două ore de la venirea lui, când Clay intră ca o furtună în biroul ei, cerându-i într-un acces de furie explicații pentru nerealizarea contractului cu Lantine Paint! Cindy îi ascultă tirada până când simți că nu mai suportă, apoi trânti un carnet pe birou și sări în picioare, înfruntându-i privirea furioasă.

– Aveam impresia, spuse ea cu dinții încleștați, că mă plătești pentru consiliere.

– Exact; pentru sfaturi, nu ca să te amesteci și să dai instrucțiuni.

– Nu am dat instrucțiuni.

– Oare? Cum îți sună „Opriți oferta pentru Lantine Paint?“

– „... până când voi lua legătura cu domnul Kencade, iar dumnealui...“

– Adică până când e prea târziu. Între timp, afacerea a fost preluată de altcineva – contract semnat și parafat cu „Carter, Incorporated“.

– Trimite-le un bilet de mulțumire; ți-am făcut o favoare.

– Asta e părerea ta.

– O părere bazată pe fapte. Se lăsă să cadă pe scaunul de la birou, încercând să-și păstreze calmul. În ultimii trei ani, mai mult de jumătate din magazinele din lanțul Lantine funcționează în pierdere, cu cont descoperit! Stocurile sunt

epuizate, există o listă întreagă de creditori neplătiți și o mulțime de clienți nemulțumiți.

– Exact pentru asta i-aș fi ales. Intenționam să-i trec sub marca Forest și...

– Și încă doi ani ar fi funcționat cu flux de numerar în pierdere, așa cum se întâmplă cu patruzeci la sută din magazinele Forest.

– La naiba, Cindy! Durează să reabilitezi!

– Exact! Trebuie timp și bani. Tocmai de aceea trebuie să faci o pauză cu atâtea investiții. Asta, presupunând că vrei să te menții la suprafață! Să-ți arăt; luă un creion și trase notesul spre ea. Cifrele nu mint. Procentele sunt...

– La naiba cu procentele! Îi luă creionul din mână și-l îndreptă acuzator spre ea. Nu vreau să mă împotmolesc în cifrele tale afurisite. Am să-ți explic ceva foarte simplu: când se ivește o ocazie, profit! Și te sfătuiesc ca altădată să nu mai lași o a doua Lantine Paint să-mi scape printre degete. Ai înțeles?

– Sună ca o amenințare, domnule Kencade!

– Nu, nu e o amenințare. Furia de pe fața lui făcu loc unei expresii de surprindere. Mai stăpânit, așeză creionul pe birou și-și vârî mâinile în buzunare. Încercam doar să-ți explic câte ceva despre modul în care acționez.

– Da? Atunci, să-ți explic și eu cum acționez. Când cineva mă angajează pentru o anumită muncă, o fac cât pot mai bine. În calitate de contabil de achiziționări, consider că este de

datoria mea să-ți mențin intactă linia de credit și să am grijă ca achizițiile și politica de expansiune să nu ducă la depășirea fluxului de numerar.

– Ți-e teamă să riști? vocea lui căpătă inflexiuni senzuale.

– Datoria mea este să te ajut să menții controlul asupra părții financiare, spuse ea tulburată, cu un ușor tremur în voce, incapabilă să țină pasul cu schimbările lui bruște de atitudine. Dacă nu vrei să fac acest lucru, spune-mi și-mi dau demisia chiar acum.

– Nu poți; clauzele contractuale nu-ți permit.

Râsul lui o irită; pur și simplu nu se putea obișnui cu trecerile lui rapide de la o stare de spirit la alta; ca și acum, de exemplu – de la furie la ceva ce nu știa cum să definească.

– Asta n-ar fi o problemă. Dacă mai continuu pe acest drum, vei fi atât de înglodat în faliment, încât vei fi bucuros să-mi întrerup contractul.

– Nu, scumpa mea. Pentru așa ceva nu-i de-ajuns un simplu faliment.

Îi făcu semn cu ochiul și gestul lui căpătă intimitatea unui sărut.

Cindy își simți obrajii arzând și-l privi, mută, cum iese din birou.

Capitolul 7

Clay Kencade bătea ușor cu degetele în birou, privind în gol.

– Ce te frământă, domnule K? întregă Maggie, strângând corespondența pe care o trecuseră în revistă împreună.

– Cynthia Rogers.

– Cindy? Bine, dar am impresia că lucrează foarte bine, e foarte amabilă și plăcută și foarte dedicată muncii ei.

– Prea dedicată, fir-ar să fie! E pe urmele mele de fiecare dată când încerc să fac o mișcare și dacă nu are totul strâns bine cu un nod făcut în jurul cine știe cărui principiu financiar, i se pare că fac o greșeală. Cum naiba își închipuie că am ajuns acolo unde mă aflu? Făceam afaceri când ea încă se mai juca la grădiniță cu păpușile!

– Îmi pare rău că nu e bună; credeam că...

– Stai puțin! N-am spus asta. E foarte inteligentă și abilă. Nu-i scapă nici un detaliu când e vorba de fapte și cifre. Chiar m-a temperat de câteva ori – aveam nevoie de așa ceva. Mă rog, mă descurc. O să las să verifice fiecare copac, iar eu

cumpăr întreaga pădure, dacă mă hotărăsc. Ce naiba, sunt totuși șeful.

– Ai dreptate. Și atunci, care e problema? Dacă aveți totuși o relație de lucru bună...

– Nu mă gândeam la lucru.

– Ah! Dar... parcă ai fost de câteva ori la Greenwich.

– Să mă-ntâlnesc cu băiatul.

– Băiatul? Ah, da, mi-a spus că are în custodie cei trei copii ai surorii ei. Și este atât de tânără! Trebuie să fie foarte ocupată.

– Da, și-i e teamă să facă vreun pas ca să nu greșească. De fapt, la fel procedează și la lucru.

– Înțeleg! Te-ai dus să te-ntâlnești cu băiatul... Încerci s-ajungi la ea prin copii.

– Nu, în nici un caz! se încruntă el. Nici nu știam de existența lor până nu m-am dus acolo. Băiatul acesta, cel mai mare, Johnny... are nouă ani; exact vârsta la care nu mai joci jocuri de copii, ci intri în ceea ce-ți închipui că este adevărata competiție. Poate că așa și este. Ei bine, acest băiat este înnebunit după un model masculin. Clay se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate la ceafă. Știi, Maggie, am avut mare noroc că l-am avut pe tata. În primul campionat de baseball la care participam eram atât de îngrozit, încât dacă n-ar fi fost el care să mă încurajeze și să exerseze cu mine, aș fi încurcat toată echipa. La naiba, Maggie, nu-mi place să vorbesc despre tata.

– Știu; erați atât de apropiați.

– Întotdeauna m-a susținut când am avut nevoie. În ziua când am asistat la meciul lui Johnny, a ratat două aruncări, a

azvârlit bastonul și a fugit plângând. Am înțeles perfect ce simte. Aproape fără să-mi dau seama, i-am promis că voi merge acasă la el și vom exersa împreună. Acum, de fiecare dată când sunt acolo, mă-ntreabă când mai vin, ca și cum s-ar teme că nu voi mai veni.

– Ai intrat în ceva din care nu mai poți să scapi?

– Nu, deloc; chiar îmi place. E un băiețel formidabil și a făcut progrese considerabile; sunt convins că va ajunge un jucător foarte bun. Îmi place de el foarte mult și ne distrăm grozav împreună.

– Înțeleg... Și-ți place și de mătușa lui, nu-i așa?

– De, Cindy? Da... cred că da. Își trecu degetele prin păr, încurcat. De ce i se părea atât de atrăgătoare? Trecuseră atâtea săptămâni și abia dacă o cunoștea – era extrem de grijulie să se închidă într-o fortăreață. Numai că, începu el, ca și când explicându-i lui Maggie încerca să-și explice lui însuși, întrezăresc doar, când și când, frânturi din adevărata Cindy. Singura dată când am văzut-o complet relaxată a fost când am luat cina acasă la mine. Nu am discutat prea mult despre un anumit subiect, dar era atât de liniștită și caldă și... Tăcu. Aceea era femeia pe care vroia s-o cunoască mai mult, femeia care răspunsese sărutului lui ușor de „noapte bună“, aproape cu pasiune – ca și cum, pentru o clipă, încetase să fie reținută și controlată, dezvăluindu-și întreaga căldură și senzualitate. Oftă. Îmi pare rău pentru ea, Maggie.

– Cum adică?

– Da; se pare că nu are niciodată timp pentru ea – e prea ocupată îngrijindu-i pe alții. Este din categoria celor care dăruiesc. Încearcă să facă tot ce-i stă în putere pentru acei

copii și întotdeauna îi protejează. Și pe mine mă protejează, recunoscu el râzând. Dar e și iute la mânie; ar trebui s-o auzi contrazicându-mă și încercând să mă împiedice să-mi asum riscuri care, după părerea ei, mi-ar periclita imperiul. La naiba! Doar am construit acest imperiu riscând! Dar e bine intenționată și, așa cum am spus, este o altruistă, îi place să dăruiască.

– Și tu ești altruist, domnule K.

– Poftim?

– Spune-mi ceva: de ce nu te-ai căsătorit?

Întrebarea, venită din senin, îl luă prin surprindere.

– Nu știu; nu m-am gândit niciodată. Cred c-am fost prea ocupat. Știi cât a trebuit să mă agit după ce tata a dat faliment. Și apoi, când a fost bolnav atât de mult timp, nu m-am mai gândit la așa ceva. Adevărul este că nu știu de ce nu m-am căsătorit; poate, într-adevăr, am fost prea ocupat.

– Nu atât de ocupat încât să nu petreci suficient timp cu destule femei.

Clay râse, dar recunoscu în sinea lui că, într-adevăr, fuseseră multe femei care îi plăcuseră, dar nici una cu care să dorească să-și petreacă viața.

– Ai dreptate; să spunem că am fost prea ocupat pentru a avea o relație apropiată.

– Sau poate n-ai întâlnit încă femeia potrivită.

– Posibil.

Maggie se ridică și se-ndreptă spre ușă, dar se mai întoarse o dată spre el înainte de a ieși.

– Atât de multe femei te-au dorit și au alergat după tine, încât n-a fost niciodată nevoie s-alergi tu după ele.

– Și?

– Nu știi cum să procedezi.

– Ce insinuezi, Maggie?

– E o chestiune de tehnică. Am o idee. Aceste discuții de lucru pe care le ai cu doamna Rogers...

– Spune mai departe, o îndemnă el, privind-o totuși sceptic.

– De ce n-ar putea fi prelungite și în timpul unei cine la... să mă gândesc puțin... la Tropicana, de exemplu unde se dansează, și unde această doamnă ar putea fi... ea însăși. Doar n-o să vă contraziceți toată seara pe probleme de serviciu!

– Crezi că nu m-am gândit și eu la așa ceva și nu i-am sugerat...

– Nu sugera, invită. În definitiv, ești șeful.

Cu o sclipire în priviri, Maggie ieși.

***

– Domnul Kencade la interfon, doamnă Rogers, o anunță secretara ei.

Ciudat; de obicei, dădea buzna în biroul ei.

– Da, Clay.

– Cindy, plec mâine după-amiază la Denver.

Ca să vadă uzina aceea nenorocită, bănui ea, bănuială confirmată de explicațiile lui.

– Stai puțin; înainte de a întreprinde ceva, trebuie să...

– Știu; de-asta te-am și sunat. Știu că ai verificat datele financiare și aș vrea să discut cu tine. Problema este că am un program încărcat toată dimineața; poate c-ar fi mai bine să amânăm discuția până spre seară. Să vedem unde am astăzi ultima întâlnire... da, lângă Tropicana. Ai putea veni acolo în jurul orei șase? Am s-o rog pe Maggie să facă o rezervare pentru cină.

– Nu cred că...

– Nu insist, dar nu văd nici o altă posibilitate.

– Bine...

– Mulțumesc, Cindy. Ne vedem acolo.

Cindy închise încet telefonul. Tropicana? Nu prea era locul potrivit pentru o discuție de afaceri. Mersese de multe ori acolo, pentru că-i plăcea atmosfera liniștită și se putea dansa; mergea cu Dan. În seara asta, cu Clay... Simți un fior, ca o dulce promisiune.

Își impuse să nu se mai gândească la el, încetă să-și mai roadă unghia și scoase din nou raportul referitor la fabrica din Denver. Era, într-adevăr, necesară o discuție.

Începuse să înțeleagă modul de acțiune al lui Clay și recunoștea că, de obicei, avea dreptate. Nu regreta că-l împiedicase să cumpere lanțul de magazine Lantine, dar magazinele Forest Paint meritaseră investiția făcută.

Clay numise un anume Hank Elkins în calitate de director executiv și-i dăduse doisprezece la sută din capital, iar acesta făcuse tot posibilul să reabiliteze afacerea și veniturile creșteau. De fapt, acesta era principiul lui Clay: dădea conducerii fiecărei companii o mare parte de capital, și prin

aceasta, putere de decizie și inițiativă, iar această cointeresare avea întotdeauna efectul scontat. În privința fabricii din Denver, situația era diferită. Scăderea prețurilor nu fusese cauzată de o conducere necorespunzătoare, ci de produsele fabricate: scule și unelte pentru instalații care erau înlocuite rapid cu altele mai moderne. Așadar, de ce trebuia Clay să meargă până acolo să vadă uzina? Da, trebuia să discute cu el.

Telefonă să anuleze lecția de înot a lui Jamey, apoi acasă, să anunțe că întârzie.

***

Localul Tropicana era exact așa cum și-l amintea: cu plante agățătoare și vegetație bogată care dădeau într-adevăr impresia unui paradis tropical luxuriant și cu mese retrase în separeuri intime, ideale pentru îndrăgostiți.

– Bună seara, domnule Kencade. Masa dumneavoastră e pregătită, îi întâmpină amfitrioana.

Clay o luă pe Cindy de mână și o urmă până la una din mesele din separeuri.

– Vii adesea aici? nu se putu Cindy abține să nu întrebe. Dacă da, de ce nu-l văzuse niciodată? Poate pentru că, pe atunci, nu mai vedea pe nimeni în afară de Dan.

– Nu, nu prea des, doar când se-ntâmplă să plec de la o întâlnire de afaceri care are loc în apropiere.

Cindy îi privi trăsăturile frumos cizelate și ochii negri; nu era în nici un caz o figură pe care să n-o remarci, sau pe care s-o poți uita.

– Am examinat datele referitoare la fabrica de scule și cred...

– Ce-ai zice de un cocteil? Margaritas, se adresă el chelneriței, după ce ea încuviință din cap. Merge perfect înainte de cină, nu crezi?

Cindy făcu din nou semn cu capul, gata să continue ce începuse să spună, când Clay îi făcu semn să tacă, punându-și degetul în dreptul buzelor.

– Sst, îmi place melodia asta.

Cântăreața cânta cu o voce languroasă despre durerea și pasiunea unei dragoste abia născânde și pentru câteva clipe, Cindy rămase sub vraja melodiei, a cuvintelor și a privirii insistente a lui Clay, astfel încât simți o adevărată ușurare când acordurile se stinseră și li se aduseră paharele cu cocteil.

– E foarte reconfortant, spuse ea zâmbind, după ce luă o înghițitură. Întotdeauna alegi băutura potrivită.

– Mulțumesc.

– Acum, să continuăm. Chiar în timp ce vorbea, își scoase un carnețel din geantă.

– Lasă-mă puțin, Cindy. Vin de la o ședință furtunoasă; lăsă-mă să-mi termin cocteilul înainte de a trece iar la afaceri. Lasă-mă să mă relaxez puțin.

– Ce glumă! Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată altfel decât relaxat, exceptând momentele tale de furie.

– Tot așa cum eu nu te-am văzut niciodată relaxată. Ce o poate face pe Cindy Rogers fericită și relaxată?

– Uite, hai să valorificăm acest timp. Am anulat lecția de înot a lui Jamey ca să vin...

– Înotul; știi să înoți, Cindy?

– Da, înot, joc tenis. „Dumnezeule, când aveam timp pentru așa ceva?“ Fac o mulțime de lucruri și sunt întotdeauna foarte relaxată. Acum, însă, am adus cu mine aceste cifre și...

– Arăți minunat, Cindy.

– Poftim?

– Nu ești un fotomodel pentru că nu ești suficient de înaltă, dar ai o ținută atât de grațioasă... Iar când mergi.... Ai observat vreodată cum te privesc oamenii când mergi?

– Ce prostie... Nimeni nu se uită cum merg.

– Eu, da. Câteodată stau în hol doar ca să te privesc când treci; îmi place cum mergi, Cindy.

– Ah... Era hotărâtă să-i ignore flirtul, așa că se aplecă din nou deasupra notesului. În legătură cu această companie; nu cred că-ți dai seama de ceea ce se petrece acolo.

– Cred că nici tu nu-ți dai seama.

– Cum adică?

– Nu cred că ești conștientă de această muzică.

Cindy înghiți cu greutate; era foarte conștientă și de muzică și de felul cum o privea și de bătăile desperate ale inimii ei.

– Ah, izbucni ea! Ăsta e un loc îngrozitor pentru a discuta probleme de serviciu!

– De acord. Așa că, nici să nu mai încercăm. Dansăm?

Era minunat să fie alături de el, în brațele lui, cu tâmpla lipită de bărbia lui; era minunat că dansa din nou într-un sincronism perfect cu trupul ei. Restul serii trecu pentru Cindy într-un fel de euforie; era învăluită într-un abur de

fericire care estompa totul în jur, în afara senzualității magnetice dintre ei doi. În mașină, în drum spre Greenwich, Cindy era cu capul pe umărul lui. Ca de obicei, la gară urcă în mașina ei și el o urmă până acasă. Deodată, îl invită la o cafea. Aprinse o lumină intimă în living și se-ndreptă spre bucătărie.

– Nu încă! spuse el și o cuprinse în brațe.

Sărutul lui tandru, prudent, deveni imediat un val de pasiune de care amândoi se lăsară purtați cu o bucurie debordantă. Smulgându-se cu greu acelui abandon total, Cindy își îngropă fața în umărul lui, încercând să reziste.

– E timpul să bem cafeaua, spuse el zâmbind înțelegător, eliberând-o, împotriva voinței, din strânsoarea îmbrățișării lui.

O urmă în bucătărie și o privi în timp ce pregătea cafeaua, dar de data aceasta Cindy nu se mai simți stânjenită, ci complet relaxată, discutând despre tot felul de nimicuri!

– Vino să stăm pe canapea, spuse Clay luându-și cafeaua și vrând să se ridice de pe scaunul de la bar.

– Nu; rămâi acolo. Avem totuși de discutat.

– Ah, Cindy, nu-ncepe iar să-mi vorbești despre fabrica aia.

– Nu pentru asta ne-am întâlnit, de fapt?

– Nu chiar.

Zâmbetul lui o făcu să roșească, iar în privirea lui tandră păreau să dăinuie aceleași amintiri.

– Ei, vroiam să discutăm propunerea referitoare la acea companie.

– Exact. Hmm, ce cafea bună! Am examinat rapoartele pe care mi le-ai dat săptămâna trecută și m-am hotărât deja.

– Să cumperi? Chiar nu ținuse cont de nici una și avertizările și sugestiile ei?

– Da. Am început negocierile. Iată ce am de gând...

– Stai puțin; te-ai hotărât deja? Spune-mi, atunci: de ce m-ai chemat în seara aceasta?

– Ți-a făcut plăcere, nu-i așa?

– Nu asta contează! Fața îi ardea, gândindu-se la cât de multă plăcere îi făcuse. Ideea este că nici n-aveai de gând să discuți despre proiect. Părerea mea nu contează deloc!

Pierduse atât de mult timp analizând extrem de atent cifrele și datele!

– Stai puțin, Cindy, n-ai înțeles. Am vrut doar...

– Ba da, înțeleg foarte bine și-mi displace profund. Dacă nu te interesează părerea mea, dacă nu-ți pasă de ceea ce gândesc, de ce m-ai angajat?

– Stai puțin! Am foarte mare considerație pentru părerea ta. Întotdeauna citesc cu atenție rapoartele tale.

– Și apoi faci exact ce-ți place!

– Cred că am această prerogativă. După ton, se vedea că e nedumerit și supărat.

– Categoric; ești șeful. Dar, să lămurim un lucru: faptul că ești șef nu-ți dă și dreptul de a mă manipula.

– Ce vrei să spui?

– Este a doua oară când n-ai procedat cinstit cu mine.

– N-am procedat cinstit?

– Ai programat o întâlnire pentru a discuta ceva, în timp ce aveai cu totul alte intenții. Cele mai murdare gânduri – un amalgam de avertismente date de Jane și de articolele din ziarele de scandal – aduseră în mintea ei un caleidoscop de scenarii. Toate acele femei...

– Alte intenții?

– Categoric, n-aveai de gând să discuți afaceri. Nu sunt una din cele care... tăcu, mai furioasă pe ea însăși decât pe el: îi căzuse în brațe tot atât de ușor ca oricare dintre acele individe care-l urmăreau la birou. Nu-mi place să fiu forțată să....

– Forțată?

– Mă rog, constrânsă. Cum îndrăznea să stea acolo, privind-o atât de inocent, ca și cum nu știa despre ce e vorba? Nu poți nega faptul că te-ai prevalat de poziția ta de șef pentru a... a mă constrânge să...

– Spune... Se ridică, privind-o ostil.

– Să spunem mai degrabă așa: sunt contabila – una foarte bună! Relațiile sexuale nu intră în atribuțiile mele.

Clay deveni livid.

– Doar nu vrei să spui că... Doar nu mă acuzi de... Ba da! Ai făcut aluzie la hărțuire sexuală!

– Nu, n-am spus asta.

– Poate că nu ai spus-o explicit, dar am înțeles mesajul. Ei bine, de acum încolo nu vei mai fi hărțuită. Noapte bună.

Cindy rămase în picioare până îl auzi ieșind și trântind ușa. Apoi furia dispăru, făcând loc unei senzații de pustiire.

Capitolul 8

Clay alergă dublul distanței obișnuite. Degeaba! La naiba cu Cynthia Rogers! Cine se credea? Mai degrabă, ce fel de individ credea că este el?

Începu să se radă, furios.

„Faptul că ești șeful meu nu-ți dă dreptul să mă manipulezi".

Și privirea aceea sfidătoare... Clipi de durere când se tăie la bărbie. Niciodată n-a încercat să manipuleze o femeie în brațele sale – niciodată n-a fost nevoie de așa ceva.

Pe ea ai manipulat-o.

Nu; nu cât a fost în brațele lui. E adevărat, aranjase întreaga seară sub pretextul unei întâlniri de lucru, dar o făcuse numai pentru ea – ca s-o scoată din starea în care se afla permanent, s-o facă să redevină ea însăși.

Și reușise. Dansase eliberată de orice constrângere, abandonându-se muzicii și plăcerii momentului, unduindu-și trupul zvelt și mlădios în brațele lui. În ochi i se citea bucuria... sau poate plăcerea de a fi împreună cu el.

Și pentru el fusese o seară deosebită. Recunoscuse iar, dincolo de acea armură ce-o ascundea atât de bine, pe femeia care-l atrăgea. Apoi, acasă la ea, pasiunea cu care răspunsese sărutului lui îl înnebunise de-o dorință pe care nu o mai simțise pentru nici o altă femeie. Sperase că atunci, în clipele acelea, simțise și ea la fel.

Se-nșelase însă.

Categoric, nu va face ca tatăl lui, care refuzase să accepte faptul că singura femeie pe care o iubise toată viața nu-l iubea.

Iubire? Ce-l făcuse să se gândească la iubire?

Își dădu cu loțiune după ras, furios când simți usturimea tăieturii, apoi merse să se îmbrace.

Avu o zi neobișnuit de încărcată la birou: telefoane, vizite, detalii de pus la punct cu Maggie și Tom înainte de plecarea la Denver. Abia în jurul orei unsprezece avu câteva clipe de răgaz. Se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii, simțindu-se extrem de singur, când imediat sună soneria interfonului.

– Doamna Daniels la telefon, se auzi vocea lui Maggie. Îți fac legătura?

– Sigur. De ce nu? – Biata Lisa; încerca să pară o fericită proaspăt divorțată, eliberată de orice obligații, când de fapt încă mai suferea după despărțirea de fostul soț. Bună, Lisa!

– Bună, străine! Pe unde te ascunzi de nu mai ești de găsit?

– Păi...

– Nu contează; te iert. Fii atent: am cel mai grozav plan pentru diseară.

– Nu diseară, Lisa; plec în această după-amiază la Denver.

Se gândi că și ea se simțea singură și-i părea rău că trebuia s-o refuze.

– În călătorie de afaceri?

– Strict pentru afaceri.

– Ei bine, în acest caz, de ce n-aș putea veni și eu cu tine?

Când Clay ezită, încercând s-o facă să înțeleagă că n-ar fi plăcut pentru ea. Lisa protestă, aducând ca argument că, având în Denver un văr foarte influent, ar putea ajuta la extinderea Companiei Kencade.

– Și oricum, nu ți-ar plăcea să ai o tovarășă de drum încântătoare în această călătorie obositoare și plictisitoare?

– Ba da, cum să nu! De ce naiba nu?

– Atunci, mă interesez la Maggie în legătură cu plecarea.

Puțin mai târziu, Maggie intră în biroul lui, zâmbind cu subînțeles și-l anunță că doamna Daniels reușise să rezerve loc la aceeași cursă de avion cu care pleca el.

– Bine.

– Și vine aici la trei și jumătate ca să mergeți împreună la aeroport cu elicopterul.

– Bine. Expresia de pe fața lui Maggie îl făcu să mai adauge, simțind nevoia unei justificări: Are un văr în Denver, undeva la Camera de Comerț, Clubul Rotary... ceva de acest gen. S-ar putea să fie o relație bună.

– Nu cred că ți s-a mai întâmplat până acum să te intereseze relațiile... Dar doamna Daniels e foarte atentă la aceste detalii; este atât de... eficientă. Da, cred că ăsta e cuvântul potrivit.

– Ah, încetează cu zâmbetul acesta și adu-mi, te rog, dosarul Ascot.

Lisa era o companie plăcută și, dacă vroia să se țină după el, n-avea decât!

***

Cindy petrecu o noapte agitată, derulând la nesfârșit în minte șirul evenimentelor culminând cu altercația cu Clay. Tot drumul până la serviciu o obsedase expresia de pe fața lui: fusese șocat și adânc jignit de acuzația ei.

De fapt, nu intenționase o astfel de acuzație.

Hărțuire sexuală? Dar el nu ceruse nimic din ceea ce n-ar fi fost dispusă să ofere. Știa bine că există bărbați care profită de postura lor de șefi – tot atât de bine cum știa că în nici un caz Clay nu era unul dintre aceia.

Se simțea îngrozitor de jenată. De ce reacționase atât de violent? „Recunoaște, Cindy. Ceea ce te supără atât de mult este că nu l-ai respins pentru că n-ai putut s-o faci. Este de-ajuns să-l privești ca să-ți pierzi capul". Încă mai oscila între amintirea clipelor atât de plăcute petrecute împreună și furia de a fi fost manipulată. Își lipi fruntea fierbinte de fereastra compartimentului trenului, încercând să-și pună ordine în gânduri cu meticulozitatea ei caracteristică. Înainte de a coborî din tren, trebuia să știe ce are de făcut.

Numărul unu: Îi datora scuze lui Clay. În definitiv, era liber să facă orice avansuri; dacă era atât de naivă încât să-i cadă imediat în brațe, era problema ei.

Numărul doi: Clay Kencade îi datora scuze; dacă desconsidera părerile ei și ignora datele pe care le aduna cu atât de multă grijă, însemna c-o insultă și-i depreciază calitățile profesionale.

Numărul trei: Singurul mod în care putea rezolva ambele probleme era să demisioneze.

Se gândi să-i dea personal foaia de demisie, chiar în ziua aceea. În această situație, Clay nu putea să mai ridice vreo obiecție, indiferent de clauzele contractului. Vroia să lămurească totul înainte de plecarea lui.

Când ajunse la birou, o rugă pe Maggie s-o anunțe când Clay avea puțin timp liber.

Abia pe la ora trei o chemă Maggie.

– Abia acum e liber, Cindy. Grăbește-te, pleacă într-o jumătate de oră.

Clay stătea la biroul lui, dar se ridică atunci când intră.

– Vroiai să discuți cu mine, doamnă Rogers? Nu zâmbea, și-i vorbea cu răceală.

– Aseară... înghiți cu greutate și-l privi în ochi. Cred că ai înțeles greșit. N-am vrut să insinuez... ceea ce-ai crezut.

– Asta e o mare ușurare pentru mine. În vocea lui era totuși o ușoară urmă de sarcasm.

– Numai că am mers să discutăm o anumită problemă de serviciu, cel puțin așa am crezut, și apoi... ei bine, lucrurile au scăpat oarecum de sub control... probabil cauza a fost atmosfera... o anumită chimie... Tăcu, nevrând să-l jignească din nou; fusese deopotrivă de vinovată. Uneori, oamenii emit semnale în mod greșit. Ideea este că n-am mai ajuns să discutăm ceea ce credeam că avem de discutat.

– Uite ce e, Cindy; am înțeles. Vrei să spui să ne limităm la o relație strict profesională.

– Da, dar mai e ceva; suntem pe lungimi de undă diferite, chiar și în afaceri.

– Adică?

– Adică îți irosești banii plătindu-mă pentru niște sfaturi pe care nu le iei în considerare. Ca în cazul acestei fabrici de scule.

– Nu e adevărat, Cindy. Am citit raportul tău cu mare atenție.

– Și ai hotărât să cumperi compania.

– Pentru că acum e momentul. Uite... sunt obișnuit să lucrez singur și câteodată acționez pe loc, fără să mai stau să explic toate motivele pentru care decid să fac ceva anume. Știu exact ce-ai spus – profituri mici, produse uzate moral. Dar, vezi tu... intenționez să schimb produsul.

– Fluxul tău monetar nu va... Orice shimbare implică niște cheltuieli suplimentare.

– Știu, știu. Cită din memorie cifre pe care Cindy își închipuise că nici măcar nu le citise. Așadar, vezi că am studiat cu atenție. Este posibil chiar să trebuiască să vând ceva pentru a impulsiona această afacere. Dar... aruncă o privire spre ceas. Intenționez să discut cu tine despre aceasta când mă întorc. Poate pot face ceva ca să reduc prețul – opțiuni de cumpărare de acțiuni și de management; ceva de genul ăsta. Stevens, președintele, este în încurcătură, dar fundamental este bun profesional și...

Pe măsură ce Clay vorbea, Cindy văzu sclipirea de bucurie din ochii lui, entuziasmul cu care vorbea. Acesta era Clay Kencade – om de afaceri până în vârful degetelor; gândind afaceri; respirând afaceri; mișcându-se repede. Poate prea repede?

– Analizează și tu și vezi ce ar trebui să vindem. Acum, nu mai am timp. Discutăm când mă-ntorc.

– Bine. Uitase că intenționase să-și dea demisia. Se părea că, totuși, ține cont de ceea ce-i spunea ea și că avea nevoie de ea.

– Cindy... O privi serios, cu tristețe. Înțeleg și promit: strict serviciu. De acord?

– De acord, spuse ea strângând mâna pe care el o întinse. Călătorie plăcută, Clay.

– Și să mă pregătesc, pentru că nu m-așteaptă ceva ușor la întoarcere? râse el cu căldură.

– Cel puțin să te pregătești pentru unele schimbări, râse și ea, vrând să iasă.

Când Clay îi deschise ușa, Cindy văzu în biroul lui Maggie o femeie superbă îmbrăcată cu o rochie bej elegantă; înclină politicos capul în semn de salut când aceasta trecu pe lângă ea, învăluind-o într-un parfum scump și fin și se îndreptă spre Clay.

– Hai, trebuie să ne grăbim, o auzi Cindy adresându-se lui Clay. Am trimis deja bagajele la elicopter, dar n-am prea știut ce să iau cu mine; nici măcar nu mi-ai spus cât stăm.

Când ajunse în biroul ei, lui Cindy încă îi mai răsunau în minte acele cuvinte. Femeia aceea uluitor de frumoasă avea să-l însoțească pe Clay la Denver; va fi alături de el la întruniri, la dejun, la cină, va fi în brațele lui, iar ei, lui Cindy, nu-i rămâneau decât chinurile geloziei – pentru că, spre surprinderea și groaza ei, constata că era geloasă.

Firesc; cu o seară înainte, ea fusese în brațele lui, prinsă în mrejele sărutului unui expert. Încă mai era timp să nu se facă de râs, să nu devină una din șirul nesfârșit de cuceriri ale lui. Cel puțin, acum exista o înțelegere clară între ei: relații strict de serviciu.

Se așeză la birou, luptând din răsputeri să-și stăpânească lacrimile.

Clay se-ntoarse de la Denver miercuri după-amiază. Fusese o călătorie reușită, dar păcat că făcuse greșeala de a o lua pe Lisa, pentru că nu avusese deloc timp pentru ea.

„Fii serios, doar nu încerci să te amăgești singur; nu ai vrut să-ți faci timp".

Vărul ei venise să-i ia cu mașina de la aeroport și să-i ducă la ferma lui, unde organizase o petrecere de sfârșit de săptămână. Lisa se-nfuriase fiindcă, pretextând o partidă de golf cu Stevens în dimineața următoare, Clay refuzase s-o însoțească.

– Dacă ai timp pentru golf, înseamnă că ai timp și pentru petrecere, îi reproșase ea.

Femeile nu-nțelegeau ce ocazie excelentă de-a face afaceri constituiau partidele de golf, se gândi el.

Clay nu reușise s-ajungă la fermă, în ciuda numeroaselor telefoane ale Lisei și nici nu fusese la hotel luni seara, când aceasta venise. Spre surprinderea lui, Lisa apăruse marți dimineața în camera lui și, cum intențiile ei erau cât se poate de transparente dincolo de micul dejun pe care-l comandase deja pentru amândoi, Clay pretextă din nou că e așteptat de Stevens chiar atunci, în holul hotelului.

– Nu știu de ce m-ai mai invitat, se plânsese ea, bătând din picior. Nu ți-ai petrecut nici măcar cinci minute cu mine!

– Nu uita că te-ai autoinvitat; te-am prevenit că e o călătorie de afaceri.

– Atunci, du-te la afacerile tale, iar eu mă duc acasă!

Apoi, fugise afară din cameră, aproape ciocnindu-se de chelnerul care tocmai aducea micul dejun comandat.

De ce am lăsat-o să vină cu mine? se-ntreba el. Dar, de fapt, știa de ce; se simțea foarte singur când ea îi propusese și existase o vreme când relația dintre ei ar fi fost cu totul alta. Acum însă, ori de câte ori avea puțin timp să-și ridice privirea de pe cifrele pe care Stevens i le tot prezenta, în mintea lui nu exista decât o singură persoană.

Asta era pur și simplu o nebunie. Trebuia să-nceteze să se mai gândească la Cindy Rogers.

Sigur, nu procedase corect cu Lisa; o va invita la cină și își va cere scuze, dar nu-i va permite să-l atragă în cursa altor propuneri.

Acum, când se-ntorsese la birou, se concentră din nou asupra afacerii pe care trebuia s-o încheie. Așa cum se așteptase, Stevens fusese de acord cu toate propunerile lui. Acum, urma să programeze o întâlnire cu Cindy și Tom chiar a doua zi dimineață.

– Un anume John Atwood la telefon, îl anunță Maggie, întrerupându-i gândurile. Pare să fie un copil.

– Ah, băiatul lui Cindy. Bună, Johnny, ce mai faci?

– Bine. Am marcat în meciul de sâmbătă.

– Bravo! Grozav! Păcat că n-am putut fi și eu acolo să te văd, dar am fost plecat din oraș.

– Știu, mi-a spus Cindy. Am câștigat cu 18 la 7.

– Ai văzut, e așa cum am spus: e nevoie de exercițiu.

– Clay, ești ocupat?

– Ocupat?

– Da, Cindy a spus că ești ocupat și s-ar putea să nu mai poți veni la mine.

– Nu sunt niciodată ocupat pentru tine.

– Nu?

– Sigur că nu. Ce-ai zice de... luni? La aceeași oră?

Era atât de multă bucurie în vocea lui Johnny, încât Clay hotărî să nu lipsească de la întâlnire pentru nimic în lume, indiferent ce-i programase Maggie.

Cindy. Reușise să nu se mai gândească tot timpul la ea, dar figura ei poznașă îi apărea în fața ochilor în cele mai ciudate momente! Acum, de când se-ntorsese, abia aștepta s-o vadă.

Trebuia să se stăpânească; era hotărât să respecte limitele pe care ea le impusese. Asta nu însemna însă că avea să-l dezamăgească pe Johnny.

***

– Johnny i-a telefonat azi lui Clay! spuse Jamey dintr-o răsuflare.

Cindy nu știa niciodată dacă să-l certe pe Jamey pentru că pâra, sau să-l recompenseze pentru informațiile prețioase pe care altfel n-ar fi avut de unde să le afle.

– Vroia să exerseze cu Clay și l-a întrebat dacă...

– Lasă-l mai bine pe Johnny să vorbească.

– Așa e, Jamey, taci. Nu eu l-am rugat, Cindy!

– Johnny, domnul Kencade e o persoană foarte ocupată; nu trebuie să-l deranjezi la birou, doar am mai discutat despre asta.

„Dumnezeule, ce și-o fi închipuit Clay!“

– Îmi pare rău, dar am vrut doar să-i spun cât am fost de bun și că echipa noastră a câștigat. Și Clay a spus că nu e foarte ocupat și că vine luni. Nu te superi, nu? Adică, el vrea să vină...

Cindy simți un val de recunoștință pentru Clay: așa ocupat cum era, răspunsese rugăminții nerostite a copilului. Îi răsunară din nou în urechi cuvintele lui: „Mâine s-ar putea să fiu în Timbuktu... dar Johnny va deveni un jucător mai bun, pentru că astăzi am exersat împreună“.

Îl va lăsa pe Johnny să se bucure de fiecare „astăzi“.

Capitolul 9

După ce Clay, Tom și Cindy rămaseră în sala de ședințe mai mult de o oră, discutând diverse proiecte și încercând să decidă care era soluția cea mai bună, se părea că, în cele din urmă, Clay se hotărâse.

– Să vinzi Liniile Navale Scandinave? întrebă Cindy, consternată. Bine, dar este principala ta sursă de venituri!

– Așadar, ar trebui să aducă o sumă foarte mare în urma vânzării. Doar vrei bani lichizi, nu-i așa?

– Mă gândesc mai degrabă la fluxul de numerar, Clay. Aruncă o privire la hârtiile împrăștiate pe birou, la toate datele pe care le adunase referitor la fiecare proiect și le analizase atent și ridică tonul, arătând spre ele. E un dezechilibru aici – prea multe companii operează cu flux de numerar în pierdere. Nu vedeți? Întrebarea ei se adresa și lui Tom care ridică din umeri, strângându-și pipa între dinți.

– Nici una nu ar aduce un venit atât de mare ca Liniile Scandinave, spuse Clay.

– Nu știu... Uite, de exemplu, centrul comercial pe care îl proiectezi; ar fi mult mai valoros pentru cineva care nu s-a extins atât de mult. Sigur, reprezintă un potențial mare, dar pentru tine nu înseamnă acum decât o sursă de cheltuieli: impozite, reconstrucție și amenajări... Va dura cel puțin un an până va începe să aducă un venit. Dacă ai vinde...

– Nu! spuse Clay pe un ton hotărât și tăios, ridicându-se în picioare. Vom vinde linia navală. Tom, începe, te rog, procedura. Am acum o întâlnire cu un inginer. Și, fără să mai spună altceva, își luă stiloul și ieși.

– Ar trebui să încetezi cu fumatul! Îți face rău! își revărsă Cindy întreaga exasperare asupra lui Tom.

– Așa e, dar a devenit un obicei prea vechi. Și nu trebuie să te răzbuni pe mine fiindcă ești furioasă pe Clay!

– Ah, nu pot să înțeleg de ce vrea să vândă o companie care funcționează perfect și aduce profit.

– Cum nu-nțelegi? Tocmai de asta o și vinde – nu mai constituie o provocare.

– Și preferă provocarea unei fabrici învechite care funcționează în pierdere!

– Exact. Stevens, individul care deține cea mai mare parte a capitalului, este în mare încurcătură. Nici nu știu ce-i place lui Clay mai mult – să înfrunte o nouă provocare, sau să scoată pe cineva din încurcătură. Și tatăl lui a fost cândva într-o astfel de situație.

– Da?

– Apropo, nu mai aminti de centrul comercial – e inima Companiei Kencade!

– Cum așa?

– De acolo a început. Nu știai? Cum Cindy scutură din cap, Tom continuă să povestească. Practic, Clay a crescut în clădirea cu cinci etaje din zona de sud-vest – era magazinul de textile al tatălui său, Harry Kencade. Eu conduceam departamentul pentru articole bărbătești, iar Maggie era secretara lui Harry.

– Ai lucrat pentru tatăl lui Clay...

– Da... Când Clay era mic, alerga peste tot; îmi amintesc că s-a pierdut, odată. Timp de două ore l-am căutat toți peste tot – eram înnebuniți.

– Și unde l-ați găsit până la urmă?

– Sub o tejghea pe care erau etalate pulovere pentru bărbați. Citise acolo până adormise; citea enorm. Era un puști foarte inteligent. Maggie îi spunea „micul domn K"; acum a renunțat la „micul".

Cindy își imagina băiețelul cu zâmbet fermecător și cu o șuviță de păr negru căzându-i pe frunte. Era dornică să afle cât mai multe despre el și cum Tom părea dispus să evoce acele amintiri, profită de ocazie.

– Și spui că petrecea mult timp la magazin...

– Da, în special după ce soția lui Harry a plecat. Pe Harry nu-l mai interesa nimic altceva decât afacerea și copilul. A fost o lovitură foarte grea pentru el când a pierdut afacerea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu exact. Presupun că n-a ținut pasul schimbărilor. În orice caz, prima a intrat în lichidare și a trebuit să închidă magazinul. Eu am plecat, dar Maggie – al cărei soț încă trăia atunci – a rămas, fără salariu, ca să-l ajute; așadar, a fost acolo

în ziua în care Harry a căzut la birou: făcuse un infarct. Povestea că se speriase grozav, dar a chemat salvarea și a luat legătura cu Clay. Acesta lucra cu jumătate de normă la librăria facultății. Să-ți spun ceva: de atunci am încredere în el. Încă nu împlinise optsprezece ani când a preluat el totul. Și n-a fost deloc ușor: alerga de la școală la spital și lucra ca să salveze clădirea.

– Clădirea? Nu pierduseră totul?

– Nu și clădirea, deși au fost la un pas. Maggie crede că asta declanșase infarctul – când și-a dat seama că va fi nevoit să vândă clădirea. Dar nu s-a întâmplat așa. Clay a reușit în cele din urmă... Își reproșa c-ar fi trebuit să fie acolo, lângă tatăl lui și să-l ajute, în loc să fi mers la școală; era implicat în tot felul de activități sportive – era un jucător grozav de baschet... Dar apoi a renunțat la tot și-a preluat afacerea.

Cindy ascultă mai departe cum Clay reușise să obțină un împrumut și reamenajase clădirea, închiriind o parte altor firme și organizând o spălătorie automată de care se ocupa chiar el. În rotocoalele de fum de la pipa lui Tom se contura imaginea unui student slab, care renunțase la sport și la întâlnirile cu fete și muncea din greu pentru a avea grijă de tatăl său și a conduce o afacere – imagine cu totul diferită de cea oficială – cu care o obișnuise presa: „norocosul milionar de treizeci și șase de ani".

– Clay avea un birou pe ușa căruia era scris numele lui Harry cu litere mari, continuă Tom, dar Harry nu mai putea să lucreze decât parțial. Clay m-a angajat pe post de asistent al lui Harry, dar de fapt mă ocupam de partea lui de administrație.

Clay a muncit mult, dar n-a fost în zadar. După cinci ani, a mai preluat încă trei firme și astfel s-a lansat „Kencade Enterprises“ – pornise deja pe drumul succesului.

– Trei alte firme... bănuiesc că erau falimentare, sau pe punctul de a deveni.

– Nu pretind că mă pricep prea mult la psihologie, dar se pare că situația în care s-a aflat tatăl lui i-a dezvoltat un anumit spirit de solidaritate cu toți cei aflați în situații similare; nu suportă să vadă că se închide o companie și rămân oameni fără lucru. Și mai e ceva: Clay nu se gândește niciodată la bani, deși e milionar. Nu cred că trebuie să-ți faci griji, Cindy; după cum ți-am mai spus, cade întotdeauna în picioare.

Această față necunoscută a lui Clay umplu sufletul lui Cindy. Ar fi vrut să întrebe mai mult, dar se temea că sentimentele o vor trăda în fața lui Tom.

– Tom, știi ceva? spuse ea gânditoare, în timp ce-și strângea dosarele și se pregătea să plece. Cred că poți fuma liniștit.

– Poftim?

– Da, pentru că, de fapt, nici nu fumezi. Nu faci decât să gesticulezi cu pipa, când nu o umpli, sau o aprinzi, sau o scuturi.

Tom râse cu plăcere, pentru că repetase într-adevăr aceste gesturi de nenumărate ori în timpul povestirii.

Cindy află mai multe de la Maggie. Într-o zi, merseseră amândouă să ia prânzul și Cindy, simțind că se poate stăpâni mai bine, aminti că Tom îi povestise câte ceva din viața lui Clay, sperând ca tonul ei să nu lase să se întrevadă nimic din aparenta sa indiferență.

– Da? Maggie o privi cu atenție.

– Despre... cum a salvat afacerea tatălui său.

– A salvat ceva mult mai de preț, spuse ea fără nici o ezitare. I-a salvat viața lui Harry.

– Da, mi-a spus Tom ce mult însemna respectiva afacere pentru tatăl lui Clay și cum Clay a reușit să salveze clădirea și să relanseze afacerea.

– Ah, asta era de la sine înțeles: Clay este un întreprinzător înnăscut. Mă refeream la modul în care l-a stimulat – îi menținea în permanență interesul treaz, consultându-l în privința fiecărui pas pe care vroia să-l facă, dându-i aproape impresia că el era cel ce lua deciziile. Mai mult: i-a dat tatălui său rațiunea de a exista, precum și cea mai bună îngrijire medicală. A reamenajat casa în care locuiau, a instalat aer condiționat, lift, tot ce putea face viața tatălui său, acum când acesta nu se mai putea deplasa, mai confortabilă.

– Cred că l-a iubit enorm.

– Categoric. Nu numai că a avut grijă de el, dar petreceau mult timp împreună: mergeau împreună la plimbare, la golf, l-a determinat să revină la serviciu. Într-un cuvânt, a reușit să-l mențină în viață încă nouă ani, când doctorii îi mai dăduseră doar doi. Clay a făcut toate acestea, deși era foarte ocupat, pentru că, în tot acest timp, trebuia să redreseze și să dezvolte afacerea. Nu-și permitea nici să meargă la întâlniri cu fete, nici vreo altă plăcere pentru el însuși.

– Acum recuperează, nu se putu abține Cindy să nu comenteze caustic; doar acele femei care intrau și ieșeau din biroul lui nu puteau fi toate în interes de serviciu.

– Firește; e frumos, bogat și necăsătorit. Femeile sunt înnebunite după el și nici nu le poți învinovăți pentru asta. Și eu aș face la fel dacă n-aș fi suficient de bătrână pentru a-i fi mamă. Clay Kencade este un bărbat cu adevărat deosebit.

Cindy tăcu, dându-și seama de adevărul acelor cuvinte.

– Ceea ce nu pot să suport, continuă Maggie împingându-și farfuria deoparte, este că majoritatea acestor femei nici măcar nu știu cât de deosebit e; nu le interesează decât banii lui. Mă tem pentru el să nu facă o alegere nepotrivită, având în vedere că bărbații se lasă atât de ușor încântați. Lui îi trebuie cineva tot atât de deosebit ca el – o femeie care să-l iubească și să-l înțeleagă, dar, de asemenea, suficient de puternică pentru a-i spune când greșește.

– Ah... adică, există cineva anume care să-l intereseze?

– Greu de spus. La un moment dat, credeam că-l interesează acea profesoară pe care una din surorile lui vitrege tot insistă să i-o plaseze; era drăguță... Acum, pare să-și concentreze atenția asupra Lisei Daniels – știi, a fost cu ea în Denver.

– Da, am văzut-o, recunoscu Cindy cu durere în glas, amintindu-și de blonda aceea atât de frumoasă.

– Sigur, nu știu dacă îl interesează cu adevărat, sau intră în categoria actelor lui de caritate.

– Acte de caritate? Nu știam că face și așa ceva.

– Da... de exemplu căminul de băieți cu probleme, pe care l-a sponsorizat câțiva ani și care a fost foarte util pentru unul din frații săi vitregi.

– Nu știam. Pentru moment, Cindy uită puțin de latura sentimentală a acestei preocupări a lui Clay, gândindu-se la impozite. Și... această Lisa Daniels, are nevoie de bani?

– Ah, nu! Are și ea o mulțime. Dar, de când a părăsit-o soțul ei, plânge mereu pe umărul lui Clay care se înduioșează atât de ușor. Am impresia că intenționează să-l înlocuiască pe fostul soț cu Clay și s-ar putea chiar să reușească, pentru că e o femeie foarte inteligentă.

– Trebuie să plec. Am o mulțime de treburi de făcut, pretextă Cindy cu dinții încleștați, apoi se ridică brusc și plecă.

***

Cuvintele lui Maggie nu-i ieșeau din minte, căpătând accente dureroase ori de câte ori o femeie frumoasă intra sau ieșea din biroul lui Clay – și nu erau puține, și imposibil de deosebit dacă era în interes personal sau de serviciu. Cindy își tot repeta că n-o interesa și că erau prea multe pretendente pentru a le mai urmări.

Numai că, într-o zi, una din acestea veni în biroul ei.

– O oarecare doamnă Denise Salter dorește să te vadă, o anunță secretara.

– Poftește-o înăuntru, Ann. Salter... de unde-i era cunoscut acest nume? Ah, da! Compania de demolări Salter. Trimiseseră o ofertă incredibil de mică pentru demolările din zona comercială.

– A fost firma tatălui meu, explică roșcata cu figură exotică, fardată însă cam prea strident. El a murit de curând. Clipi din genele exagerat de lungi pentru a-și arăta durerea. Sunt hotărâtă să mențin această firmă, doamnă Rogers, în memoria lui.

– Acum, dumneavoastră conduceți firma?

– Da, dar nu numai o conduc; muncesc împreună cu echipa, așa cum făcea și tata.

– Ah! Cindy încercă să pună în concordanță această informație cu fardul și unghiile lungi acoperite cu ojă ale tinerei. Nu am primit încă toate ofertele, așa că nu ne-am putut hotărî.

– Da, așa m-a informat și domnul Kencade și mi-a spus să vin să discut cu dumneavoastră. Vedeți, când i-am explicat cât de mult înseamnă pentru mine această firmă din punct de vedere sentimental, mi-a spus că oferta este la un preț neobișnuit de mic pentru tipul de lucrări prestate.

– Și doriți să modificați oferta? Doriți exemplarul depus înapoi sau să anulez...

– Nu știu ce să fac. Intenționez să mai iau o dată legătura cu domnul Kencade, pentru a mă sfătui. Mi-a spus să mă programez pentru o altă convorbire, pentru că astăzi e îngrozitor de ocupat. Mi-a sugerat că suntem o firmă prea mică pentru o lucrare atât de mare. Dacă aș prelua lucrarea, ar trebui să angajez mai mulți oameni și să achiziționez mai mult echipament, sau poate s-ar putea să facem doar o parte din lucrare. Cel puțin asta a propus domnul Kencade, și m-a rugat să vă informez și pe dumneavoastră până când reușesc să iau din nou legătura cu dumnealui. Pentru mine totul este nou și câteodată mă simt atât de neajutorată...

Tot atât de neajutorată ca o pisică la pândă, gata să-și scoată ghearele, se gândi Cindy, ridicându-se pentru a da de înțeles că întrevederea luase sfârșit.

– Nu voi lua nici o decizie până nu discut cu domnul Kencade. Mulțumesc că ați venit, doamnă Salter.

Cum ieși acea individă, se duse în biroul lui Maggie, intrigată.

– Chiar este Denise Salter?

– În persoană.

– Expertă în lucrări de demolare? Nu se potrivește deloc cu... făcu un gest sugestiv cu mâna, ca pentru a indica înfățișarea acesteia.

– Descinsă direct din cabinetul de cosmetică unde lucra înainte de a hotărî să preia firma tatălui ei – hotărâre pe care sunt convinsă c-a luat-o în clipa în care se văzu în brațele lui Clay.

– Ah, n-am știut că e... atât de apropiată cu el.

– Nu, draga mea; nu-l cunoaște aproape deloc.

– Bine, dar ai spus... Maggie, nu mai înțeleg nimic.

– Atunci, ascultă: Daniel Salter, patronul firmei Salter – Lucrări de demolare, era văduv și rupsese orice legătură cu fiica lui, Denise. De fapt, cel puțin așa i-a spus lui Tom unul din muncitorii lui Dan, nu mai luase legătura cu ea de mai bine de trei ani. Când Dan a făcut infarct și a căzut de pe schelă, sigur că l-au dus la spital și au chemat-o și pe Denise. Pentru că accidentul s-a produs în cadrul unui proiect al lui Clay, l-au chemat și pe el. Firește, a încercat s-o consoleze pe biata fiică îndurerată, iar acum individa e destul de șmecheră să-și dea seama imediat cum să obțină lozul câștigător – atuurile cu care să impresioneze: tatăl mort, o afacere pe care trebuie s-o redreseze, iar ea, o femeie lipsită de protecție, adică exact punctul slab al lui Clay, care se crede marele protector al sexului slab; aceasta e o moștenire a perioadei din adolescența sa, probabil perioada de maximă sensibilitate, marcată de relația foarte apropiată de prietenie pe care a văzut-o cu cele trei surori vitrege ale sale.

– Cred că numărul mare de frați vitregi rezultați în urma numeroaselor căsătorii ale mamei lui i-a adus numai dezavantaje. Apropo, ai amintit ceva despre ajutorul acordat de Clay unei case de băieți cu probleme psihice, ori nu apare nici o mențiune de acest gen în fișele de impozite. Aș vrea să mă interesez în legătură cu aceasta; cheamă-mă, te rog, când se-ntoarce la birou.

După două ore, Maggie o trimise la Clay și Cindy îl abordă direct, întrebându-l dacă era adevărat ce aflase.

– Da... răspunse el, privind-o uimit. Vezi tu, am cunoscut cândva un băiat care...

– Nu, nu contează amănuntele; vroiam să știu cum se numește așezământul.

– „Belsten's Ranch". Fondatorul este un om deosebit; a început pe cont propriu, iar acum primește niște fonduri, cred...

– Printre care și de la tine. Cât și de cât timp?

– Nu știu; poate de cincisprezece ani... Cindy, nu știu nici cât, nici de cât timp, doar nu te aștepți să țin o evidență strictă.

– Nu, sigur că nu. Poate fi vorba de unul sau două milioane și nu putem acoperi decât trei ani în urmă.

– Despre ce vorbești?

– Impozite. „Carruthers și Cranston" ți-a calculat impozitele – atât cele ale companiei, cât și cele personale – timp de mai mulți ani, dar niciodată n-a apărut vreo donație de caritate.

– Prefer ca un dar să fie dar, nu o portiță de evaziune fiscală.

– E o atitudine neobișnuită.

– Știu; în general, se presupune că încerc prin orice mijloace să evit să plătesc impozitele. Dar cu cât plătesc mai multe taxe, cu atât mai mult înseamnă c-am câștigat și nu mă deranjează să dau guvernului ceea ce i se cuvine. În plus, îi datorez acest lucru. Privi câteva clipe pe fereastră, apoi se-ntoarse iar spre ea. Datorită banilor de la guvern s-a putut redresa afacerea tatălui meu.

– Mi s-a spus că tu ai reușit s-o redresezi.

– Probabil c-ai discutat cu Tom sau cu Maggie. Ei bine, ei idealizează, zâmbi el. Nu, Cindy. Când tatăl meu a avut primul atac de inimă, eram faliți. A petrecut două săptămâni în salonul rezervat cazurilor sociale din spitalul local și pot spune că a primit cea mai bună îngrijire. Și-a revenit, dar pierduse deja afacerea, fiind pe punctul de a pierde și casa. Am consultat un avocat care m-a ajutat să obțin un mic împrumut de la guvern. Cu acești bani, am putut reamenaja clădirea și pune bazele „Kencade Enterprises“. Asta, ca să nu mai vorbim de bursele care m-au ajutat să-mi termin studiile. Părerea mea este că avem o țară grozavă, Cindy. Plătind impozitele, de fapt nu fac altceva decât să înapoiez o mică parte din ceea ce datorez. După cum am spus, nu mă deranjează deloc să le plătesc.

Cindy rămase locului, cucerită de sinceritatea lui și copleșită de admirație pentru acest bărbat, atât de deosebit față de toți ceilalți pe care-i întâlnise.

– Abia acum începe să-mi fie clar, spuse ea stăpânindu-și cu greu emoția și atingându-i ușor brațul. Dar, sincer, sunt uluită cum ai reușit până acum, în ciuda naivității cu care acționezi. Ia loc, indică ea spre canapea. Trebuie să discutăm.

– Despre ce? zâmbi amuzat, dar se așeză.

– Despre acțiuni caritabile și despre cum să fii pe aceeași lungime de undă cu analistul tău de achiziții; și despre cum ai putea să ai o afecere mult mai prosperă ascultându-mi sfatul.

– Sună promițător – o conversație grozavă.

– De fapt, nu va fi o conversație; voi vorbi numai eu, iar tu vei asculta.

Clay începu să spună ceva, dar Cindy îi făcu semn cu mâna să tacă.

– M-ai angajat ca să te ajut. Și acum, pentru că am aflat ce vrei de fapt, o voi face. Ascultă-mă. Încercă să-și organizeze gândurile făcând câțiva pași prin cameră, apoi se opri și-l privi. Primul lucru pe care va trebui să-l facem este să scoatem la iveală donația ta. O donație este o deducere legală, nu o evaziune fiscală. Vom modifica declarațiile tale de impozit pe trei ani în urmă. S-ar putea chiar să nu fie restituită o sumă considerabilă, ceea ce ne-ar prinde extrem de bine în momentul de față. Și asta pentru că, adăugă ea ridicând mâna pentru a-l opri din nou să vorbească, e nevoie de bani pentru conducerea unei instituții caritabile. Da, cumpărarea unor firme în pragul falimentului și transformarea lor în afaceri prospere care să asigure în continuare oamenilor locuri de muncă, este o acțiune caritabilă. Aceste firme, la rândul lor, continuă să plătească impozitele cuvenite statului, ajutându-l astfel să prospere. Nostim, nu-i așa? Nemaiputându-se stăpâni, Clay izbucni în râs. Ei bine; îți repet că acesta e un act de caritate, fie că vrei să recunoști sau nu. Așadar, vom obține măcar o parte din banii care ți se cuvin și, alături de banii

încasați din vânzarea liniei navale, îi vom plasa pe piața de capital. Astfel, vom putea finanța proiectul de reconstrucție și vom opri cumpărarea de noi...

– Bine, bine, am înțeles.

– Chiar m-ai înțeles? Pentru că acum sunt la unison cu tine. Vreau din tot sufletul să continuu pe aceeași linie, dar nu vreau să dai faliment; și asta nu numai pentru binele tău, ci și pentru binele multor oameni – și, bineînțeles, al acestei țări de care ești atât de mândru.

Amândoi râseră.

– Bine, Cindy, spuse el dezarmat, ridicându-se. Sunt în mâinile tale. Poți face ce vrei cu mine. O îmbrățișă, apoi își retrase imediat brațele. Scuză-mă, n-am vrut...

– Nu-i nimic. Își lăsă privirea în jos, de teamă ca el să nu observe cât de mult tânjea să fie în brațele lui din nou. Vom lucra împreună: să fii convins că voi face tot ce pot pentru a-ți servi interesele.

În următoarele săptămâni, relația de lucru dintre ei deveni excelentă, pe măsură ce Cindy descoperea cu tot mai multă plăcere firea vizionară a lui Clay. Încă înainte de începerea lucrărilor de demolare, acesta închirie spații și facilită discuțiile dintre viitorii chiriași și arhitecți. Se făcuseră, de asemenea, primii pași în reconversia fabricii de unelte din Denver, se instalaseră noile utilaje, în paralel cu instruirea personalului în vederea fabricării noilor produse: recipiente pentru medicamente și alimente. Cindy considera ideile lui absolut fascinante și ținea pasul cu ele în același ritm trepidant. Pentru că impusese o relație strict profesională, se străduia să nu dea atenție deselor lui întâlniri cu alte femei –

de cele mai multe ori cu Lisa Daniels și cu Denise Salter, deși îi era greu să-și înfrângă durerea de fiecare dată când îl vedea însoțindu-le la masă sau cine știe unde. Clay hotărâse ca firma Salter să execute o parte din lucrări, pentru că „fiica lui Salter se chinue să continue ceea ce tatăl ei a început", după cum îi mărturisise el lui Cindy, iar aceasta nu adusese nici o obiecție, deși nu-i fusese ușor.

– Totuși, ce mai vrea acum? izbucni ea în cele din urmă în fața lui Maggie, exasperată de desele veniri ale Denisei la Clay. A obținut deja contractul!

– Nu fi naivă, scumpa mea; doar nu-ți închipui că asta o interesa de fapt. Contractul n-a fost decât portița prin care să pătrundă în biroul și poate și în inima lui Clay. Și n-aș spune că nu e pe drumul cel bun; un mod sigur de a-i atrage atenția lui Clay este de a-i cere sfatul. Știi cum sunt bărbații...

– Da... nu prea isteți...

Cindy ieși, enervată, lăsând-o pe Maggie zâmbind.

***

Clay își respecta promisiunea, deși îi era îngrozitor de greu. Era chinuitor să stea lângă Cindy, s-o vadă vibrând de entuziasm și totuși să n-o cuprindă în brațe și să-i sărute buzele. Era absolut fascinant de eficiența ei: conturile sale erau bine administrate, iar el putea să-și realizeze toate planurile. Cel puțin, atâta timp cât nu-i impunea vreo restricție categorică. O revedea luându-și acel aer autoritar,

influențându-l ferm și responsabil: „Nu, nu putem face așa ceva!“ Mingonă, delicată și totuși atât de categorică. Și mai ales... atât de înnebunitor de atrăgătoare.

Dar nu putea încălca înțelegerea; dacă va dori ca lucrurile să se schimbe, ea va trebui să facă prima mișcare. În încercarea de a și-o scoate din minte, Clay își menținea programul extrem de încărcat – nu numai la birou! Lisa continua să vină cu tot felul de propuneri interesante: tenis, teatru, câte o petrecere pe iahtul ei... chiar cu invitația la petrecerea pe care vărul ei urma s-o dea cu ocazia redeschiderii fabricii din Denver.

De asemenea, continuase să meargă la Greenwich să exerseze cu Johhny, dar de fiecare dată o evita pe Cindy.

***

Cindy privea de la fereasttra camerei lui Johnny cum Clay exersa cu acesta, în timp ce Teri și Jamey aveau voie să strângă mingile. Se simțea singură, în timp ce curtea răsuna de vocile și râsetele copiilor.

Să-l invite pe Clay la masă? Oricum n-ar fi rămas. De obicei, după ce îl antrena pe Johnny, urca imediat în mașină și pleca discret. Oare o evita?

„Nu știu ce te face să crezi că s-ar gândi la tine. Fii serioasă, Cindy; probabil că se grăbește la o întâlnire cu una din acele frumoase doamne“.

Coborî în living, gândindu-se că poate se izolase prea mult; poate că era cazul să meargă din când în când la teatru cu Maggie, sau măcar să ia masa împreună cu fosta ei colegă, Jane.

Deodată, copiii intrară zgomotos în casă, întrerupându-i gândurile. Inima începu să-i bată atât de tare, încât i se părea că abia îl mai aude pe Jamey:

– Cindy, poate să rămână și Clay la masă? Uite-l aici!

– Nu, nu pot să rămân. Copii, mergeți și spălați-vă pe mâini, pentru că vreau să discut ceva cu mătușa voastră. Cindy, vrei să vii puțin afară?

Pesemne ceva legat de serviciu, se gândi Cindy, făcând totuși eforturi să-și stăpânească emoția.

– Johnny și Teri, începu el imediat când ajunseră pe alee, îl chinuiesc îngrozitor pe Jamey.

– Oh, Doamne, iar? Oftă, știind că aceștia râdeau de el și-l numeau laș de când întrerupsese lecțiile de înot. Le-am tot explicat monștrilor acestora mici, dar degeaba!

– Copiii spun tot ce le trece prin minte, chiar lucruri pline de cruzime.

– Așa e. I-am spus lui Jamey să nu-i mai bage în seamă.

– Cred totuși că orice copil ar trebui să învețe să înoate.

– Dar e pur și simplu îngrozit de apă. Johnny înoată ca un pește, iar Teri e prea mică pentru a se teme. Pe când el... ar fi trebuit să meargă mai devreme, dar tocmai în acea perioadă s-a întâmplat tragedia cu mama lui și nu vreau să-l forțez.

– Nu. Știu că vrei să-l protejezi, dar iată ce vroiam să-ți propun: ce-ar fi să-l iau cu mine la club de câteva ori? Poate că, dacă nu sunt copii prin preajma lui care să-l terorizeze și sunt și eu lângă el... cine știe... s-ar putea să încerce încă o dată. Ce spui?

– Chiar vrei să faci acest lucru? Făcu o pauză, nevenindu-i să creadă că, indiferent de relațiile dintre ei doi, Clay nu-i dezamăgea pe copii.

– Sigur, de ce nu? Trebuie să plec, acum. Vin să-l iau duminică după partida de golf; să spunem... pe la ora două.

Apoi plecă, înainte ca ea să-i poată mulțumi.

Duminică, Johnny și Teri ar fi vrut să meargă și ei.

– Nu, spuse Clay ferm; de data aceasta e rândul lui Jamey. Tu, Johnny, ai antrenamentul la baseball, iar tu, domnișoară, continuă el luând-o în brațe pe Teri, ce-ai spune de o vizită la Grădina Zoologică... desigur, dacă te lasă Cindy; doar noi doi.

Când Jamey dispăru împreună cu Clay, Cindy se simți la fel de părăsită ca și ceilalți doi copii. Încercă să se amăgească la gândul că hotărârea de a pregăti o masă specială la întoarcerea celor doi fusese luată doar pentru a mai ridica moralul lui Johnny și Teri.

– Ce-ați zice să mă ajutați să gătim ceva deosebit?

Ceva ce i-ar plăcea lui Clay. Își aminti cât de încântat fusese tatăl ei când Claire îi pregătise de ziua lui friptură de vită cu varză. Dacă știu să citesc, voi ști și să gătesc, își spuse ea optimistă, căutând cărțile de bucătărie rămase de la sora ei.

Merseră toți trei să cumpere tot ce-aveau nevoie, apoi, în timp ce Johnny și Teri aranjară o masă festivă, Cindy începu să fiarbă pe rând carnea, legumele, să măsoare cu migală fiecare ingredient pentru sos, atentă la fiecare detaliu.

Când auzi motorul Jaguarului lui Clay, totul era gata, iar ea abia își putea stăpâni emoția.

– Cindy, pot să înot acum... mă rog... aproape...! strigă Jamey entuziasmat, cum intră.

– S-a menținut puțin la suprafață și a făcut câteva mișcări... Cred că, după alte două sau trei ședințe, va ști cu adevărat să înoate, explică zâmbind Clay.

– Clay m-a lăsat să mă urc în spatele lui și am traversat așa bazinul de două ori. Și nu mi-a fost frică deloc!

– Grozav, Jamey!

– Am pregătit masa, spuse Johnny.

– Vino să vezi ce frumos am aranjat-o! completă Teri, luându-l de mână pe Clay.

– M-am gândit că veți veni înfometați și-am pregătit... adică eu și copiii, ceva!

– Ah, după cum miroase, știu ce ați pregătit! Hmm, ce aromă! Mătușa mea, Marilyn, făcea friptura de vită cu un sos special, care mirosea exact așa. Bine, dar spuneai că nu știi să gătești!

– Știu, în schimb, să citesc.

– Și încă foarte bine, după câte văd. Ah, ce rău îmi pare că nu pot rămâne, Cindy, dar trebuie să fiu la cină în altă parte – o întâlnire programată încă de acum o lună.

Cindy abia dacă auzi explicațiile și scuzele lui.

– Nu-i nimic, oricum trebuia să pregătesc ceva pentru copii, reuși ea să șoptească, străduindu-se să-și păstreze zâmbetul pe buze până când Clay plecă.

Din fericire, Teri nu reușise să-l tragă să vadă masa.

Chiar avea o întâlnire, sau fusese un pretext?

„Ce prostie din partea mea! Sigur că avea o întâlnire".

Cu cine?

Nu mai conta. În definitiv, această masă nu era decât un gest de mulțumire pentru ceea ce Clay făcea pentru copii.

Capitolul 10

Era ultimul meci din sezon – cel mai greu, pentru că echipa lui Johnny, „Senco Cubs“, juca împotriva „Pizza Pirates“, rivala lor cea mai redutabilă; cea pe care nu o putuse învinge niciodată.

Partida ajunsese la momentul crucial: era sfârșitul ultimei reprize și scorul era 20 la 18 în favoarea „Piraților“. Echipa lui Johnny mai avea totuși o șansă și Cindy zâmbi ușurată când văzu că următorul la serviciu este Davey Prescott – cel mai bun jucător al lor. Într-adevăr, dacă putea redresa cineva situația, atunci acela era Davey.

Toate speranțele lui Cindy se spulberă însă, o dată cu neașteptata lovitură ratată a acestuia. Văzu cum Steve, tatăl lui, încearcă să-l consoleze și aproape că ea însăși simți durerea și dezamăgirea băiatului. Ceea ce simți în clipa următoare depăși totuși deznădejdea, căpătând proporțiile unei adevărate groaze, căci își dădu seama cine urma la serviciu – Johnny.

Tocmai el, care era atât de sensibil încât nu se va putea remonta niciodată după un astfel de eșec și tocmai acum, când era chiar ultima șansă a echipei. Se va simți atât de vinovat și nu va uita niciodată dacă...

Își ținu respirația, văzându-l pășind liniștit și luând bâta... cu un aer profesionist.

„Doamne, să nu greșească! Măcar o dată!" se rugă ea, deși își dădea seama că e o prostie – era un simplu joc, nu o chestiune de viață și de moarte. Auzi zgomotul înfundat al mingii și închise ochii. Când îi deschise, mingea zbura departe... departe... Lovitură nimerită.

Cindy nu-și mai putea stăpâni bucuria: sărea, striga, aplauda. Câștigaseră! Câștigaseră cu 21 la 20. Și Johnny fusese cel ce adusese victoria.

Nici măcar nu putu s-ajungă lângă el să-l îmbrățișeze, pentru că era înconjurat de colegii săi de echipă care-l felicitau. Dar, în ciuda acelui vacarm, distinse vocea lui Bob Bailey, antrenorul „Piraților".

– Prescott, vreau să contest lovitura.

– Cum? Steve îl privea parcă nevenindu-i să creadă. Încerci să spui că lovitura nu a fost corectă? Doar ai văzut chiar tu!

– Nu, lovitura a fost corectă, dar băiatul a aruncat neregulamentar.

– Cum?

– Nu avea casca pe cap.

Steve, ca și toți ceilalți care auziră discuția, întoarse capul să se uite la Johnny. Acesta încă mai avea casca dată pe spate.

– Ah, poate că n-am observat eu... Ce naiba, doar nu vrei să contești lovitura pentru că...

– E o regulă strictă, Prescott.

Mulțimea, deodată, tăcu. Părinții și ceilalți spectatori coborâră din tribună și făcură cerc în jurul celor doi antrenori, cu răsuflarea tăiată.

– Ceri o reluare?

– Nu; vreau să cedezi meciul „Piraților".

Cindy simți că se sufocă de indignare. Unul din motivele pentru care „Pirații" erau imbatabili era faptul că Bailey menținea pe teren cei mai buni jucători, fără să-i folosească și pe ceilalți, pe când Steve avea grijă ca fiecare jucător să intre, pe rând, pe teren. Categoric, lui Bailey nu-i păsa de băieți, ci doar de victorie. Iar acum, vroia să-i ia lui Johnny bucuria rezultatului pentru care muncise atât. Nu, nu va lăsa să se întâmple așa ceva.

– Nu poți face asta! spuse ea, pășind între cei doi bărbați. Este și vina ta. Dacă ai observat că nu are casca, de ce nu l-ai oprit pe jucătorul tău să primească mingea?

Nu mai știa ce-i răspunsese Bailey și nici ce argumenta ea, știa doar că lupta cu înverșunare ca lui Johnny să nu i se ia victoria.

– Stați puțin, încercă Steve să intervină pentru a restabili ordinea. Să fim raționali. În definitiv, este un simplu meci între copii.

Cindy se-ntoarse să privească spre băieți; mulți dintre ei rămăseseră în preajmă, atenți la discuție, dar tot atât de mulți se retrăseseră și se jucau între ei.

– Să-i lăsăm pe băieți să hotărască! se auzi din nou vocea lui Steve, acoperind toată acea rumoare. Jucătorii de la ambele echipe vor vota dacă sunt de acord cu scorul sau nu.

– Sigur, acceptă imediat Bailey. Mi se pare corect.

Cindy se simți cuprinsă de un val de furie, văzându-i zâmbetul șiret; sigur că era de acord, doar echipa „Piraților" avea mai mulți jucători.

– Nu! strigă ea cu pumnii strânși. Nu este corect. N-am să te las să...

– Cindy!

Cineva o prinse de braț, trăgând-o de acolo delicat, dar ferm.

– Lasă-mă-n pace! Vreau să le spun că...

– Știu ce vrei să le spui, o întrerupse Clay, dar nu acum. Calmează-te. Steve are dreptate: e meciul băieților.

Reușise s-o ducă de partea cealaltă a parcului de lângă teren.

– Nu e drept! izbucni din nou Cindy, aproape în lacrimi. Johnny a lovit mingea și...

– Ai văzut ce lovitură frumoasă? Perfectă! Nimeni, Cindy, absolut nimeni, nu-i poate lua asta.

– Bine, dar nu vezi că asta încearcă să facă? În echipa adversă sunt mai mulți copii și vor vota în favoarea lor.

– Crezi că băieții nu pot fi corecți? Ar trebui să ai mai multă încredere în ei. Și nu-l poți feri mereu pe Johnny de greutăți. Va trebui să suporte verdictul celorlalți copii. Așa cum spunea și Steve, este jocul lor, în definitiv. Dar, indiferent de decizia lor, nimeni nu va uita acea lovitură, mai ales Johnny. Or, această reușită rămâne a lui; absolut nimeni nu i-o poate lua.

Când reveniră în mijlocul grupului, Cindy era, dacă nu împăcată cu această idee, cel puțin mai calmă. Jucătorii ambelor echipe erau așezați în tribune și li se dăduseră niște

bilete pe care urmau să scrie „da“ sau „nu“. Cindy aștepta cu răsuflarea tăiată numărarea voturilor. Îl văzu pe Steve zâmbind, pe Bob Bailey vârându-și mâinile în buzunare și ridicând din umeri. Cu excepția a doi jucători, toți ceilalți scriseseră „da“.

Abia acum, ovaționând împreună cu ceilalți, începură să-i curgă lui Cindy lacrimile pe obraji.

– Sunt surprinsă, se adresă ea lui Steve și lui Clay. Am crezut că nu vor fi corecți. Îmi este atât de rușine...

– Nu, nu puteau fi. Știu toți ce-nseamnă o asemenea lovitură și nu l-ar fi dezamăgit pe Johnny, spuse Steve.

– Mulțumesc, zise Cindy, luând mâna lui Clay.

Incidentul părea să nu fi umbrit deloc victoria și toți băieții abia așteptau să meargă la petrecerea pe care Steve o organizase pentru ei și părinții lor, acum, la încheierea sezonului.

– Clay, vii și tu, nu-i așa? întrebă Johnny. Sper că nu trebuie să mergi în altă parte.

– Sigur că vin. N-aș rata această ocazie pentru nimic în lume, doar este o zi importantă pentru noi.

Cindy descoperi că locuința familiei Prescott nu era departe de locul unde locuia ea. Era o casă mai spațioasă decât a ei, cu un bazin ca pentru antrenamente olimpice. Imediat, toți copiii și mulți dintre părinți intrară în bazin, pentru că petrecerea fusese organizată special în acest scop. Când îl văzu pe Jamey intrând în apă cu aceeași plăcere ca toți ceilalți, Cindy se simți la fel de mândră ca pentru succesul lui Johnny; și... la fel de recunoscătoare lui Clay. În trei ședințe la club, Jamey realizase ceea ce-i fusese imposibil în atâtea lecții de înot.

Îl privi cu admirație pe Clay care, împreună cu tatăl unui copil, fusese rugat de Steve să supravegheze copiii în bazin. Îi plăcea faptul că era atât de atent și grijuliu și că se implica imediat acolo unde era nevoie de el; dar, nu numai atât: trăia cu bucurie clipa!

Trăiește clipa! Da, avusese dreptate.

Cindy își întrerupse șirul gândurilor văzând-o pe Marcy așezând farfuriile pe una din mesele de picnic și merse imediat s-o ajute.

Petrecerea era într-adevăr reușită și toți se distrau. Când plecară aproape toți, în timp ce Steve și Clay discutau împreună și copiii strângeau sticlele de apă minerală împrăștiate în curte, Cindy simți nevoia unui sfat prietenesc din partea lui Marcy.

– Spune-mi, cum reușești?

– Ce anume?

– Să-ți crești copiii atât de frumos. Și parcă totul vine de la sine! Parcă nu-ți faci niciodată griji.

– Ah, cum să nu-mi fac! E un lucru absolut firesc.

– Dar parcă nu atât de mult ca mine. Uite, de exemplu acum. Am primit ieri o scrisoare de la bunicii din partea tatălui... copiilor, prin care îi invită să petreacă toată luna august la ei. Într-adevăr, scrisoarea o mirase și-o mâhnise și-i povesti lui Marcy că aceștia nu se interesaseră niciodată de nepoți. Nu știu dacă e bine să-i las să petreacă atât de mult timp acolo.

– Da, știu și eu cum e. Am o soră în California care are un stil foarte asemănător cu al bunicilor Atwood. Și totuși, i-am lăsat pe Ginger și Davey la ea vara trecută, când am mers

împreună cu Steve în Japonia. Copiii nu numai că au supraviețuit șederii acolo, dar le-a și plăcut. Îți spun eu că se descurcă.

– Da, numai că eu, nefiind mama lor adevărată, îmi fac poate mai multe griji decât e necesar, de teamă să nu greșesc.

– Oricum, ca grad de rudenie ești mai apropiată de ei decât sunt eu față de copiii mei. Eu nu le sunt decât mătușă vitregă.

– Cum?

– Am devenit mătușa lor vitregă atunci când m-am căsătorit cu Steve. Părinții copiilor, buni prieteni de-ai mei, s-au înecat într-un accident de barcă; Davey avea aproximativ cinci ani, iar Ginger trei. Pentru că nu se cunoștea nici o rudă în viață a copiilor, au fost aduși într-un centru de plasament și, la cererea mea, eu lucrând ca asistentă socială acolo, cazul mi s-a repartizat mie. În cele din urmă, am descoperit existența unui unchi al copiilor – Steve Prescott. Când l-am cunoscut, m-am îndrăgostit nebunește de el și ne-am căsătorit. Asta se-ntâmpla acum patru ani.

– Și după cum se vede, sunteți la fel de îndrăgostiți unul de celălalt. Nu mi-am închipuit... Nici tu nu mi-ai spus niciodată când ne-am întâlnit.

– Cred că nu m-am gândit. Știi, după un timp începi să te simți cu adevărat părintele lor natural.

– Și vă spun „mama“ și „tata“.

– Asta e o inovație mai recentă – ideea lui Davey: pentru că bebelușul care va apărea să poată învăța formula de adresare corectă. Cred, mai degrabă, că vor să se simtă egali. Iar Ginger e de acord cu absolut tot ce propune Davey.

– Înțeleg...

– Nici nu știi cât de mult am încercat să-l conving să nu ia copiii, pentru că mi se părea mult prea nestatornic.

– Steve Prescott nestatornic!

– Asta ca să vezi cât de greșite pot fi primele impresii. La vremea aceea nu avea un domiciliu stabil, și am crezut...

Nu-și mai termină ideea, pentru că Steve și Clay veniseră lângă ele și continuară discuția începută; se părea că se cunoșteau vag, deoarece făcuseră parte din același comitet de conducere cândva, așa că aveau acest subiect comun de conversație.

Mai rămaseră un timp, apoi Clay și Cindy plecară împreună cu copiii. Pentru o clipă, Cindy speră ca el să propună să vină acasă cu ei, dar se urcă în mașina lui, îi spuse să fie atentă la drum și plecă în direcție opusă.

Ziua cea frumoasă se terminase.

Cu siguranță, însă, avea să rămână în amintirea ei. Nu numai copiii deveniseră mai puternici în urma relației lor cu Clay, dar și ea. De acum încolo, avea să trăiască bucuria fiecărei clipe alături de oamenii cu care se simțea bine, sau alături de care copiii ei se simțeau bine.

„Aș putea să-i invit din când în când, duminica, pe Marcy și Steve cu copiii lor. Și pe Clay... de ce nu? Am văzut că se înțelege bine cu Steve. Și poate că...

***

După trei zile, Steve îi telefonă de la spital.

– E fetiță! Karen Louise Prescott. E frumoasă și Marcy se simte bine.

– Mă bucur enorm! spuse Cindy, cu ochii umezi de lacrimi de fericire.

După alte trei săptămâni, Marcy o invită la botez – cam repede, dar ținea să mai fie și mama ei în oraș pentru a participa la petrecere.

Cindy se gândi să-l roage pe Clay s-o însoțească, dar acesta poate că nici nu era în oraș. În ultima vreme fusese mai mult plecat: mai întâi, două săptămâni în Europa pentru a negocia vânzarea Liniei Navale Scandinave, iar acum în Denver. Poate că totuși se-ntorsese, având în vedere că urma să fie luni la birou, dar, oricum, nu putea lua legătura cu el, neștiindu-i numărul de telefon de acasă.

Doamna Stewart și chiar și băieții o admiraseră înainte de a pleca la petrecere, așa că se simțea bine din punct de vedere al modului cum arăta, dar asta nu-nsemna că nu se simțea foarte singură; de altfel, i se părea ciudat să fie fără copii într-o zi însorită de duminică și neînsoțită de nici un bărbat la o petrecere – fie aceasta chiar și o ceremonie de botez.

– Aceasta este surioara mea, făcu prezentările Ginger, aplecându-se deasupra leagănului și netezind o cută a rochiței de botez a bebelușului. O cheamă Karen.

– Este adorabilă. Are ochii tăi mari, albaștri, Marcy, și părul negru ca al lui Steve. Ce combinație interesantă! E într-adevăr frumoasă.

– Așa este, confirmă Steve. Uite ce gropițe are!

– Steve, las-o pe alții s-o admire, glumi Marcy.

– Lasă-l în pace, Marcy. Are tot dreptul să fie mândru.

Erau o familie atât de fericită și revărsau atât de multă dragoste în jurul lor, încât Cindy nu se mai simți singură. Aceasta... până la sosirea lui Clay care, spre surprinderea ei, fusese și el invitat și venise... cu acea femeie deosebit de frumoasă care-l însoțise în călătoria la Denver.

– Lisa Daniels, făcu Marcy prezentările. Lisa este, la fel ca mine, în comitetul Societății „Casa Copilului". Lisa, ți-o prezint pe Cynthia Rogers; lucrează în cadrul Companiei Kencade.

– Ah, da! Este prima dată când facem cunoștință, dar te-am văzut de multe ori la birou la Clay.

– Da, într-adevăr, răspunse Cindy, reușind să mai schimbe câteva fraze de politețe cu Lisa și chiar să-l salute veselă pe Clay.

Dar, ceea ce era mai important, reuși să nu se mai uite la Clay tot restul după-amiezii!

Se dusese însă toată plăcerea. Nu-i ridica moralul nici măcar comentariul lui Marcy la plecarea ei:

– Clay a venit cu Lisa Daniels, dar femeia pe care n-a slăbit-o din priviri toată după-amiaza a fost Cynthia Rogers. A fost absolut evident, Cindy. Ce e între voi?

– Nu e nimic între noi. Suntem doar amici și... lucrăm împreună. Asta e tot.

„Trebuie să nu uit asta", își repetă ea tot drumul până acasă. Clay își respecta promisiunea și păstra relația lor strict la nivel profesional. De ce nu era și ea în stare să facă la fel?

Capitolul 11

Cindy trebuia să ia o hotărâre rapidă în privința vizitei copiilor la bunici. Doamna Atwood telefonase să-i spună că soțul ei urma să vină la New York pentru câteva zile, cu afaceri, și la întoarcere putea lua copiii cu el. De asemenea, îi spuse că programaseră o excursie la Cascada Niagara și poate chiar în Canada.

Cindy promise să-i dea răspunsul în câteva zile. Ceru și sfatul lui Maggie.

– Mi se pare o excursie plăcută pentru ei. De ce te deranjează?

– Aș putea spune că nici nu-i prea cunosc pe copii...

– Cum așa? Proprii lor bunici? Atunci, cu atât mai mult e timpul să se cunoască.

– Nu știu ce să spun... Nu sunt ca tine...

– Nu toți bunicii sunt la fel, așa cum nici oamenii nu sunt toți la fel. Dar nu-ți face griji. Copiii vor supraviețui.

Același lucru îi spusese și Marcy. Ca s-o facă să-nțeleagă reținerea ei, Cindy îi spuse ce atitudine avusese mama lui John la moartea lui Claire.

– Cel puțin a fost sinceră, comentă Maggie, recunoscând că nu mai e la vârsta la care să crească niște copii. Aceasta e o mare responsabilitate.

– Și acum, de ce îi vrea?

– Una este o lună și cu totul altceva o viață, draga mea. Și este clar că vrea să-i cunoască. Nu fi egoistă.

Cindy întrebă copiii dacă vor să meargă.

– Grozav! spuse Johnny. Cascada Niagara! Am văzut-o în fotografii.

– Grozav! repetă și Jamey. N-am mers niciodată cu avionul.

– Și eu vreau să merg, completă și Teri.

Nici un cuvânt de părere de rău c-o lasă acasă, sau că le va fi dor de ea.

Așadar, îi lăsă să plece și-i dădu doamnei Stewart un concediu de o lună, după care nu se simți parcă niciodată mai singură și părăsită ca atunci.

„Fii atentă ce-ți dorești, pentru că s-ar putea să se împlinească", își aminti sfatul mamei ei. Oare chiar își dorise, fie și pentru o clipă, să revină la viața liberă, fără griji, „dinainte de copii?" Deveniseră o parte din ființa ei, astfel încât nu mai putea fi ea însăși fără ei? Nu mai găsea nici o plăcere în mersul la teatre, restaurante, întâlniri?

Întâlniri. Sigur, se mai iviseră ocazii, dar fusese prea ocupată și nici nu o interesase așa ceva. Într-o clipă de sinceritate cu sine însăși, recunoscu faptul că singurul bărbat cu care ar fi dorit să se întâlnească era Clay. Numai că acesta era mai mult plecat în ultima vreme.

Era aproape tot timpul la Denver, ocupat cu apropiata deschidere a fabricii. Nu venise decât de câteva ori la sediul companiei, și atunci Cindy nici nu reușise să-l vadă. Cu atât mai surprinsă fusese marți dimineața când intră în biroul ei și puse un pachet pe masă.

– În semn de mulțumire. Hei, nu-l deschizi? adăugă când Cindy rămase privindu-l uimită.

Desprinzându-și cu greu privirea de la el, luă pachetul și-l desfăcu: un certificat pentru o sută de acțiuni în cadrul noii fabrici numite acum „Denver Packaging"„.

– Vai, Clay! Era pur și simplu copleșită.

– Ai fost grozavă, Cindy. Ai făcut adevărate minuni în privința administrării părții financiare. Membrii consiliului de conducere au hotărât că meriți un bonus.

– Mulțumesc, dar nu mi-am făcut decât datoria. Nu m-am așteptat la așa ceva.

– Nu valorează foarte mult acum. Dar... păstrează aceste acțiuni. Avem deja un contract mare cu unul din cei mai importanți furnizori de medicamente și alte câteva în curs de a fi semnate. Trebuie să plec acum, dar mai discutăm noi.

Ieși înainte ca Cindy să mai poată spune ceva. Ochii i se umeziră. Nu membrii consiliului hotărâseră asta, ci el, minunatul și generosul Clay. „Păstrează aceste acțiuni". Ca și cum s-ar fi putut despărți vreodată de ele. Această legătură dintre ei, indiferent cât de mică, o făcu să se simtă o parte din el.

„O parte din Compania Kencade, fraiero. Și încetează să crezi că ești deosebită. Clay face gesturi de acest fel pentru toți asociații săi".

Se străduí să-și adune gândurile, puse certificatul deoparte și reluă lucrul.

Tocmai se pregătea să plece acasă a doua zi, când Maggie o chemă la ea în birou. Îl găsi acolo și pe Tom, care-și rodea pipa cu un aer satisfăcut.

– Scumpa mea, fă-mi te rog un serviciu. Sunt într-o mare încurcătură; am uitat să pun niște documente în mapa cu care a plecat Clay și este important să le aibă. Vrei să i le duci tu?

– La Denver? Bine, dar nu le poți trimite prin poștă?

– Nu, nu-mi place nici măcar să le trimit prin curier. Este vorba de un document confidențial și nu vreau să se rătăcească, sau să ajungă în mâna cine știe cui. Aș fi mult mai liniștită dacă o persoană de încredere i l-ar duce personal.

– Ah... Instinctiv, Cindy se-ntoarse spre Tom.

– Nu te uita la mine. Trebuie să fiu aici pentru că mâine încep lucrările la proiectul „Harry K".

Zona comercială urma să se numească „Harry K Moll".

– Încep demolările? Și de ce trebuie să fii aici pentru asta?

– Pentru că trebuie, răspunse Maggie în locul lui. De ce nu vrei, Cindy? Oricum, ar fi ca o scurtă vacanță pentru tine. Poți rămâne cât vrei, mai ales că nu sunt nici copiii acasă.

– Da, completă și Tom. Tot spuneai că te simți pierdută în casa aceea mare, singură.

– S-ar putea chiar să te distrezi. Ai putea merge la petrecerea de sâmbătă dată de vărul Lisei Daniels...

– Și la deschiderea oficială a fabricii. Ar fi bine și pentru Clay să fie unul din noi acolo, cu el, cu acea ocazie.

– Oricum, nu ai de ales, pentru că nu văd nici o altă...

– Bine, bine... S-ar putea chiar să mai întârzii vreo două zile, ca să merg și la Phoenix să-mi văd părinții.

Maggie începu deja să telefoneze pentru a-i face rezervările la avion, la cursa de a doua zi dimineața și la hotel, apoi îi dădu plicul sigilat.

Încet-încet, Cindy începu să se entuziasmeze la perspectiva plecării. Nu fusese niciodată în Denver și abia aștepta să vadă fabrica renovată, pentru care munciseră toți atât de mult. Și pe Clay... Nu era ca o întâlnire, totuși...

Mai era încă deschis la Bergdorf Goodman: dacă mergea la petrecerea de inaugurare, avea nevoie de o rochie adecvată.

***

Joi după-amiază, Clay punea la punct ultimele detalii împreună cu Stevens, la fabrică. Când secretara sună să anunțe „O doamnă Rogers dorește să-l vadă pe domnul Kencade", rămase atât de surprins, încât nici măcar nu dădu vreo explicație ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Stevens. Cindy? Aici? În cele din urmă, Stevens ridică din umeri și spuse secretarei s-o poftească înăuntru. Când Cindy intră, amândoi bărbații se ridicară s-o salute și privirile lor se umplură de admirație.

Într-adevăr, taiorul elegant îi punea în evidență silueta fină cu sinuozități delicate îndemnând la visare.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, dar Maggie mi-a spus că este vorba despre ceva urgent și că trebuie să-ți dau acest plic personal. Așadar, m-am gândit că vin direct aici.

– Mulțumesc. Clay luă automat plicul, dar nu-și putu desprinde privirea de la fața ei ușor îmbujorată – părul la fel de rebel ca întotdeauna și buzele atât de ispititoare. Abia când îl auzi pe Stevens tușind, își aminti să facă prezentările. Jim, ți-o prezint pe Cynthia Rogers. Cindy, iată-l pe Jim Stevens, președintele firmei Denver Packaging.

– Îmi pare bine, spuse Cindy dând mâna cu el.

– Așadar, dumneavoastră sunteți cea care a reușit să facă adevărate minuni din punct de vedere financiar!

– Nu, râse ea. Încerc doar să țin pasul cu tot ce se întâmplă.

– Atunci, trebuie să veniți cu mine să vă arăt ce se întâmplă aici. Clay, rămâi aici în birou și termină ce începuseși să faci, iar eu voi face un tur prin fabrică împreună cu doamna Rogers.

– Stai puțin! Cindy, nu trebuie să te-ntorci imediat, nu? Bine! Ai cameră rezervată la Denvian? Grozav! Te conduc la hotel după ce termină Stevens să se laude.

Îi privi ieșind cu oarecare părere de rău. Ar fi vrut s-o conducă el în fabrică și să-i arate totul. Dar Jim era atât de mândru și, în definitiv, era fabrica lui.

Apoi privi plicul pe care încă îl mai ținea în mână. Ce naiba îi trimitea Maggie? Era sigilat atât de bine, încât abia îl deschise; numai că înăuntru nu găsi decât niște hârtii fără nici o importanță. Nu-nțelegea nimic. Mai era un bilet, și acela

închis. Îl desfăcu și citi scrisul hotărât al lui Maggie: „Când apare o ocazie, n-o pierde. Ai fost mirat văzând cine a venit? Succes. Maggie".

Clay izbucni în râs. Draga de Maggie – bună, sprijin de încredere întotdeauna, căreia nu-i scapă niciodată nimic și care citea în sufletul lui ca într-o carte deschisă! De fapt, i-o trimisese pe Cindy.

Ce bine era când Cindy era lângă el! se gândea Clay, în drum spre hotel.

– Cred că încep să te apreciez; sau poate încep să împărtășesc și eu sentimentele lui Stevens, spuse Cindy râzând.

– E un tip grozav.

– Ciudat; și el a spus exact același lucru despre tine.

– Ei...

– Da. A spus că era într-o situație desperată. Menținuse fabrica în funcțiune în pierdere timp de un an întreg doar ca să nu dea afară oamenii. Știa că nu mai poate continua așa și era pe punctul de a lichida și a vinde celui care oferea mai mult... aceasta în cazul în care primea vreo ofertă. Apoi, cineva i-a spus să discute cu Clay Kencade. Și... deodată, totul s-a schimbat. Susține că ești pur și simplu un magician.

– Încetează Cindy!

– Nu fac decât să-l citez pe domnul Stevens. Vai, Clay, dac-ai ști cât de mândru e de noua fabrică! De fapt, acum angajează în loc să concedieze.

Îi povesti apoi cum îi arătase fiecare centimetru de fabrică, necontenind cu laudele la adresa lui Clay, pe care-l considera

un geniu pentru ideea de a fi schimbat linia de producție, trecând la fabricarea acelor recipiente etanș atât de căutate.

– N-am făcut decât să respectăm regula etern valabilă de a veni în întâmpinarea cerințelor.

– Nu noi, ci tu. Nu oricine are darul de a recunoaște ceea ce trebuie schimbat, sau înțelepciunea și curajul de a risca pentru a duce la îndeplinire acest lucru. Or, tu le ai pe amândouă. Așa cum spune Stevens, ești un tip grozav, încheie Cindy, atingându-i mâna sprijinită de volan.

Gestul lui Cindy, atât de neașteptat din partea ei, îl făcu să se simtă deopotrivă încântat și stânjenit.

– Mulțumesc, reuși el să spună, ridicându-i mâna la buze și sărutându-i-o ușor. Acum, înainte de a spune ceva ce s-ar putea să regreți, să mergem la masă.

Clay ar fi dorit să prelungească acea cină la nesfârșit. Ar fi fost fericit doar să rămână acolo lângă ea și să privească refluxul luminii de la lumânările de pe masă pe pielea ei delicată. Părea mai diafană și mai eterică decât oricând. Cu toate că nu era deloc diafană când, autoritară și gata să-l înfrunte, decreta un implacabil „Nu, nu putem face așa ceva". Dar în seara aceea părea atât de fragilă, de vulnerabilă și o dorea atât de mult, încât ar fi dat orice s-o poată lua în brațe și duce în camera lui, în patul lui.

– La ce te gândești? îl întrebă Cindy zâmbind.

– La cum aș putea să încalc regula.

– Poftim?

– N-are importanță. Ai avut o zi lungă, azi. Te conduc la tine în cameră. Își puse în gând că avea la dispoziție patru zile pentru a încălca regulile. M-am gândit la un program pentru

mâine, continuă el cu voce tare. Ne vedem în holul hotelului, la ora nouă dimineața. Îmbracă-te cu pantaloni; va fi un traseu dificil.

– Da? Unde mergem?

– Să urcăm pe munte; ne vedem mâine. Plecă repede, cât mai rezista încă dorinței nebune de a o lua în brațe și a o săruta; era mai bine să nu riște încă.

A doua zi dimineață când se întâlniră, după ce aruncă o scurtă privire spre sandalele ei, Clay intră numaidecât cu ea în unul din magazinele din hotel, de unde Cindy ieși încălțată cu adidași și cu un pulover pe braț.

– Abia merg.

– Nu vei mai avea senzația asta când vom ajunge acolo.

– Acolo... unde?

– La muntele pe care-l vom urca.

– Clay!

– Bine, bine, nu te voi forța să urci. De fapt, nici nu i se spune munte, ci doar „Stâncă" – Stânca Roșie; câteodată, Amfiteatrul de pe Stânca Roșie.

– Amfiteatru... în vârf de munte?

– Nu în vârful muntelui, ci chiar în munte, sculptat de natură; un adevărat fenomen. Am cumpărat o broșură și o vei putea citi când ne oprim să luăm micul dejun.

Cafeneaua pe care Clay o alesese era faimoasă pentru pomul cu păsări exotice care trona, înconjurat de o plasă enormă, în mijlocul încăperii.

– Este atât de frumos și neobișnuit aici... Ai mai fost?

– Da, de multe ori. Dar n-am fost niciodată la Stânca Roșie, adăugă el repede, ca și cum și-ar fi dat seama c-o dezamăgise puțin cu răspunsul lui.

Cindy își aminti de broșură și citi despre faimosul amfiteatru care fusese dăltuit de mișcările pământului și ale apelor.

– Când te gândești că nici nu auzisem de el!

– Nici eu, până n-am venit la Denver. Tot așa cum nu auzisem de multe alte locuri interesante până nu am ajuns în localitățile respective.

– Se pare că n-am prea călătorit... Brusc, se simți total neinteresantă și anostă.

– Nu? N-ai avut timp din cauza studiilor și... a altor obligații?

– Ah, nu! ripostă ea, de groază să nu-i fi inspirat milă. A fost o vreme când... Ei, Dan avea o barcă destul de mare, o goeletă, și mergeam în tot felul de croaziere.

– Povestește-mi.

– N-am mers foarte departe, dar am ajuns în câteva locuri interesante, ca...

– Nu, nu despre croaziere; despre el.

– Dan?

– Da; ce fel de om era? Își împinse farfuria deoparte și o privi atent.

– O persoană amuzantă, aș putea spune. Îi plăcea să facă tot felul de lucruri – nu numai să navigheze, dar și să meargă la teatru, la restaurante, să danseze... Era prima oară când vorbea despre el după ce se despărțiseră și era ciudat că discuta tocmai cu Clay. Dar nu era numai partea amuzantă... m-a ajutat foarte mult cât timp sora mea a fost bolnavă și după moartea ei. Ei, și... cam atât. Despărțirea a fost inevitabilă.

– Îți lipsește?

– La început, sigur că am simțit un gol – m-am simțit părăsită. Dar apoi, fiind atât de ocupată...

– Înțeleg... Mă-ntreb dacă nu cumva și el s-a simțit părăsit!

– Da, poate, admise ea, amintindu-și ce-i spusese el: „Nu tu ai luat copiii, ci ei te-au luat".

Când ajunseră la amfiteatru, priveliștea ce se-ntindea în fața lor era fără egal. Cindy rămase înmărmurită de admirație. Întinse mâna spre Clay, fericită că împărtășeau acea clipă unică. Era ca și cum s-ar fi izolat de restul lumii undeva în timp și spațiu.

– Presupun că nu sunt turiști, pentru că e zi de lucru și nici nu e spectacol diseară. Îmi place faptul că sunt singur cu tine aici.

„Și mie", spuse ea în gând, prea timidă să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Și pentru a schimba subiectul, începu să comenteze în legătură cu amfiteatrul.

– Din fericire, au camuflat luminile și toate amenajările moderne pe care le-au făcut ulterior, astfel încât s-a păstrat nealterat acest cadru natural. Ca să nu mai spun că lucrările au fost executate de cele două companii care, în perioada crizei economice, au reușit să realizeze redresarea țării creând o mulțime de locuri de muncă.

– Este exact ceea ce faci și tu, Clay. Îl privi cu mândrie; era un excelent om de afaceri; e-adevărat, dar ceea ce-l caracteriza cel mai mult era grija pentru oameni în general și pentru angajații săi în special. Sunt fericită că sunt și eu o parte din Kencade Enterprises.

– Parte din companie, dar nu din omul Kencade.

– Nu... nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba cred că înțelegi. De ce mă eviți, Cindy?

– Nu... nu pot spune că te evit.

– Din cauza celuilalt bărbat? Îi cuprinse bărbia cu mâna și-i întoarse cu blândețe fața spre el, cu o privire plină de compasiune.

– Care bărbat?

– Acel individ cu care ai fost logodită. Te-a rănit chiar atât de mult?

– Vorbești de Dan! Doamne, niciodată... Se opri, fiindu-i greu să recunoască faptul că nu-l iubise cu adevărat pe bărbatul cu care intenționase să se căsătorească. Nu așa ca... Nu. Dan și cu mine am petrecut clipe frumoase împreună, dar ceea ce am simțit pentru el nu a fost... Oricum, n-ar fi mers. Nu eram făcuți unul pentru celălalt.

– Atunci, de ce te temi, Cindy?

„De tine", ar fi vrut ea să strige, „pentru că știu că te-aș iubi așa cum n-am iubit pe nimeni și dacă m-ai părăsi".

Ploaia torențială care începu din senin o scuti de a mai da vreun răspuns. Alergară să se adăpostească sub o stâncă ce formase în peretele de piatră o mică peșteră.

– Ți-e frig? Vino aici, o chema el, deschizându-și jacheta impermeabilă și invitând-o la pieptul lui.

Cindy se lăsă cuprinsă în brațe, cuibărindu-se strâns.

– Așa e mai bine? întrebă Clay, cu buzele lipite de fruntea ei.

– Da, sigur că da.

Era ca în Paradis – îi simțea bătăile inimii și respira mirosul de esență tare al ploii și pământului reavăn, devenind parcă și

ea, prin simplul fapt că era alături de Clay, o parte a elementelor primare.

– Ah, Cindy! șopti el și buzele lor se uniră într-un sărut lung și tandru ce revărsa în trupurile lor o beție de senzații.

Atunci, Cindy deveni conștientă că totul se schimbă și totul rămâne la fel în spirala pe care timpul coboară de la începutul lumii și că tot ce avem și tot ce contează e momentul prezent. Se lipi și mai mult de Clay, nevrând să piardă acea clipă magică a existenței lor împreună, sub semnul bucuriei de a-și aparține unul celuilalt.

***

Cu același sentiment se întâlniră și-n dimineața următoare. Cindy știa că în sfârșit se regăsiseră și din privirea lui în care strălucea atât de multă bucurie, știa că sentimentele îi sunt pe deplin împărtășite. Totul în jurul ei se estompase, realitatea căpătând pentru ea o singură dimensiune – forța care-i atrăgea unul spre celălalt. Dragoste? Nu îndrăznea încă să-i spună astfel, dar indiferent despre ce era vorba, ar fi vrut să dureze la nesfârșit.

– Ce surpriză! auzi Cindy în spatele ei, după ce se așezară la o masă în cafenea. Observă, de asemenea, bucuria și plăcerea din privirea lui Clay.

– Clarice! N-am știut că veniți și voi. Grozav! Cindy, ți-o prezint pe sora mea, Clarice Edwards și pe soțul ei, George.

Lui Cindy i se păru că e înconjurată de o mulțime, deși nu era vorba decât de trei persoane: Clarice, George și o femeie suplă, brunetă, numită Julie Compton. Clay ceru o masă mai mare, la care să poată sta toți și, după ce cererea i se îndeplini cu promptitudine, Cindy nimeri între Clarice și George, pe când Clay, vizavi de ea, era încadrat de Clarice și Julie care, profitând amândouă, îi monopolizară atenția.

– N-aș fi ratat această ocazie pentru nimic în lume. Când am auzit că vei primi cheia orașului, i-am spus lui George s-o sune imediat pe Lisa.

Lisa? Ah, da, își aminti Cindy; vărul Lisei Daniels sponsoriza petrecerea.

– Am convins-o și pe Julie să vină, pentru că știam că vei fi bucuros s-o vezi.

– Sper că nu te deranjează, spuse Julie, murmurând dulce, ceea ce adăugă un plus de farmec figurii ei tinerești. Abia așteptam să te văd, Clay. A trecut mult timp de când ne-am întâlnit ultima oară.

Cindy nu putu auzi răspunsul lui Clay, pentru că George tocmai o întreba dacă ea era analistul de achiziții despre care Clay vorbea atât de antuziasmat. La rândul ei, deși încerca să fie atentă la ceea ce se discuta vizavi, află că George era de cinci ani directorul lanțului de magazine Forest Paint Stores din zona de nord-est și, de asemenea, făcea parte din consiliul director al Kencade Enterprises. Din când în când, ajungeau până la ea frânturi de conversație de genul: „Clay, îți amintești când...?“, „Va trebui să mai facem asta încă o dată“, „Îți amintești ultima oară când...?“, care nu făceau decât să-i arate cât de puțin știa despre viața lui Clay. E-adevărat, îi povestise

despre surorile lui, dar probabil că nu dăduse suficientă importanță legăturii lui cu ele, în special pentru Clarice, atât de hotărâtă să-l facă să se-nsoare cu Julie. Începea deja să se simtă izolată. Și apoi...

– Ah, aici erai, dragul meu! Mi-am închipuit că trebuie să fii aici, după ce nu te-am găsit nici la fabrică, nici în camera ta. Lisa apăru în spatele scaunului lui Clay și, așezându-și cu un gest posesiv mâinile pe umerii lui începu să-l mângâie ușor. Bună dimineața tuturor! Clarice, mă bucur să te văd. Este un eveniment mare pentru Denver și.... cu petrecerea de diseară... am fost atât de ocupată toată săptămâna...

Toată săptămâna? Înseamnă că era aici, cu Clay, se gândi Cindy, privind mâinile Lisei mângâind în continuare umerii lui.

– Bună, Lisa. N-am știut că te-ai întors, spuse Clay ridicându-se. Îi cunoști pe Clarice, George și Cindy. Ți-o prezint pe Julie.

– Îmi pare bine că vă văd pe toți aici. Sper să mă scuzați, dar pur și simplu trebuie să-l iau pe acest bărbat superb din mijlocul vostru. Am plecat două zile și nimic nu mai merge cum trebuie... A trebuit să merg la New York pentru acel bal organizat în scopuri de caritate – o ședință de comitet și... uite, explică ea celorlalți, înainte de a se adresa din nou lui Clay. Ai uitat complet de întâlnirea cu Leon Chambers... maestrul de ceremonii. Te așteaptă la mine în apartament, așa că... să ne grăbim. Vă rog să ne scuzați. Ne vedem diseară.

Pentru Cindy nu mai avu importanță că, înainte de a se retrage, Clay îi atinse brațul ușor, șoptindu-i: „Ne vedem mai

târziu". Nu mai contau decât mâna Lisei așezată posesiv pe brațul lui, privirea ei care indica o relație intimă și faptul că fusese cu el acolo toată săptămâna. „Singurul motiv pentru care a avut timp de petrecut cu mine ieri a fost că ea era plecată".

– Ah! Ce femei, izbucni Clarice, sufocându-se de furie. Auzi, a fost ocupată toată săptămâna! Cât timp îți ia să pregătești o simplă petrecere?

– Nu e vorba despre o simplă petrecere, spuse George. Este un eveniment deosebit; vine și Secretarul cu probleme de muncă, de la Washington.

– Ei, și? De ce-a trebuit să-l ia acum pe Clay? Ce are de discutat cu maestrul de ceremonii, din moment ce ea organizează petrecerea?

George scutură din cap și plecă să înoate puțin.

– Ah, poate că n-ar fi trebuit să vin, spuse Julie. Clay va fi atât de ocupat.

– Julie, nu mai începe. Așteaptă puțin să te vadă cu rochia pe care ți-ai pregătit-o pentru recepție... Și nu-ți face griji în privința Lisei Daniels. De doi ani încearcă să pună mâna pe el și n-a reușit.

– E atât de frumoasă...

– Nu e mai frumoasă decât tine. Și nu mai părea atât de speriată! Parcă ești unul din elevii tăi în prima zi de școală.

– Ești profesoară? întrebă Cindy, amintindu-și cuvintele lui Maggie: „Credeam la un moment dat că-l interesează acea profesoară cu care insistă una din surorile lui vitrege să-l însoare. E drăguță..."

Da, Julie era drăguță, iar Clarice foarte insistentă. Apoi, era și frumoasa Lisa, care se descurca perfect și singură. Și Denise Salter. Și multe altele... toate pândindu-l pe Clay... una mai lacomă decât cealaltă.

Nu am de gând să fiu și eu pe listă!

Nu! Pentru nimic în lume n-am să particip la această vânătoare.

Cindy simți că se sufocă.

– Trebuie să plec. Îmi pare bine că v-am cunoscut. Ne vedem diseară.

Știa că nu va mai fi acolo diseară. Refuza să se alinieze în această cursă pentru Clay.

Urcă în camera ei și-și făcu bagajele. În două ore, avea un avion spre Phoenix. Lăsă un bilet pentru Clay și plecă.

***

Clay se plimba prin holul hotelului, căutând-o pe Cindy. Îi telefonase din apartamentul Lisei, dar nu răspunsese. Nu putea să mai fie încă în cafenea. O fi la bazin?

Lisa îl urmă, vorbind tare:

– Clay, ești pur și simplu imposibil. Masa principală este supraaglomerată și, de altfel, doamna Rogers nici nu are funcție oficială. De ce trebuie să stea acolo?

– Pentru că o vreau acolo.

– Și cum va fi prezentată? Nu ți-e nici soție, nici altceva.

– Nu încă, dar... spuse el întorcându-se spre Lisa, apoi se opri văzând expresia de totală uluire de pe fața acesteia, oscilând între furie și tristețe. Lisa, am fost întotdeauna buni prieteni, dar...

Într-adevăr, nu fusese nimic altceva între ei. Încercase să-i ridice moralul după divorț, pentru că era atât de nefericită; poate că nici acum nu-și revenise complet, dar întotdeauna avea ceva interesant de făcut și adesea îl invita și pe el. Da, îi plăcea Lisa. Era amabilă, sensibilă față de cei din jurul ei. De exemplu, petrecerea din seara aceasta... fusese în întregime ideea ei. N-a vrut... nu intenționase s-o jignească.

– Lisa, continuă el cu blândețe, sper că nu ai înțeles greșit. Eu..... niciodată.... Cum putea să-i spună? Cum putea să-i explice ceea ce abia vag înțelegea și el.... că Cindy devenise centrul universului lui și că nu mai exista nici o altă femeie. Lisa, eu...

– Nu e nevoie să spui, înțeleg. Poate că nu-mi place, dar înțeleg. Fii fericit, prietene! Îi atinse ușor mâna, apoi se-ntoarse spre lift.

Clay oftă, apoi porni spre bazin, când auzi un funcționar de la recepție strigându-l:

– Domnule Kencade, un mesaj pentru dumneavoastră.

Luă biletul și rămase acolo, în picioare, să-l citească.

Clay,

Te rog să mă ierți că am plecat așa repede. A trebuit să plec la Phoenix. Petrecere plăcută. Mă întorc la birou, marți.

Cindy

A trebuit să plec. Nici o explicație, ca și cum pe el nu-l privea. Nici măcar un rămas-bun afectuos. Pur și simplu „Mă întorc marți". Strict serviciu.

Clay se simțea de parcă ar fi primit o palmă pe obraz.

Capitolul 12

Lui Cindy îi făcea plăcere să fie din nou alături de părinții ei, pe care nu-i mai văzuse de la Crăciun, când veniseră să petreacă sărbătorile cu ea și cu copiii.

Sănătatea mamei ei se-mbunătățise vizibil, deși încă mai mergea cu bastonul.

– Nici nu-ți închipui în câte activități e implicată mama ta!

Angela Rogers, o versiune mai în vârstă a lui Cindy, păstrase optimisul care o caracterizase toată viața, deși nu mai putea fi foarte sprintenă.

– Iar tatăl tău se crede campion la golf. Cel puțin, asta încearcă să dovedească în fiecare zi pe teren.

Se amuzară, dar important era că părinții ei se simțeau bine. Cindy telefonă imediat familiei Atwood, pentru a-i anunța unde este și atât bunicii, cât și copiii, o asiguraseră că se distrează de minune și se pregătesc pentru vizita în Canada, despre care băieții o informară pe rând că e o țară diferită, cu alt steag...

– Nu-ți face griji în privința copiilor, îi repetase doamna Atwood și încearcă să petreci și tu câteva zile plăcute.

Da, avusese o zi absolut fantastică împreună cu Clay. Nu putea uita cum o privise, cum o ținuse în brațe, cum o sărutase. Apoi... încă mai vedea mâinile Lisei mângâindu-l... tonul cu care Clarice o încurajase pe Julie: „Așteaptă să te vadă îmbrăcată cu rochia nouă!“ Numai uneltiri!

Bine Cindy, dar și tu ți-ai cumpărat o rochie nouă și sperai să-l cucerești.

Nu, am făcut totul ca să-l resping.

Asta înainte de a-ți da seama ce fel de om este.

Dar nu am uneltit!

Dar te-ai gândit să-l inviți împreună cu Steve și Marcy, folosindu-te poate de copii.

Își prinse capul în mâini, cuprinsă de rușine.

– Cindy! strigă mama ei. E gata masa.

Încercă să și-l scoată din minte pe Clay; discutară despre cum se înșelaseră asupra bunicilor Atwood, despre Jerry, fratele ei, care intenționa să se căsătorească...

– Dar tu, Cindy? o întrebă tatăl ei. Îți place noul serviciu?

– Îmi place salariul. Și... da, îmi place și ceea ce fac acolo. Să vedeți...

Nu intenționase să vorbească despre Clay, dar când începu, nu se mai putu opri; ochii îi străluceau de mândrie când îi lăuda talentul de întreprinzător, dublat de permanenta grijă de a asigura oamenilor un loc de muncă.

– Nu, nu! El nu este unul dintre rechinii care înghit întreprinderile mici pentru a-și asigura monopolul pe piață,

ci, cumpărându-le, formează parteneriate sau corporații, transformând afacerile falimentare în activități profitabile. Mai degrabă, este cel ce-și asumă riscul și nici nu știi cât am de luptat ca să-l temperez, pentru că altfel ar încerca să salveze compania care se află în situație desperată.

– Bine, bine, mă predau, glumi tatăl ei, care fusese la început sceptic în privința bunelor intenții în afaceri ale lui Clay. Se pare că ai o muncă de răspundere, scumpa mea. Mă bucur că o faci cu plăcere. Ei, eu am să merg acum la club, la o partidă de biliard.

– Domnul Kencade pare într-adevăr un om bun, spuse Angela când rămaseră singure.

– Chiar este. M-a ajutat mult și în privința copiilor...

Și Cindy îi povesti despre antrenamentele la baseball și lecțiile de înot.

– Ce gest frumos, cu atât mai mult cu cât trebuie să fie foarte ocupat. E căsătorit?

– Încă nu, dar o mulțime de oameni iau măsuri în acest sens. Cindy îi povesti enervată despre mașinațiunile Lisei și ale lui Clarice și despre șirul nesfârșit al celorlalte care se perindau în biroul lui, însă nu povesti nimic despre vizita ei la Stânca Roșie.

– Ah, un afemeiat...

– Nu, în ciuda reputației pe care i-au creat-o revistele de scandal, se văzu Cindy din nou nevoită să-i ia apărarea. Este pur și simplu... bun, în special cu femeile. Se consideră un fel de protector al sexului slab.

– Se pare că are nevoie de protecție, cu toate aceste femei care-l vor. Spune-mi, și tu?

– Și eu... ce?

– Și tu îl vezi?

– În nici un caz!

– De ce nu?

– Mamă!

– Este clar că ești înnebunită după el. Niciodată nu te-am auzit vorbind atât și așa despre un bărbat – nici măcar despre individul acela, Dan, cu care vroiai să te căsătorești.

– Nu, pentru că... Ah, mamă, dac-ai ști! Toate acele femei!

– De ce te surprinde? După cum l-ai descris, pare un bărbat cu care orice femeie ar fi fericită să se mărite.

– Da, cred că da...

– Îl iubești, Cindy?

– Ăă... da, se bâlbâi ea și, spre groaza sa, lacrimile îi invadară obrajii. Ah, mamă, da, îl iubesc! N-am simțit pentru nici un alt bărbat ceea ce simt pentru el. Dar în nici un caz n-am de gând să dau din coate și...

– Pare un bărbat pentru care merită să lupți. De ce te deranjează puțină competiție?

– Vorbești de parc-ar fi un joc.

– Un joc pe care trebuie să-l joci toată viața.

– Nu! Dacă m-ar iubi cu adevărat, n-ar mai avea timp pentru nimeni altcineva.

– Bărbații buni sunt vulnerabili, scumpa mea. Și soțul meu face parte din această categorie.

Cindy își aminti că și Maggie spusese același lucru: „Clay este foarte vulnerabil, mai ales față de femeile care-i cer ajutorul".

– Mamă, n-am timp s-alerg după un bărbat; am serviciul, copiii...

– Referitor la copii... mă bucur că i-ai luat, pentru că nu avea cine altcineva. Dar am fost îngrijorată și atunci, și acum. Nu vreau să-ți consumi toată viața cu ei. M-a durut când te-ai despărțit de Dan.

– Mă bucur că m-am despărțit. Îmi dau seama acum că nu l-am iubit niciodată cu adevărat.

– Și pe acest Clay Kencade, îl iubești?

– Da, dar...

– Ascultă-mă. Îți voi spune ceva ce n-am spus nimănui până acum. Sora ta și John erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt când s-au căsătorit. Dar, când au apărut copiii... Am discutat și cu ea la momentul respectiv și nu spun că a fost numai vina ei, dar se pare că și ea și-a concentrat întreaga atenție asupra lor. Și John... ei, știi ce s-a întâmplat. Și bărbații au nevoie de iubire în egală măsură cu copiii. Și, câteodată, au nevoie să fie ocrotiți – tot așa cum și noi avem nevoie să fim protejate! Poate că unele din femeile acestea despre care mi-ai spus țin mai mult la banii lui Clay decât la el. Așa cum ai știut să-l aperi în afaceri, de ce nu l-ai apăra și în dragoste? Și, scumpa mea, nu-i vorba de o luptă – fă doar astfel încât când este alături de tine să fie mai fericit decât cu orice altă femeie.

***

Hmm, bombăni Maggie văzându-l pe Clay luni dimineața. N-a mers bine.

– Bună dimineața, domnule K, îl salută ea veselă. Cum a fost petrecerea?

– Grozavă. Au participat o mulțime de personalități, de parcă am fi salvat Denverul! Toate persoanele importante... în afară de Cindy. În orice caz, îți mulțumesc. Se pare că a trebuit să plece în mare grabă la Phoenix, fără să explice totuși motivul.

– Pesemne c-am supraestimat puterea ta de... convingere.

– Nu o înțeleg. Am fost ocupat, știi cum e... toți trăgeau de mine. Ah, venise și Clarice cu soțul și cu prietena aceea a ei, era și Lisa... Ei bine, lipsesc puțin și, când mă-ntorc – Cindy dispăruse, lăsând doar un bilet. La naiba! Pur și simplu nu o înțeleg. Ne apropiasem atât de mult unul de celălalt... Vroiam să-i propun s-o însoțesc la Phoenix, dar... acum suntem apropiați, și-n clipa următoare devine de gheață.

– Poate că te-ai obișnuit cu persoane care se aruncă direct în apă și nu-i mai înțelegi pe cei care mai întâi o încearcă.

– Ea încearcă apa și eu sunt deja cufundat.

***

Când Cindy ajunse marți la serviciu, încă îi mai sunau în urechi cuvintele mamei: „munca este mijlocul de existență, scumpa mea, dar dragostea este însăși existența ta. Dacă ai norocul să întâlnești marea dragoste, dă-i absolut totul“.

Se pregătea să facă întocmai. Îl iubea pe Clay – o recunoștea fără rezerve. Dar îi era teamă. Era atât de bogat, atât de frumos, atât de dorit de femei. Putea oricând s-o părăsească și s-o lase cu inima zdrobită.

„Nu există viață fără asumare de risc", îi spusese mama ei. Momentele petrecute cu Clay fuseseră mai minunate decât orice altceva în viața ei și le va păstra cu drag în suflet, indiferent ce se va întâmpla. Oare însemnaseră la fel și pentru el? Îl putea face fericit? Mai fericit decât oricare alta?

Se gândi la Julie, la Lisa, la Denise. „Nu te mai gândi la alte femei" se certa singură. „Gândește-te numai la el".

„Ah, Clay, crezi că m-ai putea iubi?" Dorea să-l vadă, să citească răspunsul în ochii lui negri, dorea să-l atingă, să-i arate...

Clay nu era în birou.

– Are câteva întâlniri în această dimineață, apoi ia prânzul cu cineva. Se va întoarce abia mai târziu, îi spuse Maggie. E ceva important?

– Vroiam doar să-ntreb în legătură cu o ofertă, dar pot să mai aștept.

Nu, nu mai putea. Avea atât de multă nevoie să-l vadă și să-i audă vocea, încât avea o senzație aproape de durere.

– Cum a fost scurta ta vacanță?

– M-am simțit foarte bine, mulțumesc. Apoi îi povesti despre vizita la Phoenix.

– Dar ai ratat petrecerea. În tonul ei era o ușoară nuanță de reproș.

– Am avut puțin timp la dispoziție și m-am gândit să-l petrec cu părinții.

– Înțeleg... prioritățile.

Cindy ieși repede, pentru că privirea lui Maggie o făcea să se simtă vinovată.

După-amiaza târziu, încercă din nou să-l găsească.

De data aceasta îi răspunse Tom – părea obosit și puțin exasperat.

– Clay e pe șantier. Cred că vrea să supravegheze demolarea clădirii tatălui înainte de a începe restul demolării cu buldozerul. Băiatul ăsta e prea sentimental.

– Nici tu nu arăți prea fericit, comentă Maggie. Ce-ai pățit? Și nu-ți goli pipa în coșul meu!

– Ah, voi femeile!

– Da, sigur. Și aveți toate drepturile. Problema este însă că durează mai mult de un secol să transformi o coafeză în expert în lucrări de demolare.

– Înțeleg, spuse Maggie. E vorba de Denise Salter.

– Exact. Habar n-are să deosebească două utilaje și se plimbă pe șantier încurcând pe toată lumea. Femeile! bombăni el încă o dată, nemulțumit, și ieși.

– Bărbații! spuse Maggie, aruncând o privire plină de înțeles spre Cindy. Ce-i trebuie lui Denise utilaje? Doar nu clădirea o interesează să cedeze!

„Nu fac asta din cauza cuvintelor lui Maggie“, își spunea Cindy după câteva minute, urcându-se într-un taxi pentru a ajunge la șantier. „Poate că mâine nu va veni și am nevoie de semnătura lui pentru această ofertă ca s-o pot trimite. Trebuie respectat termenul“.

Indiferent de ceea ce-și spunea, știa că mergea acolo pentru că vroia să-l vadă.

Cu excepția câtorva blocuri și clădiri de birouri, peste tot erau numai dărâmături în acea zonă. Ziua de lucru se terminase și, în afară de câțiva muncitori întârziați, nu mai era nimeni.

În colțul din sud-vest, era o clădire cu cinci etaje rămasă încă intactă. Aceea trebuia să fie a tatălui lui, se gândi Cindy și-și dădu seama că acolo era Clay – dacă nu plecase deja.

Își croi drum prin moloz până la intrarea în clădire, strângând mapa cu acte la piept. Era ridicol ce făcea – să fugă așa după el, când atâtea luni fugise de el – dar simțea că nu poate face altfel; nu mai putea aștepta nici măcar o zi.

Văzu doi muncitori care, după ce transportaseră un pachet la o camionetă, intrară din nou în clădire și intenționa să-i întrebe unde-l putea găsi pe Clay. Auzi însă vocea Denisei.

– Gata, băieți, ajunge pentru astăzi. Mai sunt câteva corpuri de iluminat pe care domnul Kencade vrea să le păstreze, dar începem de mâine. Încuiați camioneta înainte de a pleca.

– Scuzați-mă doamnă Salter. Domnul Kencade mai e aici?

– Nu știu exact unde este acum. Dar, doamnă Rogers, aici e zonă interzisă, ceea ce înseamnă că e periculos să rămâneți. Să-i transmit lui Clay, domnului Kencade, un mesaj?

– Nu, am niște acte pe care trebuie să le semneze.

– Dați-mi-le mie și voi avea grijă să le primească.

– Îmi pare rău, dar sunt personale și...

– Atunci, dați-mi-le și eu însămi voi avea grijă să le primească personal. Nu cred că domnului Kencade i-ar plăcea să-l întrerupeți acum; are ceva de discutat cu mine.

– Vreți să spuneți că aveți de discutat despre corpurile de iluminat? Of, Doamne. Lăsați-mă să trec. Îl găsesc eu...

– Stați puțin! spuse Denise hotărâtă, făcând un pas și blocându-i calea. Vă sfătuiesc să fiți atentă cum vorbiți, dacă vreți să vă păstrați postul.

– Postul? Cindy era sincer mirată.

– Nu se știe niciodată cine poate deveni o persoană foarte influentă! Și, pentru informarea dumneavoastră, discuția cu domnul Kencade se referă la ceva mult mai important decât corpurile de iluminat; se referă la o decizie majoră în ceea ce privește afacerile.

– Decizie majoră? Acum, Cindy era cu adevărat uluită.

– Da. S-ar putea să vă surprindă să aflați, începu Denise scoțându-și casca și fluturându-și părul, că firma de lucrări de demolare Salter intenționează o fuziune cu Kencade Enterprises.

O fuziune! Cindy se abținu să nu izbucnească în râs.

– Nu, doamnă Salter, nu mă surprinde deloc. Orice biată firmă visează la o fuziune cu Kencade Enterprises.

– În acest caz, veți fi surprinsă și oarecum îngrijorată bănuiesc, să aflați că domnul Kencade este dispus să facă acest lucru.

– Nici asta nu m-ar surprinde. Cunosc foarte bine eforturile pe care domnul Kencade le face pentru a vă menține firma și a păstra locurile de muncă ale angajaților dumneavoastră. Aceasta este în conformitate cu politica dumnealui. Îngrijorarea mea provine din faptul că păreți a confunda motivele care îl îndeamnă să facă acest lucru cu un

presupus interes pentru persoana dumneavoastră. Ceea ce mă îngrijorează de asemenea, continuă Cindy vorbind din ce în ce mai repede, fără a lua în seamă încercările Denisei de a o întrerupe, este faptul că domnul Kencade este mult prea amabil pentru a vă spune să vă reluați munca de coafeză și să lăsați conducerea companiei cuiva mai priceput.

O tuse – sau un râs înfundat – le făcu să tresară. Priviră amândouă în direcția respectivă și-l văzură pe Clay.

Dumnezeule! De cât timp era acolo și cât auzise din discuția lor?

Denise începu repede să vorbească, pe un ton mieros:

– Ah, domnule Kencade, v-am căutat. Vroiam să...

– Nu acum, Denise. Aveai treabă cu mine, Cindy? O privea cu o expresie greu de definit.

– Aveam niște acte pe care să le semnezi. Poți lăsa pentru mai târziu, dacă ești ocupat acum.

După care Cindy plecă în fugă, extrem de rușinată. Se bătuseră pentru el ca două coțofene pentru o mărgea și el auzise și văzuse scena!

– Așteaptă, Cindy!

Fără să-l asculte, Cindy fugi mai departe, împiedicându-se printre dărâmături.

– Hei! Nu pe acolo!

Nu-i păsa. Nu vroia decât să fugă de acolo. Tocul i se prinse într-o crăpătură și ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o el la timp.

– Cindy, ești geloasă!

– Nu sunt! Se smuci din strânsoarea lui și continuă să alerge orbește.

– Ba da! De asta ai plecat din Denver! strigă el, alergând după ea. Uite, crede-mă că... Ah! La naiba!

Dându-și seama că el căzuse și se-mpiedicase, Cindy alergă desperată înapoi spre el.

– Clay! Te-ai lovit? Clay era încă jos, examinându-și pantalonul rupt în dreptul piciorului. Ah, iartă-mă! Lasă-mă să văd unde te-ai lovit.

– Dă-mi afurisitele alea de hârtii să le semnez! spuse el privind-o încruntat.

– La naiba cu ele! Să vedem dacă...

– Dă-mi-le imediat!

Tonul lui era atât de autoritar și de furios, încât Cindy îi dădu dosarul, apoi îngenunche lângă el, dând la o parte stofa sfâșiată pentru a-i vedea rana de la picior.

– Lasă, nu s-a întâmplat nimic! Să lămurim asta! spuse el.

Când se uită la ele, Cindy văzu scris cu litere mari: Te iubesc, Cindy Rogers. Vrei să te căsătorești cu mine?

Cindy se așeză pe jos în praf, printre cărămizi sparte și moloz. Mai citi încă o dată, nevenindu-i să creadă.

– Ah, Clay, ești sigur? Chiar....?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cindy, doar n-ai de gând să-mi spui „Vai, totul e atât de neașteptat". Am fost acuzat de hărțuire sexuală, am trecut amândoi prin calvarul „relații strict profesionale". Acum, iată.... expresia intențiilor mele onorabile. Răspunde o dată la afurisita asta de întrebare!

– Ah, Clay! Da! Da! Îi înconjură gâtul cu brațele și-i acoperi fața cu sărutări. Da, Clay. Te iubesc! Te iubesc atât de mult!

– Ei, dacă aș fi știut de această efuziune de recunoștință, aș fi scris biletul cu mult timp în urmă! râse el luând-o în brațe.

Cindy se strânse la pieptul lui, savurând minunea acelei clipe, știind că acel bărbat minunat era al ei, că îi fusese dat ca să-l iubească și să împartă...

– Clay! Copiii... Știu că-i iubești, dar... în fiecare zi... totdeauna? Ești sigur că...?

– Știu bine cum trebuie să fie un tată vitreg. Acum dă-mi răspunsul în scris și semnează aici, spuse el, arătând spre buzele lui.

Cindy se conformă, fericită.

Sfârșit